AGATHA CHRISTIE

AGATHA CHRISTIE

ÎMPUŞCĂTURI LA STONYGATES

Capitolul I

Doamna Van Rydock se îndepărtă de oglindă şi suspină:

— În sfârşit, murmură, va trebui să meargă cum e. Tu ce zici, Jane?

Miss Marple plimbă o privire critică pe creaţia lui Lavanelli, înainte ca să răspundă:

— După părerea mea, este o rochie foarte frumoasă.

— Oh, nu este nimic de reproşat rochiei, replică doamna Van Rydock, suspinând din nou. Ajută-mă să o scot, Stéphanie.

Camerista, o femeie fără vârstă, cu părul argintiu, făcu să alunece, cu îndemânare, rochia de-a lungul braţelor ridicate ale doamnei Van Rydock.

Îşi păstrase formele zvelte, dar corsetul care i se ghicea sub furoul de satin de culoarea piersicii nu era străin de asta. La prima vedere, faţa sa, tonifiată de masaje constante, apărea aproape tinerească sub un strat de cremă şi de farduri. Părul, întotdeauna făcut permanent, era mai curând de un albăstrui de hortensie decât cenuşiu. Îţi era imposibil, uitându-te la doamna Van Rydock, să-ţi imaginezi cum putea fi ea în realitate. Tot ce banul permitea era în slujba sa, completat cu regimurile, masajele şi exerciţiile cărora li se dedica neobosită.

— Crezi, Jane, că multă lume ar ghici că noi, tu şi cu mine, suntem de aceeaşi vârstă? Ruth Van Rydock îşi privea prietena cu o oarecare maliţie.

Miss Marple se arătă sinceră şi încurajatoare:

— Eu nu-mi fac această iluzie! Vezi, cred că eu par cel puţin atât de bătrână pe cât sunt.

Cu părul în întregime alb, cu un chip tare blând, acoperit de riduri, cu obraji trandafirii, ochi candizi de un albastru deschis, Miss Marple era o încântătoare domnişoară bătrână. Nimeni, niciodată, nu s-ar fi gândit să vorbească de doamna Van Rydock ca de o încântătoare domnişoară bătrână.

— Este adevărat, biata mea Jane! Zise doamna Van Rydock. Şi continuă cu un neaşteptat hohot de râs: De altminteri, ca şi mine, dar nu în acelaşi mod. Vorbind despre mine, oamenii spun: „Este nemaipomenit cum îşi păstrează silueta, bătrâna mârţoagă!”…Ei ştiu foarte bine că sunt o mârţoagă bătrână. Şi o ştiu prea bine şi eu!

Se lăsă să cadă pe un fotoliu acoperit cu satin.

— Mulţumesc, Stéphanie, nu mai am nevoie de tine.

Camerista ieşi, purtând pe braţ rochia împăturită cu grijă. Iar doamna Van Rydock reluă:

— Draga mea, Stéphanie! Sunt de-acum peste treizeci de ani de când este cu mine. Este singurul suflet din lume care ştie ce fel de aer am cu adevărat… Apoi schimbând tonul: Ascultă, Jane, zise, trebuie să-ţi vorbesc.

Miss Marple se întoarse spre prietena sa. Faţa îi luase o expresie atentă. În încăperea aceea bogată de hotel luxos, era un pic deplasată în rochia sa neagră fără formă şi cu enorma ei sacoşă.

— Sunt nelinişti din cauza lui Carrie-Louise.

— Carrie-Louise?

Miss Marple repetase acest nume pe un ton visător. El o ducea foarte departe, în trecut.

Pensionul din Florenţa… Ea însăşi, tânără englezoaică, numai în alb şi roz, născută în umbra unei catedrale, şi cele două micuţe Martin, americane şi grozav de amuzante cu felul lor de a pronunţa, atât de nostim, cu manierele lor, directe, cu vitalitatea lor, Ruth, voinică, pasională,

întotdeauna „plecată după glorie”, Caroline-Louise, subţire, distinsă, visătoare…

— Când ai văzut-o ultima oară, Jane?

— O, demult, acum douăzeci şi cinci de ani, poate. Fireşte, ne scriem întotdeauna de Crăciun.

Ce lucru curios, prietenia! Jane Marple atât de tânără atunci şi cele două americane… Drumurile lor se despărţiseră aproape imediat, dar, cu toate acestea, vechea afecţiune supravieţuise. Scrisori din când în când şi felicitări de Crăciun. Şi cu Ruth, care locuia în America, Jane se întâlnea mai des, pe când nu o vedea aproape niciodată pe Carrie-Louise, care se stabilise în Anglia.

— De ce eşti neliniştită, Ruth? O întrebă Miss Marple.

— Din noi două, când eram tinere, Carrie-Louise era cea mai idealistă, declară Ruth Van Rydock, în loc să răspundă la întrebarea prietenei sale. În vremurile acelea era la modă să trăieşti pentru un ideal. Toate fetele aveau unul. Era comme il faut. Tu, Jane, doreai să mergi să îngrijeşti leproşii. Eu voiam să mă fac călugăriţă. Îţi revii din aceste himere. Dar, vezi tu, Carrie-Louise… Chipul i se întunecă. Cred că, într-adevăr, asta mă chinuieşte legat de Carrie-Louise… Ea s-a căsătorit, succesiv, cu trei fenomene.

— Dar, Ruth…, începu Miss Marple.

— Ştiu, ştiu, zise cu nerăbdare. Lui Gulbrandsen, primul ei soţ îi stătea bine să fie un fenomen, nu era lipsit de simţ practic. Când s-au căsătorit, el avea cincizeci de ani, fiii săi erau deja mari şi el strânsese o avere enormă.

Miss Marple clătină capul, cu un aer gânditor. Numele lui Gulbrandsen era cunoscut în lumea întreagă. Acest remarcabil om de afaceri de o cinste ireproşabilă realizase o avere atât de colosală, încât singură filantropia îi oferise mijlocul de a o cheltui. Fundaţia Gulbrandsen, Bursele de Cercetare Gulbrandsen, Azilurile Gulbrandsen şi opera sa cea mai cunoscută din toate, imensul colegiu înfiinţat pentru copiii de muncitori îi păstrau acestui nume întreaga sa semnificaţie.

— Niciodată nu mi-a părut mai bine pentru sora mea decât în ziua în care, după moartea lui Gulbrandsen, s-a căsătorit cu Johnnie Restarick. Nu fiindcă i-aş fi luat în serios decorurile de teatru sau aşa-zisa sa muncă de regizor. Pentru bani a luat-o de soţie… O, bineînţeles, poate nu numai. Dar, în orice caz, nu ar fi luat-o, dacă nu i-ar fi avut. Pe urmă, însă, femeia aceea groaznică, iugoslava aceea a pus gheara pe el. Efectiv l-a înhăţat. Dacă ea, Carrie-Louise, ar fi avut un dram de bun simţ şi, pur şi simplu, l-ar fi aşteptat, el s-ar fi întors.

— A suferit mult? Întrebă Miss Marple.

— Asta-i cel mai ciudat: închipuieşte-ţi că nu cred. A fost adorabilă în toată afacerea asta… Este adevărat că-i stă în fire. Ea este adorabilă. Nu se gândea decât să divorţeze, pentru ca el să poată să se însoare cu individa aceea. S-a oferit să-i ia la ea pe cei doi băieţi, pe care el îi avea din prima căsătorie, pentru ca ei să ducă, astfel, o viaţă mai ordonată. Aşa încât, sărmanul Johnnie… A trebuit să ia de nevastă creatura. Ea i-a făcut viaţa un iad timp de şase luni, după care, într-un acces de furie, l-a antrenat într-o prăpastie cu maşina sa. Se spune că a fost un accident, dar sunt convinsă că a făcut-o dinadins.

Doamna Van Rydock tăcu, luă o oglindă, îşi trecu în revistă cele mai mici detalii ale feţei şi, apucând o pensetă, îşi smulse dintr-o sprânceană un fir mai lung decât celelalte.

— Iar pe urmă, Carrie-Louise n-a simţit nimic mai presant decât să se mărite cu o altă „figură”, acest Lewis Serrocold. Încă un fenomen! Încă un idealist! O, nu zic că n-o iubeşte pe Carrie-Louise. Dar el are aceeaşi manie de a vrea să facă pe toată lumea fericită. Ca şi cum asta ar fi cu putinţă!

— Este destul de greu, într-adevăr, spuse Miss Marple.

— Tineretul delincvent! Asta-i ideea lui fixă! A răsturnat proprietatea lor pe dos ca să-şi pună în practică teoriile. Este acum o casă de educaţie pentru tineri detracaţi. Nimic nu le lipseşte: găseşti psihiatri, psihanalişti, psihologi şi tot ce vrei. Lewis şi Carrie-Louise sunt acolo, înconjuraţi de

aceşti băieţi, care nu sunt tocmai normali. Casa este plină de specialişti de toate soiurile, medici, profesori, care de care mai entuziaşti. Jumătate din ei sunt complet nebuni şi întreaga echipă este debusolată. Iar micuţa mea Carrie-Louise trăieşte în mijlocul a aşa ceva!

Ruth tăcu din nou şi-şi îndreptă ochii nefericiţi spre Miss Marple. Aceasta părea perplexă.

— Nu mi-ai spus, încă, Ruth, de ce te temi pentru sora ta.

— Ţi-am zis, nu ştiu nimic şi tocmai asta mă chinuieşte mai mult. Vin de la Stonygates, am fost în trecere, dar tot timpul am avut impresia a ceva anormal. În atmosferă… În casă. Şi ştiu că nu e doar o idee. Sunt foarte sensibilă la ambianţă. Întotdeauna am fost… Jane, spuse pe un ton mai accentuat, aş vrea să te duci acolo cât mai repede şi să vezi ce se întâmplă.

— Eu? Se miră Miss Marple. De ce, eu?

— Pentru că tu ai un fler incomparabil pentru acest gen de lucruri şi asta, dintotdeauna. Tu eşti amabilă şi ai un aer inofensiv, ceea ce nu constituie o piedică, pentru ca, în ciuda acestei aparenţe, să nu poţi fi surprinsă de nimic şi să fii oricând pregătită să iei în considerare ceea ce poate fi mai rău.

— Dar, draga mea Ruth, cum vrei să debarc dintr-odată la Carrie-Louise? Întrebă Miss Marple pe un ton liniştit.

— Am pus totul la cale. Nu te înfuria pe mine. Am pregătit deja terenul. I-am scris lui Carrie-Louise, ca să-i vorbesc de tine. Cum, de fapt, mă aşteptam, te invită la ea. Scrisoarea ei trebuie să te aştepte la tine.

Înainte de a lua trenul ca să se întoarcă la St. Mary Mead, Miss Marple ţinu să i se dea câteva lămuriri.

— Ceea ce vreau să ştiu, micuţa mea Ruth, sunt faptele… Şi o idee aproximativă asupra oamenilor pe care am să-i găsesc la Stonygates.

— De acord. Tu cunoşti povestea căsătoriei lui Carrie-Louise cu Gulbrandsen. N-au avut copii şi ea a fost foarte afectată de asta. Gulbrandsen era văduv şi tatăl a trei băieţi

mari. În cele din urmă au adoptat o fetiţă. I-au spus Pippa… O minune de copil. Avea exact doi ani când au luat-o.

— De unde provenea? Îi cunoştea familia?

— Sincer vorbind, nu mai ştiu aproape nimic… Dacă am ştiut ceva vreodată. Să se fi adresat ei unei societăţi de adopţie? O fi fost copilul unei familii care nu o dorea şi de care Gulbrandsen o fi auzit vorbindu-se? Indiferent cum o fi fost, cum a ajuns micuţa la ei, Carrie-Louise şi-a dat seama că, în sfârşit, avea să aibă un bebeluş… După câte mi-au zis unii medici, se pare că această coincidenţă este destul de frecventă. Înainte de adopţie, ar fi fost nebună de bucurie, dar, iubind-o pe Pippa cum începuse să o iubească, s-a simţit, ca să spun aşa, vinovată faţă de ea. În plus, când s-a născut, Mildred era un copil oribil. Îi semăna lui Gulbrandsen, care era puternic şi bun, dar tare urât. Carrie-Louise se temea atât de mult să nu facă vreo diferenţă între fiica sa adoptivă şi cealaltă, încât, cred că mai curând a răsfăţat-o pe Pippa, purtându-se, totodată, sever cu Mildred. Am chiar impresia că, în unele momente, Mildred era invidioasă. Dar, la drept vorbind, nu le vedeam des. Copiii au crescut, Pippa a devenit încântătoare, iar Mildred nu s-a schimbat. Când a murit Eric Gulbrandsen, Mildred avea cincisprezece ani şi Pippa, optsprezece. Pe urmă Pippa s-a căsătorit cu un marchiz italian, iar Mildred cu un oarecare canonic Strete, un om foarte bine, dar care era permanent răcit la cap. Avea cu zece sau cincisprezece ani mai mult decât ea. Cred că au fost foarte fericiţi.

A murit anul trecut şi Mildred s-a reîntors să trăiască la Stonygates, cu mama sa. Dar merg prea repede. Am sărit unul sau două mariaje. Să revin, deci Pippa s-a căsătorit cu un italian. După un an, a murit aducând pe lume o fetiţă: Gina. O adevărată dramă. Toată lumea a fost răscolită. Carrie-Louise făcea constant naveta între Anglia şi Italia, şi Roma a fost locul în care l-a întâlnit pe Johnnie Restarick şi pe care l-a luat de bărbat. Marchizul s-a recăsătorit şi el şi s-a arătat dispus să-şi lase micuţa copilă în Anglia, pentru

ca să o crească extrem de bogata sa bunică. Aşa că s-au instalat cu toţii la Stonygates: Johnnie Restarick şi Carrie-Louise, cei doi fii ai lui Johnnie, Alexis şi Stephen, micuţa Gina şi Mildred, care, puţin după aceea, şi-a luat de bărbat canonicul. Apoi a avut loc toată istoria aceea cu iugoslava, divorţul… Cei doi băieţi au continuat să vină în vacanţele lor la Stonygates. Ei o iubeau mult pe Carrie-Louise. Pe urmă, sora mea s-a căsătorit cu Lewis.

Doamna Van Rydock se opri, ca să-şi reia respiraţia, apoi întrebă:

— Nu l-ai întâlnit niciodată pe Lewis?

— Nu. Am văzut-o pe Carrie-Louise ultima dată în 1928. Cu multă gentileţe m-a invitat la Covent Garden.

— Înţeleg. Ei, bine, Lewis era pe de-a-ntregul soţul care putea să-i convină. Expert-contabil deosebit de apreciat, bogat şi aproape de aceeaşi vârstă cu ea. Şi unde mai pui, o reputaţie perfectă… Numai că era un fenomen. Era de-a dreptul obsedat de problema salvării tinerilor delincvenţi…

Ruth Van Rydock scoase un suspin, văzând că Miss Marple îşi priveşte ceasul.

— E ora trenului tău? Şi eu n-am ajuns decât la jumătate! În sfârşit, cred că ai să vezi bine tu singură.

— Aşa mă gândesc şi eu, spuse Miss Marple.

În bătaia tuturor vânturilor, gara din Market-Kimble era vastă şi pustie. Abia dacă se vedeau unul sau doi călători şi câţiva lucrători. Miss Marple privea în jurul ei, un pic nesigură, când o abordă un tânăr.

— Miss Marple? Întrebă.

Vocea lui avea o neaşteptată nuanţă dramatică. Ai fi zis că numele pe care îl rostise era primul cuvânt din rolul său într-o comedie de amatori.

— Am venit după dumneavoastră… De la Stonygates.

Miss Marple îl răsplăti cu un surâs recunoscător. Nu era decât o fermecătoare doamnă în vârstă şi fără apărare, dar ochii săi de un albastru deschis, dacă el i-ar fi remarcat, ar

fi putut să-i pară interlocutorului straniu de pătrunzători. Înfăţişarea tânărului nu se potrivea cu vocea sa.

Era cu mult mai puţin frapantă. Aproape că ai fi putut să-l caracterizezi ca insignifiant. Un tic nervos îl făcea să-şi clipească pleoapele neîncetat.

— Vă mulţumesc, spuse Miss Marple, nu am decât această valiză.

Observă că băiatul se feri să apuce el însuşi valiza. Pocni din degete ca să cheme un hamal, care trecea împingând un cărucior plin cu bagaje.

— Luaţi această valiză, vă rog. Şi adăugă: Este pentru Stonygates.

— Vine, vine! Strigă hamalul bine dispus. Îndată! Îndată!

Miss Marple avu impresia că tânărul era foarte satisfăcut. Era ca şi cum nu i s-ar fi dat mai multă importanţă lui Buckingham Palace decât unui chioşc cu ziare.

— Vai, aceşti lucrători! Strigă el. Devin din ce în ce mai imposibili!

Conducând-o pe Miss Marple spre ieşire, se prezentă:

— Mă numesc Edgar Lawson. Doamna Serrocold m-a rugat să vin înaintea dumneavoastră. Eu sunt asistentul domnului Serrocold.

Miss Marple percepu în aceste cuvinte o insinuare subtilă: un om ocupat şi-a amânat cu multă amabilitate afaceri importante, din curtoazie pentru soţia patronului său. Exista în felul lui de a se exprima o nuanţă teatrală, care suna puţin fals.

Miss Marple începu să se întrebe cine era cu adevărat Edgar Lawson.

Ieşiră din gară şi Lawson o conduse pe bătrâna domnişoară spre un Ford V8 demodat.

— Doriţi să vă aşezaţi în faţă, lângă mine, sau preferaţi bancheta din spate? Întrebă el.

Dar în acelaşi moment, un Rolls strălucitor intră torcând în faţa gării şi se opri înaintea Fordului. O tânără absolut încântătoare coborî şi se apropie de ei. Faptul că purta nişte

pantaloni de catifea reiată şi o simplă bluză de pânză, descheiată la guler, îi scotea în relief nu numai frumuseţea, ci şi luxul.

— Ah! Iată-te, Edgar! Am crezut că n-am să ajung cu nici un chip la timp! Văd că ai găsit-o pe Miss Marple. Am venit să o iau.

Surâsul răpitor pe care i-l adresă lui Miss Marple descoperi dinţi albi ca nişte perle pe o faţă meridional bronzată de soare.

— Eu sunt Gina, nepoata lui Carrie-Louise, anunţă ea. Cum aţi călătorit? Îngrozitor, cred. Aveţi o sacoşă de vis. Ador sacoşele croşetate. Daţi-mi-o şi daţi-mi şi haina. Voi ţine eu totul. O să urcaţi mai uşor.

Edgar se înroşise. Protestă:

— Ascultaţi, Gina. Eu am venit în întâmpinarea lui Miss Marple… Totul era prevăzut…

Gina îl privi cu un surâs nepăsător.

— Ştiu bine, Edgar. Dar, aşa, dintr-o dată, mi-am zis că ar fi mai politicos să vin şi eu. O voi lua pe Miss Marple în maşina mea. Aşteaptă un moment, tu ai putea, foarte bine, să-i iei bagajele.

Trânti portiera care se afla în dreptul lui Miss Marple, sări la volan şi demară.

Întorcându-se, Miss Marple remarcă expresia de pe chipul lui Lawson.

— Fetiţă dragă, spuse ea, nu cred că i-ai făcut mare plăcere domnului Lawson.

Gina izbucni în râs.

— E aşa caraghios cu manierele sale pompoase! Ai zice că, într-adevăr, e vreo persoană importantă.

— Şi n-are nici o importanţă? Întrebă Miss Marple.

— Edgar!

Era în râsul dispreţuitor al Ginei o notă de cruzime inconştientă. Ea adăugă:

— În orice caz, e cam într-o ureche!

— Cam într-o ureche?

— Nu există decât ţicniţi la Stonygates. Nu vorbesc de Lewis, de bunica, de mine, de băieţi… Nici de domnişoara Bellever, firește. Dar toţi ceilalţi…! Mă întreb, uneori, dacă nu devin şi eu puţin ţicnită, trăind aici.

Părăsiseră zona gării şi maşina lua viteză pe drumul pustiu. Gina aruncă o ocheadă spre însoţitoarea sa.

— Aţi mai fost la Stonygates? Întrebă.

— Nu. Niciodată. Dar nu trebuie să te îndoieşti că am auzit mult vorbindu-se de ea.

— Casa este înfiorătoare, declară Gina râzând. O monstruozitate în stilul gotic. Ceea ce Stephen numeşte „cea mai bună epocă băi-duşuri-regina-Victoria”…Dar este, în acelaşi timp, nostimă. Numai acolo, înăuntru, totul este teribil de serios. Cazi peste psihiatri în toate ungherele. Lewis este înfundat până la gât. El trebuie să meargă, săptămâna viitoare, la Aberdeen, pentru o afacere legată de tribunalul corecţional. Este vorba de un băiat care a avut deja cinci condamnări.

— Tânărul care a venit să mă caute la gară, domnul Lawson, îl ajută pe domnul Serrocold, după câte mi-a zis. Este secretarul lui?

— Edgar? Nu este în stare să fie secretar. În realitate, este bolnav. Se instala în hoteluri şi îi tapa pe clienţi, dându-se drept erou de război, pilot de avioane de vânătoare, după care se făcea nevăzut. Este un derbedeu, după părerea mea. Dar Lewis îl supune, ca şi pe ceilalţi, unor anumite metode. Li se dă tuturor impresia că fac parte din familie, li se încredinţează sarcini de îndeplinit, ca să li se dezvolte simţul răspunderii. Mă gândesc că, într-o zi, unul dintre ei o să ne asasineze.

Gina îşi termină fraza într-un hohot de râs, căruia nu i se alătură şi Miss Marple.

Cum spusese Gina, Stonygates era un edificiu gotic din epoca victoriană. Un fel de templu al plutocraţiei. Filantropia îi adăugase aripi şi dependinţe de toate soiurile,

care, fără să se potrivească neapărat cu ansamblul, îi răpiseră orice coeziune şi orice semnificaţie.

— Este destul de hidos, nu? Zise Gina cu o nuanţă de duioşie, arătând casa aceea, în care ea crescuse. Bunica este pe terasă. Am să opresc aici, ca să ajungeţi mai repede la ea.

Miss Marple o luă de-a lungul terasei, ca să-şi întâlnească vechea prietenă. De departe, femeia micuţă şi subţire părea surprinzător de tânără, în ciuda bastonului în care se sprijinea şi a mersului său lent şi, vizibil, chinuit. Ai fi crezut că te uiţi la o fată imitând, puţin exagerat, umbletul unei persoane în vârstă.

— Jane! Strigă doamna Serrocold.

— Draga mea Carrie-Louise!

Într-adevăr, era ea, Carrie-Louise. Nu se schimbase deloc. Totuşi nu se folosea de niciunul din artificiile la care apela sora sa. Părul ei cenuşiu, altădată de un blond-cendré, abia dacă îşi schimbase culoarea. Tenul îşi conservase albeaţa trandafirie, pe care o avusese întotdeauna, iar ochii-i străluceau de tinereţe.

— Ce rău îmi pare, spuse Carrie-Louise, cu vocea sa foarte dulce, că am lăsat să treacă atâţia ani fără să te văd. Jane, draga mea, sunt secole de când nu ne-am mai întâlnit!

Braţ la braţ, cele două bătrâne doamne se îndreptară spre casă. O persoană de o anume vârstă le aştepta pe pragul unei uşi laterale. Avea un nas arogant sub părul scurt şi purta un taior de tweed, trainic şi bine croit.

— Este o nebunie, Carra, să rămâi afară atât de târziu, zise aceasta supărată. Aşadar, n-ai să fii niciodată rezonabilă?

— Nu mă dojeni, Jolly, o imploră Carrie-Louise.

I-o prezentă pe domnişoara Bellever lui Miss Marple:

— Domnişoara Bellever este totul pentru mine: infirmieră, dragon, câine de pază, secretară, intendentă şi prietenă foarte credincioasă.

Juliet Belfever inspiră adânc, iar vârful nasului i se împurpură, ceea ce la ea era un semn de emoţie.

— Fac ce pot, zise pe un ton aspru, dar aici este o casă de nebuni. Nu există nici un mijloc să o organizezi cât de cât.

— Fireşte că nu, micuţa mea Jolly. Mă întreb pentru ce mai încerci. Unde o instalezi pe Miss Marple?

— În camera albastră. Doreşti s-o însoţesc?

— Întocmai, Jolly, dacă vrei. Apoi o vei aduce pentru ceai. Cred că în bibliotecă o să-l servim astăzi.

Când coborî, Miss Marple o găsi pe Carrie-Louise în faţa uneia din ferestrele bibliotecii.

— Ce locuinţă impozantă! Spuse Miss Marple. Mă simt cu totul pierdută în ea. Aţi fost obligaţi să-i aduceţi multe modificări pentru instalarea aşezământului?

— O, da, nenumărate. De fapt, numai partea centrală a rămas cum era: holul cel mare, încăperile învecinate şi cele care sunt deasupra. Dar cele două aripi, de la răsărit şi apus, au fost complet refăcute. S-au ridicat pereţi despărţitori, pentru ca să fie instalate birouri, camerele profesorilor şi toate celelalte. Băieţii locuiesc în clădirea şcolii. Se vede de aici.

Miss Marple zări, dincolo de o barieră de copaci, mari construcţii de cărămidă, apoi privirea i se opri asupra unei perechi şi ea surâse, zicând:

— Ce drăgălaşă este Gina!

Chipul lui Carrie-Louise se lumină.

— Nu-i aşa? Murmură ea. Este aşa de bine s-o avem iar aici! Eu am trimis-o la Ruth, în America, la începutul războiului. Micuţa îşi închipuise că ar fi interesant să lucreze pentru armată. Şi-apoi l-a întâlnit pe tânărul acesta. S-au căsătorit după o săptămână.

Miss Marple îi contemplă pe cei doi tineri, în picioare la marginea bazinului.

— Formează un cuplu excepţional, zise ea. Nu-i de mirare că s-a îndrăgostit de el.

Doamna Serrocold avu deodată un aer încurcat.

— De fapt… Acela nu este soţul ei… Este Stephen, fiul cel mai mic al lui Johnnie Restarick. Conduce secţia noastră dramatică. Pentru că noi avem un teatru, dăm reprezentaţii… Ca să încurajăm toate înclinaţiile artistice. Stephen este atât de entuziast! Nu poţi să-ţi imaginezi câtă pasiune a pus în asta.

— Văd, spuse încet Miss Marple.

Ochii ei erau excelenţi şi, chiar de departe, desluşea foarte bine chipul frumos al lui Stephen Restarick. El o privea pe Gina şi vorbea cu însufleţire. Figura Ginei nu o vedea, dar nu avea cum să se înşele asupra expresiei de pe cea a tânărului.

— Nu e treaba mea, Carrie, zise Miss Marple, dar cred că îţi dai seama că este îndrăgostit de ea.

Carrie-Louise păru tulburată.

— A, nu! A, nu… Sper că nu.

— Carrie-Louise, tu ai fost întotdeauna aeriană! Nu încape nici o îndoială în privinţa asta.

Doamna Serrocold nu avu timp să-i răspundă. Lewis intră, venind din salon. Ţinea în mână scrisori deschise.

Soţul lui Carrie-Louise era un om scund, care nu avea nimic impunător, dar a cărui personalitate frapa imediat. Ruth declarase într-o zi că semăna mai mult cu un dinam decât cu o fiinţă umană.

De obicei, preocupările sale imediate îl absorbeau atât de complet, încât nu acorda nici cea mai mică atenţie nici obiectelor, nici persoanelor care îl înconjurau.

— O lovitură dură, draga mea. Băiatul acela, Jack Flint, a făcut iar d-alea de-ale lui. Ştii că descoperisem la el pasiunea pentru trenuri. Aşa că ne-am gândit, Maverick şi cu mine, că dacă îi facem rost de un post la căile ferate, se va ţine de el şi va face treabă. Dar e întotdeauna aceeaşi poveste. A început iar să fure… Fleacuri din biroul destinat expediţiilor. Nici măcar nu este vorba de obiecte pe care putea să le păstreze pentru el sau să le vândă. Aceasta dovedeşte clar că este ceva psihologic.

— Lewis, iat-o pe vechea mea prietenă, Jane Marple.

— O, încântat… Cum vă simţiţi? Îngăimă domnul Serrocold, absent. Cu siguranţă va fi acţionat în justiţie. Şi unde mai pui, un băiat plăcut. Fără prea multă minte, dar un băiat tare plăcut. Ar fi trebuit să vezi din ce magherniţă incredibilă provine. Eu…

Se opri brusc şi dinamul se branşă la invitată.

— Miss Marple! Sunt atât de mulţumit că aţi venit aici pentru un veritabil sejur! Prezenţa unei prietene de odinioară o să-i schimbe existenţa lui Carrie. Împreună cu dumneata, o să poată să reînvie mii de amintiri. Din multe puncte de vedere, viaţa pe care o duce aici este austeră… Este atâta tristeţe în istoria acestor copii nefericiţi. Sper că o să rămâneţi cât mai mult timp.

Miss Marple era sensibilă la farmecul acestui om şi îşi dădea seama de seducţia pe care trebuie să o fi exercitat asupra prietenei sale. În mod evident, pentru Lewis Serrocold, scopurile treceau înaintea indivizilor. Unele femei s-ar fi simţit iritate de asta. Dar, Carrie-Louise nu era dintre ele.

După ce Lewis îşi trie şi celelalte scrisori, spuse pe un ton distrat soţiei sale:

— Ceaiul este pregătit, draga mea.

— Credeam că azi îl servim aici.

— Nu, în salon. Ceilalţi ne aşteaptă.

Carrie-Louise îşi trecu braţul sub cel al lui Miss Marple şi se îndreptară spre salonul cel mare. O femeie trecută de prima tinereţe, un pic durdulie trona în spatele mesei cu ceaiul.

— Jane, iat-o pe Mildred, fiica mea, Mildred. Tu trebuie să n-o fi văzut de când era doar o fetiţă.

Dintre toate persoanele pe care Miss Marple le întâlnise până atunci, Mildred Strete era cea care se armoniza cel mai bine cu această casă. Ea avea aerul respectabil şi un pic plicticos care şade bine unei văduve de canonic. O femeie obişnuită, cu o faţă mare, inexpresivă, şi ochi

spălăciţi. Miss Marple îşi aduse aminte că fusese o fetiţă foarte urâtă.

— Şi uite-l şi pe Wally Hudd, soţul Ginei.

Wally era un tânăr colos, tuns perie, cu un chip posomorât. Salută stângaci, continuând să se îndoape cu chec cu prune.

Gina sosi repede cu Stephen Restarick şi numeroase alte persoane. Miss Marple era un pic năucită şi de aceea, după ceai, urcă în camera sa cu plăcere, să se întindă un minut.

La cină, comesenii erau încă şi mai numeroşi decât la ceai. Era, mai întâi, tânărul doctor Maverick, psihiatru sau psiholog (Miss Marple nu realiza foarte bine diferenţa), care nu se exprima decât în jargonul specialităţii sale, şi a cărui conversaţie era practic neinteligibilă pentru bătrâna domnişoară. Apoi, doi tineri cu ochelari, mai mult sau mai puţin profesori. Pe urmă, un domn Baumgarten, „terapeut”, ataşat aşezământului, şi, în sfârşit, trei adolescenţi, îngrozitor de intimidaţi, cei trei din internat cărora le venise rândul, în săptămâna respectivă, să fie „invitaţii casei”.

După cină, Lewis Serrocold dispăru, ca să meargă să discute unele probleme de serviciu cu domnul Maverick, în biroul acestuia. Terapeutul şi monitorii plecară în văgăuna lor. Cei trei „invitaţi” se reîntoarseră la aşezământ. Gina şi Stephen se duseră la teatru, ca să vadă dacă se putea scoate ceva dintr-o idee care îi venise Ginei pentru o scenetă. Mildred se puse pe tricotat un obiect indefinibil, iar domnişoara Bellever, să cârpească ciorapi. Wally, nemişcat într-un fotoliu, avea ochii pierduţi în gol. Carrie-Louise şi Miss Marple flecăreau evocând trecutul şi conversaţia lor părea straniu de ireală.

Singur Edgar Lawson nu era capabil să-şi găsească un loc care să-i convină. Se aşeza, apoi se ridica numaidecât. În cele din urmă, spuse destul de tare:

— Mă întreb dacă n-ar trebui să plec să-l caut pe domnul Serrocold. Ar putea să aibă nevoie de mine.

Carrie-Louise îl potoli.

— Nu cred. În această seară, are câteva probleme de discutat cu doctorul Maverick.

— Atunci, cu certitudine n-am să mă duc. Nu mi-ar trece niciodată prin minte să mă introduc acolo unde nu-mi este dorită prezenţa. Am pierdut deja, azi, destul timp mergând la gară. Nu ştiam că doamna Hudd avea intenţia să meargă ea însăşi.

— Ar fi trebuit să te prevină, spuse Carrie-Louise. Dar cred că nu s-a hotărât decât în ultimul moment.

— Dumneavoastră, doamnă Serrocold, nu vă daţi seama că s-a deranjat pentru ca eu să am aerul unui imbecil… Da, al unui imbecil!

— A, nu! Zise Carrie-Louise, surâzând. Nu trebuie să-ţi faci asemenea idei. Gina este impulsivă, ea îşi ia întotdeauna deciziile în ultima clipă. Sigur n-a avut intenţia să-ţi facă vreo neplăcere.

— Ba, sigur că da! A făcut-o intenţionat… Ca să mă umilească.

— Stai, Edgar…

— Nu ştiţi nici jumătate din ce se petrece, doamnă Serrocold. În fine, deocamdată, nu voi mai spune nimic decât „noapte bună!”

Edgar ieşi, trântind uşa.

Domnişoara Bellever îşi ţuguie buzele.

— Frumoase maniere!

— Este atât de sensibil! Spuse Carrie-Louise.

Mildred Strete îşi lăsă andrelele şi declară pe un ton acru:

— Este un băiat cu desăvârşire odios. Ai greşit, mamă, tolerându-i o asemenea purtare.

Wally Hudd deschise gura pentru prima dată în seara aceea:

— Tipul este dus cu sorcova. N-ai ce să-i ceri altceva. Este complet ţicnit!

A doua zi dimineaţă, Miss Marple aranjă, fără să aibă aerul, să scape de gazda sa şi se duse în grădină. Ştia, din

experienţă, că toţi cei chinuiţi de-o grijă găsesc uşurare în a se destăinui unor străini. Cu ideea aceasta, începu să se plimbe, foarte încet, între două peluze, pe o alee la vedere. Rezultatul micii sale stratageme nu se lăsă aşteptat: de-abia se scurseră cinci minute că apăru Edgar Lawson, foarte agitat.

Îl întâmpină cu voioşie.

— Bună ziua, domnule Lawson. Închipuiţi-vă că ador grădinile. Grădinăritul este aproape singura activitate care îi rămâne permisă unei femei în vârstă, inutilă ca mine, nu? Şi dumneavoastră vă place? Îmi imaginez că nu vă gândiţi la aşa ceva, preocupat de atâtea probleme încredinţate de domnul Serrocold. Aveţi atât de lucru, şi lucruri importante! Ceea ce trebuie să fie foarte interesant, dealtfel.

Îi răspunse animat, aproape cu entuziasm:

— O, da… Da! Este foarte interesant.

— Cred că îi sunteţi de mare ajutor domnului Serrocold… Faţa tânărului se înnegură.

— În această privinţă nu ştiu nimic. N-am nici un mijloc s-o aflu. Ar trebui…

Miss Marple reflecta, observându-l. Avea în faţă un băiat vrednic de milă şi pricăjit, îmbrăcat cu o vestă sport acceptabilă; unul din acei băieţi pe care nu-i remarci şi pe care îi uiţi repede…

Erau aproape de o bancă. Miss Marple luă loc. Edgar rămase plantat în faţa ei, cu sprâncenele încruntate.

— Sunt convins că domnul Serrocold apelează la dumneavoastră pentru o mulţime de lucruri, zise Miss Marple, cu bună dispoziţie.

— În această privinţă, nu ştiu nimic, repetă Edgar. Sincer, nu ştiu nimic despre asta. Se aşează lângă ea, cu un aer absent. Mă găsesc într-o situaţie foarte delicată.

— Adevărat?

Edgar privea fix înainte.

— Tot ce vă povestesc este strict confidenţial, zise deodată.

— Se înţelege de la sine.

— Dacă m-aş bucura de drepturile mele…

— Atunci?

— La urma urmelor, pot să v-o spun… N-o să se audă mai departe, nu?

— Bineînţeles că nu.

Remarcă faptul că el nu aşteptase răspunsul său ca să continue.

— Tatăl meu… În realitate, tatăl meu este un om foarte important.

De data aceasta, nu era nevoie să mai spună ceva: lui îi ajungea să-l asculte.

— Numai domnul Serrocold ştie. Înţelegeţi, în poziţia pe care o deţine, ar putea să fie jenant pentru tatăl meu, dacă istoria s-ar răspândi.

El se întoarse spre ea cu un surâs, un surâs foarte trist şi foarte demn.

— Vedeţi… Eu sunt fiul lui Winston Churchill.

— Ah…! Înţeleg, zise Miss Marple.

Edgar vorbea fără oprire şi ceea ce spunea amintea, până la a se confunda, de o replică de comedie.

— Au existat motive serioase. Mama mea nu era liberă. Soţul ei se afla într-un azil. Nu putea fi vorba nici de divorţ, nici de căsătorie. La drept vorbind, nu-i condamn… Cel puţin aşa cred… Tatăl meu a făcut întotdeauna ce a putut cu discreţie, fireşte. Dar, iată de unde au venit greutăţile. El are duşmani… Care îmi sunt şi mie potrivnici. Ei mă supraveghează. Oriunde m-aş duce, mă spionează. Chiar şi aici, nu sunt în siguranţă. Sunt şi ei aici, lucrând împotriva mea, uneltesc pentru ca ceilalţi să mă deteste. Domnul Serrocold zice că nu este adevărat… Dar el nu ştie… Doar dacă… Am crezut uneori…

Amuţi şi se ridică.

— Înţelegeţi, desigur, că toate acestea sunt confidenţiale? Însă, dacă vă daţi seama că mă urmăreşte cineva… Sau, mai degrabă, că mă spionează, poate că aţi putea să-mi spuneţi cine este.

Şi se depărtă… Perplexă, Miss Marple îl urmări cu privirea.

Cineva se apropie şi o smulse din gândurile sale.

— Dus cu sorcova! Complet dus cu sorcova!

Cu mâinile înfundate în buzunare, cu sprâncenele încruntate, Walter Hudd avea ochii aţintiţi asupra tânărului care se îndepărta.

— Ei sunt toţi aşa, în menajeria asta năstruşnică.

Miss Marple tăcea. Walter continuă:

— Tipul ăsta… Edgar, ce credeţi despre el? Povesteşte că tatăl său este lordul Montgomery. Ceea ce mi se pare puţin probabil. Monty! După tot ce ştiu despre el, m-aş mira!

— Şi eu m-aş mira, spuse Miss Marple.

— I-a povestit Ginei o cu totul altă variantă… O farsă: cum că ar fi veritabilul moştenitor al tronului Rusiei, fiul unui mare duce oarecare. Dar, de sânge albastru. La naiba! Aşadar, individul ăsta nu ştie cine i-a fost tatăl?

— Cred că nu. Şi de aici, fără îndoială, i se trage tot răul, zise simplu Miss Marple.

Walter se lăsă să cadă, lângă ea, pe bancă, şi repetă ceea ce spusese cu un moment înainte:

— Sunt toţi ţicniţi.

— Nu vă simţiţi bine la Stonygates?

Ridică din umeri.

— Eu? Bine? Sunt tânăr, puternic, nu vreau decât să muncesc, am ceva bani, Gina, de asemenea, după cum mi-a zis. Eram pe punctul de a deschide o staţie de benzină, acolo, la mine. Gina era de acord. Trăiam ca o pereche de puşti fericiţi, nebuni unul după celălalt. Gina a dorit să vină în Anglia, ca să-şi vadă bunica. Mi s-a părut normal, era ţara sa, şi eu însumi voiam să cunosc Anglia, cu care îmi împuiase urechile. Deci am venit doar pentru un sejur, cel puţin aşa credeam. Dar s-a petrecut altfel. Suntem prinşi în această afacere absurdă. De ce nu rămânem aici? De ce nu ne stabilim aici? Ni se repetă asta, cât e ziua de lungă. Eu aş avea aici posturi interesante, după pofta inimii, n-am

decât de ales! Frumoasă treabă! Nu vreau asta…! Nu-mi place să dau bomboane acestor haimanale, care nu sunt decât nişte gangsteri, să-i fac să joace jocuri de copii. Asta n-are sens! În casa aceasta am impresia că am fost prins ca într-o pânză de păianjen uriaşă… Şi Gina… Nu pricep ce se întâmplă cu ea… Nu mai este femeia cu care m-am căsătorit în America. Nu pot nici măcar să-i mai zic un cuvânt!

— Eu înţeleg punctul dumitale de vedere, spuse Miss Marple cu blândeţe. Wally o privi cu intensitate şi se ridică, scuzându-se:

— Mă simt stânjenit că v-am vorbit cum tocmai am făcut-o.

Pentru prima dată, Miss Marple îl văzu zâmbind. Zâmbetul său era fermecător şi îl transforma pe acest Walter Hudd, stângaci şi morocănos, într-un tânăr pe cât de atrăgător, pe atât de frumos.

— Trebuia să explodez. Doar e păcat că mi-a căşunat pe dumneavoastră.

— Nici o problemă, băiatul meu!

— Uitaţi-vă, vine altcineva care să vă ţină companie, zise Walter. Este o doamnă care nu mă place, aşa că mă duc. Pe curând. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat.

Se depărtă cu paşi mari, iar Miss Marple o zări pe Mildred, care traversa peluza, venind să o întâlnească.

— Văd că tânărul acesta îngrozitor v-a luat drept victimă, zise doamna Strete, cu o voce puţin gâtuită, prăvălindu-se pe bancă. Ce tragedie, măritişul Ginei! Şi totul numai fiindcă s-a socotit de cuviinţă să o expedieze în America. La vremea aceea, tot i-am spus mamei că era ridicol! Dar ea n-a putut niciodată să fie raţională când a fost vorba de Gina. Copilul acesta a fost întotdeauna din cale-afară de răsfăţat din toate punctele de vedere. Mai întâi, nu era neapărat nevoie să părăsească Italia…

Părea să caute în ce direcţie să continue. Miss Marple spuse suav:

— Gina este delicioasă.

— Purtarea sa este incalificabilă! Mama este singura care nu observă modul în care îl face să joace pe sârmă pe Stephen Restarick. Socotesc asta josnic. Sunt de acord că a făcut o căsătorie deplorabilă, dar căsătoria este căsătorie şi, din moment ce ai acceptat-o, trebuie să-i suporţi exigenţele. După toate, ea l-a ales pe băiatul acesta îngrozitor.

— Este el chiar atât de rău?

— Vai, dragă mătuşă Jane! Găsesc că are aerul unui gangster. Şi e atât de duşmănos! Şi de prost crescut! Abia dacă se îndură să deschidă gura. Este necioplit, are permanent o figură înfiorătoare…

— Cred că, mai curând, este nefericit, zise simplu Miss Marple.

— Nu văd, în nici un caz, de ce… În afară de conduita Ginei, fireşte. De când este aici, tot ce s-a închipuit că i-ar fi agreabil s-a făcut pentru el. Lewis i-a propus nu ştiu câte căi de a se face util, dar îi place să umble de colo-colo, încăpăţânat, şi să nu muncească. De altminteri, viaţa aici este insuportabilă… Insuportabilă, acesta-i cuvântul. Lewis nu se gândeşte decât la tinerii săi delincvenţi, puştii aceştia înspăimântători… Iar mama nu se gândeşte decât la Lewis. Tot ceea ce face Lewis este perfect. Uitaţi-vă, în ce stare este grădina! Nimic n-a mai fost tăiat, buruieni peste tot! Şi casa! Serviciul, dat peste cap! Ştiu că e greu, în zilele noastre, să ai personal corespunzător, dar, totuşi, se poate rezolva. Nu e ca atunci când n-ai bani. Nimeni nu se îngrijeşte, asta-i tot! Dacă era casa mea…

Nu mai zise nimic.

— Mă tem, mărturisi Miss Marple, să nu fim forţaţi să admitem că lucrurile s-au schimbat. Casele acestea mari ridică probleme greu de rezolvat. Într-un sens, trebuie să fie trist pentru dumneata să te întorci la Stonygates şi să găseşti totul schimbat… Preferi cu adevărat să trăieşti aici, mai curând decât… În fine, mai curând decât într-un loc în care ai fi la tine?

Mildred Strete se înroşi.

— Dar aici sunt la mine! Este adevăratul meu cămin. Era casa tatălui meu. Asta n-o poate schimba nimeni. Am dreptul să fiu aici, dacă îmi face plăcere. Şi îmi face plăcere. Numai dacă mama n-ar fi atât de imposibilă! Nu vrea nici măcar să cumpere îmbrăcăminte convenabilă. Este o mare problemă pentru Jolly.

— Tocmai voiam să pomenesc de domnişoara Bellever.

— Prezenţa sa ne dă atâta siguranţă! O adoră pe mama. Sunt ani de-acum de când o are alături… A intrat în serviciul ei de pe timpul lui Johnnie Restarick şi ştiu că s-a dovedit perfectă în perioada acelei lamentabile istorii. Nu ştiu ce s-ar face mama fără ea.

Cu certitudine, doamna Strete ar mai fi spus multe, dar apăru Lewis Serrocold şi ea se mulţumi să adauge:

— Iată-l pe Lewis! Ce ciudat! Nu vine aproape niciodată în grădină.

Miss Marple, care ştia prea bine că tactica sa era de succes, estimă că, dimpotrivă, nu era deloc ciudat.

Domnul Serrocold înaintă spre ea cu aerul că urmăreşte un scop unic, aer pe care îl avea în toate împrejurările. Miss Marple, singură, îi ocupa acum gândurile şi chiar n-o vedea pe Mildred.

— Sunt dezolat, zise. Voiam să vă fac turul aşezământului nostru şi să vă arăt totul. Carrie mă rugase, dar, din nefericire, sunt obligat să plec la Liverpool, din cauza acelui băiat care a furat colete de la gara unde era angajat. Nu mă voi întoarce decât poimâine. Ar fi minunat dacă vom obţine să nu fie acţionat în judecată.

Mildred se ridică şi se depărtă, subţiindu-şi buzele. Serrocold nici măcar nu-şi dădu seama de plecarea ei; el o observă pe Miss Marple prin lentilele sale groase.

— Vedeţi, dumneavoastră, judecătorul se înşeală aproape întotdeauna. O condamnare la detenţie nu va redresa cu nimic situaţia… Recuperarea prin instrucţie, iată de ce e nevoie. Dar o instrucţie constructivă, precum cea care se practică aici.

— Domnule Serrocold, spuse Miss Marple cu fermitate, sunteţi cu adevărat liniştit în privinţa lui Lawson? Este sigur normal?

O expresie de nelinişte apăru pe trăsăturile lui Serrocold.

— Sper să nu aibă o recădere. Ce v-a zis?

— Că ar fi fiul lui Winston Churchill…

— Bineînţeles, bineînţeles… Obişnuitele poveşti. Este un copil natural, cum fără îndoială aţi ghicit. Sărmanul băiat! Provine dintr-un mediu cu totul modest. Cazul său mi-a fost recomandat de către o societate din Londra. Atacase în stradă un om care, pretindea el, îl spiona. Tipic… Doctorul Maverick o să v-o spună. Eu i-am reluat povestea de la început. Mama sa aparţinea unei familii sărace, dar respectabile, din Plymouth. Cât despre tată, un marinar, ea nu-i ştia nici măcar numele… Copilul a crescut în condiţii penibile. El a născocit un roman, întâi în privinţa tatălui, apoi, asupra lui însuşi. Cu ceva timp în urmă, se plimba în uniformă şi arbora decoraţii la care nu avea nici un drept. Toate acestea sunt absolut tipice. Dar Maverick estimează că prognoza este încurajatoare, dacă reuşim să-i sădim încredere în el însuşi. I-am încredinţat câteva răspunderi în casă. Am încercat să-l fac să înţeleagă faptul că ceea ce contează la un om nu este naşterea sa, ci ceea ce este el. Făcea progrese apreciabile. Eram atât de mulţumit! Şi-acum îmi spuneţi…

Clătină din cap.

— Dar, domnule Serrocold, nu există riscul să devină primejdios?

— Periculos? Nu cred că s-au constatat, vreodată, la el tendinţe de sinucidere.

— Nu la sinucidere mă gândeam. Mi-a vorbit de duşmani, de persecuţii. Iertaţi-mă, dar nu este un simptom primejdios?

— Nu cred să fi ajuns la un asemenea punct, dar îi voi spune lui Maverick. Până acum ne-a făcut să sperăm… Mult…

Serrocold îşi privi ceasul.

— Trebuie să plec, dar, mai întâi, vi-l voi prezenta pe doctorul Maverick, care vă va conduce, să vizitaţi instituţia.

Traversară grădina, trecură printr-o poartă din bare de fier şi ajunseră la grilajul de la intrarea în aşezământ; clădirea din cărămidă roşie, era masivă şi hidoasă.

Doctorul Maverick le ieşi în întâmpinare. Serrocold îi lăsă împreună şi bătrâna domnişoară aprecie că medicul avea, el însuşi, un aer absolut anormal.

— Miss… hm… Ah! Scuzaţi… Miss Marple, sunt convins că o să găsiţi că tot ce s-a făcut aici este extraordinar de interesant… Îndeosebi, maniera magistrală în care noi abordăm chestiunea. Domnul Serrocold este un om cu o intuiţie profundă… Şi care vede foarte departe. Ne confruntăm cu o problemă medicală şi asta trebuie să-i facem să priceapă pe cei care aplică legea.

După un moment de tăcere, reluă:

— În primul rând, aş vrea să vă arăt în ce spirit abordăm această chestiune încă din faza sa iniţială. Priviţi!

Miss Marple ridică ochii în direcţia pe care i-o indica şi citi cuvintele care fuseseră gravate în piatră, deasupra intrării:

VOI, CEI CARE INTRAŢI AICI, SPERAŢI DIN NOU!

— Nu-i aşa că-i splendid? Nu este exact în spiritul potrivit? Nu se pune problema ca să-i mustrăm pe aceşti sărmani copilaşi, nici ca să-i pedepsim! Pedeapsa…! Lumea nu se gândeşte decât la asta, în general. Noi, dimpotrivă, vrem să le dăm sentimentul valorii lor.

— Unor băieţi ca Edgar Lawson? Întrebă Miss Marple.

— Un caz interesant. I-aţi vorbit?

— Mi-a vorbit el, spuse Miss Marple şi adăugă oarecum stingherită. M-am întrebat dacă… Poate… Nu este… Puţin nebun?

Doctorul Maverick izbucni în râs.

— Dar, scumpă domnişoară, noi toţi suntem puţin nebuni, zise el. Este chiar secretul existenţei! Toţi suntem puţin nebuni.

Această zi, în ansamblul ei, a fost epuizantă pentru Miss Marple. Căpătă sentimentul că şi entuziasmul însuşi poate fi obositor. Încerca o vagă nemulţumire pentru reacţiile sale. Nu reuşea să-şi facă o idee clară asupra a ceea ce se petrecea la Stonygates. În mintea sa se suprapuneau imagini. Era neliniştită. Iar neliniştea sa se concentra în jurul personalităţii jalnice şi spălăcite a lui Edgar Lawson. Dar oricât căuta, nu vedea nimic care ar fi putut să constituie o ameninţare pentru prietena sa. În viaţa dusă la Stonygates, simţea ciocnindu-se între ele mizeriile şi aspiraţiile fiecăruia, dar, încă o dată, pe cât putea să judece, nimic din toate acestea nu părea periculos pentru Carrie-Louise.

A doua zi dimineaţă, doamna Serrocold veni, mergând chinuit, să se aşeze pe bancă, în grădină, lângă prietena sa şi o întrebă la ce se gândea.

Miss Marple răspunse fără să ezite:

— La tine, Carrie-Louise.

— Şi?

— Răspunde-mi sincer… Există ceva care te îngrijorează?

Doamna Serrocold păru surprinsă. Aţinti spre prietena sa ochii ei albaştri, plini de candoare.

— Pe mine? Dar, bine, Jane, ce ar putea să mă îngrijoreze?

— Nu ştiu, Carrie, dar tu trebuie să ai, ca toată lumea, micile tale griji. Înţelegi ce vreau să spun.

Carrie-Louise şovăi un moment.

— Nu, Jane, nu prea bine. De fapt, nu prea am griji şi asta mai ales datorită lui Jolly. Draga de Jolly are grijă de mine, ca şi cum n-aş fi capabilă s-o fac singură. Ar fi în stare de orice pentru mine. Câteodată mi se face ruşine. Jane, cred că, într-adevăr, Jolly n-ar ezita să omoare pe cineva pentru mine. E îngrozitor să spui aşa ceva, nu?

— Cu siguranţă, este foarte devotată, răspunse Miss Marple.

Râsul cristalin al doamnei Serrocold răsună limpede.

— Şi e veşnic indignată! După părerea ei, toţi sărmanii noştri băieţi nu sunt decât nişte criminali, pe care îi alintăm şi care nu merită efortul de a te ocupa de ei. Este convinsă că domeniul este umed şi nesănătos pentru reumatismul meu, că ar trebui să merg în Egipt sau într-un alt loc, uscat şi cald.

— Reumatismul te face să suferi mult?

— De câtva timp, s-a agravat. Merg greu. Am dureri cumplite în picioare… Ei, ce vrei? Este normal să ai neplăceri, îmbătrânind, conchise doamna Serrocold, privindu-şi din nou prietena, cu un zâmbet fermecător.

Domnişoara Bellever apăru în cadrul unei ferestre, apoi veni alergând până la banca pe care se instalaseră cele două bătrâne doamne.

— O telegramă, Carra. Ne-a fost telefonată: „Sosesc după-amiază. Christian Gulbrandsen”.

— Christian! Habar nu aveam că e în Anglia.

— Eşti de acord, fără îndoială, să-i dăm camera lambrisată cu stejar?

— Da. Foarte bine, Jolly. Nu va avea scări de urcat şi lui îi plac odăile care dau spre terasă.

Domnişoara Bellever făcu un semn de încuviinţare şi se întoarse spre casă.

— Christian este fiul meu vitreg, fiul cel mare al lui Eric. De fapt, e cu doi ani mai în vârstă decât mine. Locuieşte în America. Este unul din administratorii Fundaţiei, cel mai important, dealtminteri. Ce rău îmi pare că Lewis lipseşte! Christian stă rar mai mult de o noapte aici. Este foarte ocupat.

Christian Gulbrandsen sosi în cursul zilei, cu puţin înainte de ora ceaiului. Era un om înalt, cu trăsături grave, care se exprima lent şi cu metodă. Demonstră, la întâlnire, o puternică afecţiune pentru doamna Serrocold.

— Cum o duce, micuţa mea, Carrie-Louise? Întrebă, zâmbind. Eşti mereu, atât de tânără, prietenă dragă!

Cineva îl trase de mânecă.

— Christian!

Se întoarse.

— A, Mildred! Ce faci?

— Nu prea bine, de câtva timp.

— Plictisitor, nu…?

— Da, foarte plictisitor!

Christian Gulbrandsen şi sora sa, după tată, semănau mult. Erau aproape treizeci de ani diferenţă între ei şi i-ai fi luat uşor drept tată şi fiică. Mildred părea bucuroasă să-l vadă. Vorbea cu însufleţire. De mai multe ori, în ziua aceea, a pomenit de „fratele meu”, de „fratele meu, Christian”, de „fratele meu, domnul Gulbrandsen”.

— Cum îi merge, micuţei Gina? Întrebă Gulbrandsen, adresându-se tinerei femei. Aşadar, sunteţi încă aici, soţul tău şi cu tine?

— Da. Ne-am instalat aici. Nu-i aşa, Wally?

— Aşa se pare, declară Walter.

Avea, ca de obicei, un aer posomorât şi nemulţumit.

O privire rapidă a ochilor săi avizaţi îi fu suficientă lui Gulbrandsen ca să-l înţeleagă pe tânăr.

— Iată-mă, din nou, cu toată familia.

Vorbea cu voioşie, dar Miss Marple avu impresia că buna sa dispoziţie era impusă şi nu corespundea cu ceea ce simţea. Îşi strângea buzele şi părea preocupat.

În timp ce îi era prezentat lui Miss Marple, Gulbrandsen o cercetă atent, ca şi cum ar fi vrut să-i ia nou-venitei măsurile, evaluând-o, într-o anume privinţă.

— Nu bănuiam că eşti în Anglia, Christian, spuse doamna Serrocold.

— Fireşte. Am plecat pe nepusă masă.

— Îmi pare rău că Lewis lipseşte. Cât poţi să rămâi?

— Aveam intenţia să plec mâine. Când trebuie să se întoarcă soţul tău?

— Mâine. După-amiază sau spre seară.

— Voi fi, deci, obligat să petrec două nopţi la Stonygates.

— Dacă ne-ai fi anunţat…

— Micuţa mea Carrie-Louise, m-am hotărât în ultima clipă.
— Rămâi ca să-l vezi pe Lewis?
— Da. Trebuie neapărat să-l văd.
Domnişoara Bellever îi zise lui Miss Marple:
— Domnul Gulbrandsen şi domnul Serrocold sunt, şi unul şi celălalt, administratorii Fundaţiei. Ceilalţi administratori sunt episcopul de Cromer şi domnul Gilfoy. Existau toate motivele să crezi că pentru o problemă legată de Fundaţie venise Christian Gulbrandsen la Stonygates. Domnişoara Bellever şi ceilalţi păreau convinşi de asta şi, totuşi, Miss Marple se îndoia.
În mai multe rânduri, bătrânul domn aţintise asupra lui Carrie-Louise o privire atentă şi perplexă, care o intriga pe vigilenta prietenă a doamnei Serrocold. Apoi, această privire, trecând la ceilalţi, îi supusese, fără să aibă aerul, nu unui examen critic, cât mai curând ciudat.
După ceai, Miss Marple se retrase discret şi merse să se instaleze, cu lucrul său de mână, într-unui din fotoliile din bibliotecă. Însă, spre surpriza ei, Christian Gulbrandsen intră şi se aşează alături.
— Sunteţi, cred, o veche prietenă a scumpei noastre Carrie-Louise… Spuse el.
— Am fost împreună la pension, în Italia. Asta, cu tare mulţi ani în urmă, domnule Gulbrandsen.
— Adevărat? Şi ţineţi mult la ea?
— Da, mult, zise Miss Marple, cu un glas plin de căldură.
— Cred că toată lumea o iubeşte. Da, sunt convins. E şi firesc, pentru că este o femeie adorabilă şi încântătoare. De la căsătoria cu tata, noi, fraţii mei şi cu mine, am iubit-o mereu, cu tandreţe. Ne-a fost ca o soră foarte dragă, iar pentru tatăl meu, o soţie perfectă. A adoptat în întregime convingerile sale şi n-a încetat nici o clipă să pună înainte de toate binele celorlalţi.
— Este o idealistă, spuse Miss Marple. Întotdeauna a fost.
— O idealistă? Da, da. Aşa-i. Şi, în consecinţă, se poate întâmpla să nu-şi dea prea bine seama de răul care există în

lume.

Chipul lui Gulbrandsen era grav, Miss Marple îl observă cu mirare.

— Şi starea sănătăţii sale? Vorbiţi-mi de sănătatea sa.

Aceasta a reprezentat o nouă surpriză pentru Miss Marple.

— Mi se pare bună… Lăsând deoparte reumatismul… Sau artrita.

— Reumatism? A, da. Dar inima? Inima îi este rezistentă?

— Da. Cel puţin, după câte ştiu, răspunse Miss Marple, din ce în ce mai mirată. Dar n-am revăzut-o decât ieri, după lungi ani de despărţire. Dacă vreţi amănunte asupra stării sănătăţii sale, ar trebui, mai bine, să staţi de vorbă cu cineva dintre ai casei, cu domnişoara Bellever, de exemplu…

— Cu domnişoara Bellever… Da. Cu domnişoara Bellever sau cu Mildred.

— Sau cu Mildred, într-adevăr.

Miss Marple era un pic stânjenită. Christian Gulbrandsen o privea fix.

— Mama şi fiica nu sunt prea ataşate, după părerea dumneavoastră?

— Nu. Nu prea cred.

— Nici eu. Păcat… Singurul ei copil. În sfârşit, asta-i. Dar credeţi că domnişoara Bellever îi este cu adevărat devotată?

— Da.

Christian încruntă sprâncenele şi în continuare păru să se adreseze mai mult lui însuşi decât lui Miss Marple:

— Este şi această micuţă Gina… Atât de tânără! Nu ştiu ce să fac. Tăcu, apoi reluă simplu: Este uneori greu să ştii cum să procedezi ca să fie mai bine. Aş vrea să reuşesc. În mod deosebit, vreau să o scutesc pe Carrie-Louise, care îmi este atât de dragă, de orice suferinţă şi orice necaz. Dar nu-i uşor… Nu-i uşor deloc.

În acest moment, intră doamna Strete.

— Ah! Iată-te, Christian! Ne întrebam unde eşti. Doctorul Maverick voia să ştie dacă ai ceva de discutat cu el.
— Maverick? Este tânărul doctor recent venit? Nu, nu. Am să aştept reîntoarcerea lui Lewis.
— Este în cabinetul lui Lewis. Să-i spun?
— Nu. Am o vorbă să schimb cu el.
Gulbrandsen ieşi repede. Mildred îl urmări cu o privire buimăcită, apoi se întoarse spre Miss Marple.
— Mă întreb ce se petrece. Christian nu-i în apele sale. A spus ceva?
— Este doar neliniştit de sănătatea mamei voastre.
— De sănătatea ei? De ce v-a vorbit dumneavoastră de asta?
Tonul lui Mildred era ascuţit şi o roşeaţă care nu-i stătea bine i se răspândise pe figura greoaie.
— Zău că nu ştiu.
— Sănătatea mamei mele este perfectă, chiar surprinzătoare pentru o femeie de vârsta sa… Cu mult mai bună decât a mea, în orice caz. Tăcu o clipă, înainte ca să adauge: Sper că i-aţi spus-o.
— Nu am putut să-i spun cu adevărat nimic. Mă întreba de starea inimii sale.
— A inimii?
— Da.
— Mama nu are nimic la inimă, absolut nimic.
— Sunt bucuroasă să aud asta, draga mea.
— Cine a putut să-i bage în cap lui Christian ideile astea extraordinare?
— Habar n-am, zise Miss Marple.
Ziua următoare păru să se scurgă fără nici un incident, dar Miss Marple avu impresia că atmosfera era tensionată. Christian Gulbrandsen îşi petrecu dimineaţa vizitând aşezământul cu doctorul Maverick şi analizând cu el rezultatele măsurilor aplicate. La începutul după-amiezii, Gina îl luă la o plimbare cu maşina, iar Miss Marple observă

că, la întoarcere, o convinsese pe domnişoara Bellever să vină cu el, să-i arate ceva în grădină.

Miss Marple putea să-şi spună că se lasă dusă de propria-i închipuire. Singurul incident care tulbură ziua se produse către ora 16. Îşi împăturise lucrul şi plecase în grădină, să facă o scurtă plimbare înainte de ceai. Înconjurând un rododendron masiv, se găsi nas în nas cu Edgar Lawson, care măsura aleea agitat. Vorbea singur şi era cât pe ce să dea peste ea.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise precipitat şi ea fu frapată de privirea sa stranie şi fixă.

— Nu vă simţiţi bine, domnule Lawson?

— Bine? Cum aş putea să mă simt bine? Am primit o lovitură… O lovitură teribilă.

— O lovitură? Cum aşa?

Tânărul aruncă în jur o căutătură atât de neliniştită, încât Miss Marple încercă un soi de indispoziţie.

O privi, nedumerit.

— Să vă spun…? Mă întreb… Da, mă întreb… Atâta m-au spionat…

Miss Marple nu şovăi. Îl luă decisă de braţ, spunându-i:

— Veniţi pe această alee. Vedeţi că nu sunt nici copaci, nici tufişuri. N-o să ne audă nimeni.

— Da. Aveţi dreptate.

Scoase un oftat adânc şi, aplecându-şi capul, aproape şoptind, îi zise:

— Am făcut o descoperire… O descoperire înspăimântătoare.

— Ce fel de descoperire?

Tânărul începu să tremure din cap până în picioare; aproape că plângea.

— Să ai încredere… Să crezi în cineva… Şi să afli că nu au fost decât minciuni! Nimic altceva decât minciuni! Minciuni născocite pentru a mă împiedica să descopăr adevărul! Nu pot suporta ideea asta! Prea multă ticăloşie. Vedeţi, acest om… Nu aveam încredere decât în el… Şi, acum, îmi dau

seama că, de multă vreme, el se afla la rădăcina a toate! El era duşmanul, el pusese să fiu urmărit şi spionat! Dar n-o să scape uşor! Am să-i vorbesc! Am să-i spun că sunt la curent cu toate uneltirile sale!

— De cine este vorba? Întrebă Miss Marple.

Edgar Lawson se îndreptă din mijloc. Ar fi putut să pară demn şi chiar mişcător; dar nu era decât ridicol.

— Vorbesc de tatăl meu.

— Lordul Montgomery sau Winston Churchill?

Edgar Lawson îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— M-au făcut să cred asta, ca să mă împiedice să ghicesc adevărul. Dar acum ştiu. Am un prieten, unul adevărat: un prieten care nu mă înşeală. El m-a făcut să înţeleg în ce măsură am fost batjocorit. Tatăl meu va fi forţat să se socotească repede cu mine. Îi voi arăta că ştiu adevărul. Îi voi arunca minciunile în faţă! O să vedem atunci ce va avea de spus!

Deodată, Edgar îşi puse picioarele la spinare şi dispăru în parc.

Miss Marple îşi reluă încet drumul spre casă. O expresie gravă i se întipărise pe chip. „Noi toţi suntem puţin nebuni, scumpă domnişoară!” îi declarase doctorul Maverick.

Dar i se părea că, în cazul lui Edgar, această afirmaţie nu era suficientă.

Lewis Serrocold se reîntoarse la 18:30.

Îşi opri maşina aproape de grilaj şi veni pe jos, până acasă, traversând parcul. De la fereastra camerei sale, Miss Marple îl văzu pe Christian Gulbrandsen mergând în întâmpinarea sa; cei doi bărbaţi, după ce şi-au strâns mâna, începură să se plimbe de la un capăt la altul al terasei.

Miss Marple avusese grijă să-şi ia la Stonygates binoclul ca să observe păsărelele. Se duse să-l caute… I se părea că zăreşte un stol de scatii în jurul unui pâlc de copaci, pe care îl vedea în depărtare…

Când îşi reglă binoclul, detalii mai apropiate intrară în câmpul ei vizual. Cei doi bărbaţi, mai întâi. Remarcă faptul

că şi unul şi celălalt păreau stăpâniţi de emoţii puternice. Aplecându-se un pic, desluşi crâmpeie din conversaţia lor. Dar, dacă vreunul din ei ar fi ridicat capul, i s-ar fi părut că atenţia acestei observatoare pasionate a păsărelelor era, evident, fixată asupra unui punct fără nici o legătură cu ele.

— Cum să fie cruţată Carrie-Louise de această revelaţie…, spunea Gulbrandsen.

Când trecură din nou pe sub fereastră, era Serrocold cel care vorbea:

— Dacă s-ar putea să nu ştie. Sunt de părere că la ea trebuie să ne gândim înainte de toate.

Alte bucăţi de fraze mai ajunseră la urechea ascultătoarei „…Foarte serios…”, „…Nejustificat…”, „…O prea mare răspundere de luat…”, „…Poate că ar trebui să cerem şi o altă părere…”.

În cele din urmă, îl auzi pe Christian Gulbrandsen spunând:

— Începe să se facă răcoare. Să intrăm.

Miss Marple părăsi fereastra foarte nedumerită. Ceea ce auzise era prea fragmentar ca să-i permită să reconstituie un întreg, dar justifica teama vagă pe care o simţea crescând în ea şi despre care îi vorbise Ruth Van Rydock, pentru că o încercase clar şi ea însăşi.

Oricare ar fi fost ameninţarea care plana peste Stonygates, ea o viza direct pe Carrie-Louise.

Atmosfera a fost apăsătoare seara, la cină. Gulbrandsen, ca şi Lewis, era pierdut în gândurile sale. Walter Hudd era mai posomorât ca oricând şi, deodată, Gina şi Stephen păreau că n-au mare lucru să-şi zică sau să spună celorlalţi comeseni. Doctorul fu acela care întreţinu conversaţia, susţinând cu Baumgarten o interminabilă discuţie de specialitate.

După masă, trecură în salon şi Gulbrandsen se scuză aproape imediat că nu rămâne, explicând că avea o scrisoare importantă de întocmit.

— Ai tot ce îţi trebuie în cameră? Îl întrebă Carrie-Louise.

— Da, da, absolut tot. Nu-mi lipsea decât o maşină de scris, dar mi-au adus-o imediat. Domnişoara Bellever s-a arătat cât se poate de atentă şi de amabilă.

Părăsi salonul prin uşa stângă. Această uşă dădea într-un vestibul, din care pornea scara principală. Vestibulul se prelungea printr-un coridor, care ajungea la un apartament compus dintr-o cameră şi o sală de baie.

— Atunci, Gina, nu se merge la teatru în această seară? Întrebă Carrie-Louise, după ce Christian plecase.

Tânăra clătină din cap şi se duse să se aşeze lângă fereastra care dădea spre intrarea casei.

Stephen, după ce-i aruncă o privire, se îndreptă spre pianul cu coadă. Luă loc şi începu să cânte, în surdină, o melodie bizară şi melancolică. Cei doi terapeuţi şi doctorul Maverick cerură permisiunea să se retragă. Walter întoarse întrerupătorul unei lămpi de birou, un declic imediat se produse şi aproape toate luminile din salon se stinseră.

Walter începu să bombănească.

— Afurisitul de întrerupător este încă defect! Mă duc să schimb siguranţa.

Văzându-l că se îndepărtează, Carrie-Louise murmură:

— Wally se pricepe atât de bine la toate aceste aparate electrice! Vă amintiţi cum l-a reparat pe cel de pâine?

— Asta-i tot ce e în stare să facă, zise Mildred Strete. Şi adăugă: Mamă, ţi-ai luat tonifiantul?

Domnişoara Bellever păru contrariată.

— Recunosc că îmi ieşise cu totul din minte, spuse ea.

Se repezi în sufragerie şi aduse numaidecât un păhărel cu un lichid roz. Carrie-Louise surâse şi întinse supusă mâna.

— Drogul acesta îngrozitor! Aşadar, n-o să fiu niciodată lăsată să-l uit! Spuse, strâmbându-se uşor.

Dar Lewis interveni, într-o manieră neaşteptată:

— N-ar trebui să-l iei astă-seară, scumpa mea. Nu sunt aşa de sigur că îţi ajută.

Cu acel calm şi acea autoritate pe care o simţeai întotdeauna la el, luă păhărelul din mâinile domnişoarei

Bellever şi îl puse pe un scrin mare galez, din lemn de stejar sculptat.

Domnişoara Bellever exclamă:

— Dar, domnule Serrocold, de data aceasta nu sunt de acord cu dumneavoastră! Doamna Serrocold se simte cu mult mai bine de când…

Se întrerupse şi se întoarse cu un aer nemulţumit.

Uşa de la intrare se deschise atât de violent, încât izbi tocul cu un bubuit. Era Edgar Lawson, care pătrunse în salonul aflat aproape în întuneric cu o alură de mare vedetă, care îşi face intrarea triumfală în scenă.

Se implantă în mijlocul salonului şi luă o atitudine dramatică. Era un pic ridicol… Dar, totuşi, nu chiar cu totul.

Declamă pe un ton teatral:

— Te-am descoperit, aşadar, o duşman al meu!

Lewis Serrocold era cel căruia i se adresa. Acesta avu un aer uşor surprins.

— Dar, Edgar, băiatul meu, ce se întâmplă?

— Inutil! Sunteţi demascat! M-aţi minţit! M-aţi spionat! V-aţi aliat cu inamicii împotriva mea…

— Hai, băiatul meu, calm! O să-mi povesteşti toate astea pe îndelete, în cabinet.

Lewis îl luă de braţ, îl făcu să traverseze salonul şi ieşiră amândoi pe uşa din dreapta. Serrocold o închise în urma lui. Abia o făcuse, că se auzi limpede zgomotul cheii care se învârtea în broască.

Domnişoara Bellever schimbă o privire cu Miss Marple. Cu aceeaşi idee: nu domnul Serrocold o învârtise.

— După părerea mea, zise cu asprime domnişoara Bellever, acest tânăr e pe cale de-a înnebuni. Este foarte periculos.

— Avea în buzunar ceva ce pipăia mereu, spuse Gina.

Stephen se opri din cântat şi declară:

— Într-un film, acel ceva ar fi cu siguranţă un revolver.

Miss Marple îşi drese glasul şi zise, ca şi cum s-ar fi scuzat:

— Dar, ştiţi… Era chiar un revolver.

Prin uşa închisă a cabinetului de lucru al lui Lewis se auzi, mai întâi, un murmur de voci, apoi cuvintele deveniră inteligibile… Deodată, Edgar începu să vocifereze, în timp ce Lewis continua să vorbească pe un ton calm şi rezonabil.

— Minciuni…! Minciuni! Toate sunt numai minciuni! Dumneavoastră sunteţi tatăl meu, eu sunt fiul vostru! M-aţi jefuit! Această casă mie ar trebui să-mi aparţină! Mă urâţi! Nu vă gândiţi decât cum să scăpaţi de mine!

Se auzi murmurul liniştitor al lui Lewis, apoi, din nou, vocea nebunului, al cărui ton urca din ce în ce… Edgar urla epitete murdare şi, evident, nu se mai stăpânea. Se percepeau, ici-colo, câteva cuvinte pronunţate de Lewis.

— Calm,. Calmează-te,… Ştii bine că nimic din toate astea nu este aşa…

Dar, departe de a-l linişti pe tânăr, aceste cuvinte nu făceau decât să-l exaspereze mai tare.

În salon, toţi tăcuseră şi ascultau, incapabili să facă vreo mişcare, pentru a împiedica ceea ce se petrecea în spatele uşii închise.

— Am să vă forţez să mă ascultaţi! Ţipă Edgar. Am să vă fac să pierdeţi această aroganţă pe care v-o citesc pe chip! Am să mă revanşez, v-o spun eu! O să-mi plătiţi pentru tot ce am suferit!

Vocea lui Lewis se înălţă deodată, tăioasă şi seacă. Ea îşi pierduse impasibilitatea obişnuită!

— Lasă revolverul!

— Edgar o să-l ucidă pe Lewis! Strigă Gina. Chiar nu se poate face nimic? Să chemăm poliţia! Orice!

Carrie-Louise, pe care această scenă nu părea s-o tulbure, spuse cu blândeţe:

— Nu te nelinişti, Gina! Edgar îl adoră pe Lewis. El îşi joacă lui însuşi o dramă. Asta e tot.

Dincolo de uşă, răsună râsul lui Edgar şi Miss Marple trebui să admită că era, de-a dreptul, râsul unui dement.

— Da, am un revolver… Şi este încărcat. Nici un cuvânt! Nici o mişcare! Ascultaţi-mă până la capăt! Dumneavoastră

sunteţi cel care a urzit acest complot împotriva mea, dumneavoastră veţi plăti!

Continuă aşa, timp de câteva momente, ca un nebun, cu glas strident.

Deodată, o detunătură îi făcu să tresară. Ai fi zis o împuşcătură, dar Carrie-Louise declară:

— Nu-i nimic… E afară… În parc, nu ştiu unde.

În spatele uşii, Edgar bătea câmpii în continuare.

— Staţi acolo şi mă priviţi… Mă priviţi, ca şi cum v-ar fi indiferent… De ce nu îngenuncheaţi să-mi cereţi iertare? Am să trag, vă previn. Am să vă ucid! Sunt fiul vostru, fiul dispreţuit, pe care n-aţi vrut să-l recunoaşteţi! Aţi vrea să fiu ascuns… Cât mai departe. Poate, mort, nu? M-aţi urmărit cu spionii dumneavoastră, m-aţi vânat cu ei. Aţi complotat împotriva mea… Dumneavoastră, tatăl meu!… Nu sunt decât un bastard, aşa-i? Doar un bastard! M-aţi adăpat cu minciuni. V-aţi prefăcut bun cu mine şi în vremea asta… Nu sunteţi demn să trăiţi! Nu vă voi lăsa să trăiţi…

Un val de obscenităţi urmă acestei tirade.

Domnişoara Bellever ieşi brusc din imobilismul ei şi se repezi la uşă. Începu să lovească puternic, că pumnii în aceasta, dar uşa era masivă şi, dându-şi seama că îi era cu neputinţă să o urnească, se întoarse pe jumătate şi părăsi salonul precipitat.

Edgar, după ce se oprise, fără îndoială ca să-şi tragă sufletul, începuse din nou să vocifereze:

— Ai să mori! Urla. Ai să mori acum!

Două detunături răsunară una după alta, de data aceasta nu în parc, ci sigur în spatele uşii închise.

Cineva, şi Miss Marple avu impresia că era Mildred, strigă:

— Dumnezeule! Ce facem?

În cabinetul lui Lewis, zgomotul surd al unei căderi fu urmat de alt zgomot, şi mai oribil încă decât tot ce se auzise până atunci: acela al unui prelung şi dureros hohot de plâns.

Cineva trecu prin faţa lui Miss Marple şi începu să zgâlţâie uşa: era Stephen Restarick.

— Deschideţi! Strigă. Deschideţi!

Domnişoara Bellever reveni în salon. Îşi pierduse respiraţia, dar aducea o trusă mare de chei.

— Încercaţi să deschideţi cu asta., zise.

În aceeaşi clipă, becurile se aprinseră şi salonul, ieşind din obscuritatea în care fusese aruncat, îşi reluă aspectul real. În spatele uşii cabinetului, hohotele nebune, disperate, păreau să nu se mai oprească în veci.

Walter Hudd, care se întorcea în salon fără să se grăbească, se opri încremenit:

— Ei, ce-i? Ce se petrece aici?

Mildred răspunse plângând:

— Mizerabilul acela l-a omorât pe domnul Serrocold!

— Nu, te rog, Mildred!

Carrie-Louise era cea care vorbea. Ea se ridică, se apropie de uşa cabinetului şi-l îndepărtă uşor pe Stephen.

— Lasă-mă să-i vorbesc, zise ea. Apoi, îl chemă cu blândeţe: Edgar… Edgar… Vrei să-mi deschizi?

Se auzi cheia intrând şi răsucindu-se în broască.

Cineva deschise încet uşa. Dar nu era Edgar, ci Lewis Serrocold. Respira zgomotos, ca şi cum ar fi alergat. Nimic în afară de aceasta, nu trăda în el nici cea mai mică emoţie.

— E în ordine, scumpa mea. Totul e în ordine.

— Vă credeam mort, spuse domnişoara Bellever, cu un ton aspru.

Lewis Serrocold îşi încruntă sprâncenele.

— Însă, nu, nu sunt mort, spuse cu o nuanţă înţepătoare în voce.

În cabinet, se vedea Edgar Lawson prăbuşit lângă birou. Gâfâia şi plângea în hohote în acelaşi timp. Revolverul îi căzuse pe parchet, alături de el.

— Dar noi am auzit trăgându-se, zise Mildred.

— Ei, bine, da! A tras de două ori.

— Şi nu v-a nimerit?

— Normal, nu m-a nimerit, spuse Lewis cu umor.

Miss Marple avea impresia că nu era chiar atât de normal. Împuşcăturile trebuie să fi pornit de foarte aproape.

— Unde este Maverick? Întrebă Serrocold, vizibil iritat. De Maverick avem nevoie.

— Mă duc să-l caut, spuse domnişoara Bellever. Să chem şi poliţia?

— Poliţia? Sigur că nu!

— Ba sigur că da! Strigă Mildred Strete. Trebuie chemată poliţia! Omul acesta este periculos!

— Ce prostie! Priviţi-l! Priviţi-l! Sărmanul băiat! Pare, într-adevăr, periculos?

În mod cert, în acel moment, Edgar nu avea un aer periculos. Tânăr şi jalnic, nu era decât o zdreanţă.

— Niciodată n-am vrut să fac aşa ceva! Gemea el. Şi nu mai era în glasul lui nici cea mai mică urmă de afectare. Nu ştiu ce m-a apucat… Trebuie să-mi fi pierdut capul, ca să spun asemenea orori! Iertare, domnule Serrocold! N-am avut niciodată intenţia…

Lewis îl bătu pe umăr.

— În regulă, băiatul meu. Nu s-a spart nimic.

— Dar aş fi putut să vă ucid…

Walter Hudd traversă încăperea şi merse să examineze peretele din spatele biroului.

— Gloanţele au intrat aici, zise.

Cercetă cum erau plasate biroul şi fotoliul şi adăugă:

— N-a lipsit mult!

Deodată, zări revolverul pe parchet.

— De unde ai luat acest revolver? Întrebă.

— Un revolver?

Edgar examină arma cu ochi buimaci.

— Pare să fie al meu, spuse Walter, ridicând revolverul. Aşa şi e! Păduche nenorocit! Ai intrat să-l iei din camera mea!

Lewis Serrocold se interpuse între lamentabilul Edgar şi acest american cu aspect ameninţător.

— Vom avea tot timpul să clarificăm asta mai târziu, zise. A! Iată-te, Maverick… Să-l examinăm, te rog, doctore!

Maverick se apropie de Edgar cu expresia satisfăcută a specialistului în faţa unui caz interesant.

— Ajunge, Edgar! Spuse cu autoritate. Ajunge, nu-i aşa?

— Este un nebun primejdios! Strigă Mildred, pe un ton iritat. Nu-i decât un minut de când trăgea focuri de revolver şi profera murdării. A încercat să-l omoare pe tatăl meu vitreg.

Edgar scoase un geamăt şi Maverick aruncă spre Mildred o privire încărcată de reproş.

— Fiţi atentă, doamnă Strete. Urmează-mă, Edgar. Patul, un calmant; vom sta de vorbă mâine dimineaţă despre toate astea!

Edgar se ridică, încă tremurând tot. Îi învălui cu o căutătură nesigură pe tânărul medic şi pe Mildred. Dar, în acelaşi moment, domnişoara Bellever dădu buzna în salon, cu buzele strânse şi aprinsă la faţă.

— Am telefonat, anunţă cu un aer sumbru. Poliţia va fi aici în câteva minute.

Edgar gemu iar.

— Vai, Jolly! Spuse Carrie-Louise, pe un ton dezolat. Cât despre Lewis Serrocold, el era furios.

— Jolly, v-am spus că nu voiam să fie chemată poliţia. Este vorba de un caz patologic.

— Este posibil, dar am şi eu părerea mea, răspunse domnişoara Bellever. În orice caz, datoria mea era să chem poliţia. Domnul Gulbrandsen este mort. A fost ucis cu un foc de revolver.

Capitolul II

Se scurseră câteva secunde, înainte ca să ajungă să înţeleagă ce le spusese domnişoara Bellever.

— Christian asasinat! N-o să mă faci să cred asta! Declară Carrie-Louise. Este de-a dreptul imposibil!

— Imposibil? Dacă nu mă credeţi, duceţi-vă să vedeţi!

Înţepată, cu buzele strânse, domnişoara Bellever se adresase mai puţin doamnei Serrocold şi mai mult întregului grup adunat în salon.

Încet, fără convingere, Carrie-Louise făcu un pas spre uşă. Lewis Serrocold o reţinu, punându-i mâna pe umăr.

— Nu, scumpa mea, mă duc eu.

Părăsi încăperea. Doctorul Maverick îl privi pe Edgar, ezită şi, în cele din urmă, se luă după el. Domnişoara Bellever procedă la fel.

Cu blândeţe, Miss Marple îşi făcu prietena să se aşeze într-un fotoliu. Chipul lui Carrie-Louise exprima suferinţă şi emoţie.

— Christian asasinat? Zise din nou.

Ai fi putut-o crede, auzind-o, un copil năuc şi nefericit.

Walter Hudd, în continuare furios, rămăsese lângă Lawson, fără să lase revolverul pe care îl ridicase.

— Cine putea chiar să-i dorească moartea lui Christian? Şopti doamna Serrocold, distrusă. Această întrebare nu aducea nici un răspuns.

— O bandă de ţicniţi! Mormăi Walter printre dinţi.

Ca şi cum ar fi vrut s-o protejeze, Stephen se apropiase de Gina, a cărei faţă înfricoşată era, în încăpere, singurul element luminos şi viu.

Deodată, uşa de la intrare se deschise, lăsând să pătrundă aerul rece de afară. Un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu larg apăru pe prag. Jovialitatea primelor sale cuvinte avu ceva straniu, şocant.

— Bună seara, tuturor! Ce se întâmplă aici? E o ceaţă pe drum…! A trebuit să rulez la pas.

Miss Marple tresări şi se întrebă o clipă dacă nu vedea dublu. Acelaşi om nu putea, evident, să fie, totodată, lângă Gina şi să apară pe la uşa de la intrare. Dar îşi dădu repede seama că nu era vorba decât de o asemănare, ba chiar, dacă te uitai cu atenţie, de o asemănare în linii mari. Se vedea că cei doi bărbaţi erau fraţi. Frapa aerul lor de familie, nu altceva. Stephen Restarick era înalt şi osos, noul

venit era subţirel. Haina sa largă, cu guler de astrahan, se armoniza bine cu formele unui trup zvelt – un tânăr superb; iradia dezinvoltura şi fericirea pe care ţi-o dau succesul.

Miss Marple observă că, intrând în salon, privirea lui o căutase în primul rând pe Gina.

— Mă aşteptaţi, nu? Aţi primit telegrama mea? Întrebă, adresându-i-se lui Carrie-Louise.

Se apropie de ea. Aproape maşinal, ea îi întinse mâna. El luă această mână şi o sărută cu respect. Era, limpede, un omagiu tandru şi nu un gest de curtoazie afectată.

Ea murmură:

— Bineînţeles, dragul meu, Alex. Bineînţeles, numai că… Atâtea evenimente s-au petrecut…

— Evenimente?

— Christian Gulbrandsen! Fratele meu, Christian Gulbrandsen…! A fost găsit în camera sa… Ucis de un foc de revolver!

În strigătele scoase de Mildred Strete, Alex crezu că discerne o confuzie puţin exagerată.

— Dumnezeule! Sinucidere?

— A, nu! Spuse imediat Carrie-Louise. Cu siguranţă, nu sinucidere. Christian să se sinucidă? A, nu!

— Sunt convinsă că unchiul Christian nu s-ar fi sinucis niciodată, zise Gina.

Privirea întrebătoare a lui Alex trecea de la unul la altul. Fratele său, Stephen, îi răspunse cu un semn afirmativ, iar Walter Hudd, printr-o uitătură un pic ranchiunoasă. Miss Marple îl intrigă, dar nimeni nu-şi dădu osteneala să-i explice prezenţa acestei bătrâne domnişoare, aureolată de păr alb, care avea un aer de dulce năuceală.

— Când s-a întâmplat? Întrebă Alex.

— Chiar înainte ca tu să intri, spuse Gina. Nu sunt mai mult de trei sau patru minute. Da, cu certitudine… Şi noi am auzit împuşcătura… Dar nu-i dădusem importanţă…

— Nu i-aţi dat importanţă? Cum aşa?

— Vezi, în momentul acela… se petreceau atâtea lucruri, zise Gina, căutându-şi vorbele.

— Deosebite! Spuse Walter plin de convingere.

Juliet Bellever intră în salon.

— Domnul Serrocold spune că ar trebui să mergem cu toţii în bibliotecă, mai puţin doamna Serrocold. Ar fi mai comod pentru poliţie… Este o lovitură teribilă pentru tine, Carra. Am aranjat să ţi se pună sticle cu apă caldă în pat. Am să urc cu tine…

Carrie-Louise, care se ridicase, clătină din cap.

— Vreau, mai întâi, să-l văd pe Christian, spuse.

— O, nu, draga mea, n-o să rezişti unei asemenea emoţii! Carrie-Louise o îndepărtă cu blândeţe.

— Dragă Jolly… Nu înţelegi.

Doamna Serrocold privi în jur şi zise:

— Jane, vrei să vii şi tu cu mine?

Miss Marple nu aşteptase decât să i-o ceară. Se îndreptară spre uşă. Doctorul Maverick, care revenea, fu gata să dea peste ele.

— Doctore, n-o lăsa! Strigă domnişoara Bellever. Este atât de absurd!

Carrie-Louise ridică spre tânărul medic o privire liniştită. Îi adresă chiar o urmă de zâmbet.

— Doriţi să-l vedeţi? Spuse Maverick.

— Trebuie.

— Înţeleg, doamnă Serrocold, zise, dându-se în lături. Mergeţi, dacă socotiţi că aveţi datoria asta. Dar după aceea, vă rog, îngăduiţi-i domnişoarei Bellever să vă poarte de grijă. Pe moment, încă nu simţiţi efectele acestei lovituri, dar nu vor întârzia, pot să vă asigur.

— Da, doctore, este adevărat. Voi fi întru totul rezonabilă. Vino, Jane.

Camera lui Christian Gulbrandsen avea aproape aspectul unui salon. Patul era într-o nişă. O uşă dădea spre sala de baie.

Carrie-Louise se opri în prag. Christian era aşezat la biroul masiv din lemn de acaju, prăbuşit într-o parte în fotoliul său. Înălţimea braţelor acestuia îl împiedicase să alunece pe covor. O maşină de scris portabilă se afla în faţa lui.

Lewis Serrocold, în picioare lângă fereastră, îndepărtase puţin perdeaua şi privea afară, în noapte.

Se întoarse, încruntându-şi sprâncenele.

— Scumpa mea, n-ar fi trebuit să vii.

Se apropie cu repeziciune de soţia sa şi ea îi întinse mâna.

— Ba, da, Lewis. Trebuia… ca să-l văd. E o datorie să nu dai înapoi în faţa a ceea ce este.

Carrie-Louise merse încet către birou.

— Nu atinge nimic, zise Lewis. Este indispensabil ca poliţia să găsească această încăpere exact în starea în care se află acum.

— Bineînţeles. Aşadar, cineva l-a ucis… Deliberat?

Lewis păru surprins că ea punea această întrebare.

— Da… Credeam că ştii.

— Într-adevăr. Christian nu s-ar fi sinucis niciodată şi, dată fiind iscusinţa sa, nu este, cu siguranţă, nici un accident… Nu poate fi, deci, decât… O crimă.

Ezitase înainte ca să pronunţe ultimele cuvinte.

Trecu în spatele biroului şi îl privi îndelung pe cel mort. Era în ochii ei o expresie tandră şi îndureratã.

— Dragul de el, Christian! Murmură. A fost întotdeauna atât de bun cu mine! Apoi, adăugă, punându-şi cu gingăşie degetele pe fruntea lui: Dragul meu Christian! Fii binecuvântat! Îţi mulţumesc!

Când au sosit la Stonygates, inspectorul Curry şi oamenii săi o găsiră pe domnişoara Bellever singură în salonul cel mare. Le ieşi în întâmpinare, cu demnitate.

— Sunt Juliet Bellever, domnişoara de companie şi secretara doamnei Serrocold.

— Dumneavoastră aţi descoperit corpul şi ne-aţi telefonat?

— Da. Aproape toată lumea se află în bibliotecă, unde duce uşa asta. Doriţi, însă, să vă însoţesc până la camera

domnului Gulbrandsen?

— Vă rog, zise Curry.

Şi o urmă pe coridor.

Cele douăzeci de minute care urmară au fost consacrate formalităţilor obişnuite. Fotograful luă imaginile necesare. Sosi şi medicul legist. O jumătate de oră mai târziu, ambulanţa transportase rămăşiţele pământeşti ale lui Gulbrandsen şi inspectorul Curry îşi începuse ancheta.

Lewis Serrocold îl conduse în bibliotecă, unde un examen rapid al persoanelor care se aflau acolo îi permise să le ordoneze: o doamnă în vârstă cu părul alb, tânăra încântătoare, pe care o văzuse plimbându-se la volanul maşinii sale prin ţinut, americanul, puţin bizar, pe care îl luase de bărbat, doi tineri, care aveau aerul să facă parte din familie, şi domnişoara Bellever, femeia cu judecată, care îi telefonase şi care îl întâmpinase.

Inspectorul Curry îşi pregătise dinainte un mic discurs. Îl pronunţă cum îşi propusese:

— Ştiu că toate acestea reprezintă o grea încercare pentru dumneavoastră. Sper să nu vă reţin prea mult în această seară. Putem să adâncim multe lucruri mâine. Pentru că domnişoara Bellever a descoperit corpul domnului Gulbrandsen, am s-o rog pe dumneaei să-mi prezinte o expunere generală a evenimentelor, ca să evităm repetările inutile. Domnule Serrocold, dacă doriţi să urcaţi la doamna Serrocold, făceţi-o, vă rog. Când voi termina cu domnişoara Bellever, cu dumneavoastră am să stau de vorbă. Cred că este limpede, nu? Poate există o încăpere mai mică, în care…

— Cabinetul meu, Jolly, zise Serrocold.

— Voiam să vi-l propun.

Traversă salonul cel mare, urmată de inspector şi de sergentul care îl însoţea.

Domnişoara Bellever îi instală comod. Ai fi putut să crezi că ea era cea însărcinată cu ancheta şi nu inspectorul Curry.

Cu toate acestea, veni şi momentul în care iniţiativa îi aparţinu. Avea o voce şi maniere agreabile. Era un om calm şi serios, poate un pic prea politicos şi de aceea unele persoane comiteau eroarea de a-l subestima.

— De la doamna Serrocold sunt la curent cu datele esenţiale, spuse. Domnul Christian Gulbrandsen era fiul domnului Eric Gulbrandsen, cel care a creat Fundaţia Gulbrandsen, bursele care îi poartă numele şi multe alte lucruri. Era administratorul Fundaţiei şi venise, pe neaşteptate, ieri. Aşa este?

— Da.

Inspectorul continuă:

— Domnul Serrocold, care se afla la Liverpool, s-a reîntors în această seară, cu trenul de 18:30?

— Da.

— După cină, domnul Gulbrandsen a declarat că avea de lucru în camera sa şi, odată cafeaua servită, s-a retras, lăsând restul familiei în salon. Exact?

— Da.

— Acum, domnişoară Bellever, vreţi să-mi spuneţi cu precizie în ce împrejurări aţi descoperit moartea sa?

Domnişoara Bellever îşi drese sonor glasul.

— În seara asta a avut loc un incident destul de penibil, zise ea. Un tânăr, unul dintre cei mai grav bolnavi nervoşi care sunt îngrijiţi aici, a făcut o criză şi l-a ameninţat pe domnul Serrocold cu un revolver. Ei se închiseseră cu cheia în această încăpere. Tânărul a sfârşit prin a trage… Puteţi să vedeţi urmele lăsate de gloanţe… Acolo, în perete. Din fericire, domnul Serrocold n-a fost atins. Apoi, pur şi simplu, tânărul s-a prăbuşit. Domnul Serrocold m-a trimis să-l caut pe doctorul Maverick, medicul instituţiei. Am încercat să iau legătura cu el prin telefonul interior, dar nu era în odaia sa. Am reuşit, în cele din urmă, să-l găsesc la unul dintre colegii săi şi l-am rugat să vină. A sosit imediat. La reîntoarcere, am trecut pe la domnul Gulbrandsen, ca să-l întreb dacă voia să ia ceva înainte de culcare: lapte cald, whisky… Am

ciocănit. Neprimind nici un răspuns, am deschis uşa şi am văzut că domnul Gulbrandsen era mort. Atunci, v-am dat telefon.

— Cum se intră în această casă? Cineva, venind din afară ar fi putut să pătrundă fără să fie văzut, nici auzit?

— Oricine ar fi putut să intre prin uşa laterală, care dă spre terasă. Pe acolo se trece ca să mergi la aşezământ sau ca să te întorci şi nu este închisă cu cheia decât în momentul în care toată lumea merge să se culce.

— Şi sunt, dacă am înţeles bine, între două sute şi două sute cincizeci de tineri delincvenţi în acest aşezământ?

— Da. Dar clădirile lui sunt bine închise şi bine supravegheate. E de neconceput ca să fi putut ieşi cineva neobservat.

— Asta rămâne de verificat. Domnul Gulbrandsen n-o fi trezit…, să spunem, o anumită ostilitate sau vreun soi de nemulţumire prin măsurile sale disciplinare?

Domnişoara Bellever clătină din cap.

— A, nu! Domnul Gulbrandsen nu avea nici un amestec în funcţionarea aşezământului, nici în chestiunile administrative.

— Care era obiectul vizitei sale?

— N-am nici o idee.

— Absenţa domnului Serrocold l-a contrariat şi a luat imediat hotărârea de a-i aştepta reîntoarcerea?

— Da.

— Deci, pe domnul Serrocold venise să-l vadă?

— Fără nici o îndoială. Şi totul ne permite să credem că era pentru o problemă privind Fundaţia.

— Da. Este foarte probabil. A avut o întrevedere cu domnul Serrocold?

— Nu. Nu a avut vreme. Domnul Serrocold nu s-a întors decât în această seară, chiar înainte de cină.

— Dar, după cină, domnul Gulbrandsen s-a retras spunând că avea scrisori importante de scris. N-a căutat să-l vadă pe domnul Serrocold în particular?

Domnişoara Bellever şovăi înainte ca să spună nu.

— Este destul de curios, pentru că aşteptase, deşi îl incomoda, reîntoarcerea domnului Serrocold.

— Da, este straniu.

Ciudăţenia acestui fapt păru să o frapeze pe domnişoara Bellever pentru prima dată.

— Domnul Serrocold nu l-a însoţit în camera sa?

— Nu. A rămas în salon.

— În ce moment a fost ucis domnul Gulbrandsen? Aveţi idee?

— Se poate ca noi să fi auzit focul de revolver. În acest caz, era 21:23.

— Aţi auzit o împuşcătură şi asta nu v-a înspăimântat?

— Ne găseam în condiţii speciale.

Domnişoara Bellever povesti cât mai amănunţit scena care se desfăşura în acel moment între Edgar Lawson şi Serrocold.

— Astfel, încât nimeni nu şi-a imaginat că acest foc de revolver putea să fie tras în casă?

— Nu. De fapt, nu cred. Dar era o asemenea uşurare să te gândeşti că nu s-a întâmplat în această cameră! Pe urmă, mi-am zis că detunătura trebuie să fi venit de la maşina domnului Restarick, dar în clipa aceea…

— Maşina domnului Restarick?

— Da, Alex Restarick. A sosit cu maşina, imediat. Exact după toate aceste evenimente.

— Înţeleg. Când aţi descoperit corpul domnului Gulbrandsen aţi atins ceva, cât de cât, în încăpere?

Această întrebare păru s-o ofenseze pe domnişoara Bellever.

— Fireşte că nu.

— Şi-acum, când ne-aţi condus în cameră, totul era la fel, în aceeaşi stare ca în clipa în care aţi descoperit corpul?

Domnişoara Bellever începu să reflecteze, se adânci în fotoliu, cu ochii pe jumătate închişi.

— Ceva se schimbase. Nu mai era nimic în maşina de scris.

— Vreţi să spuneţi că, atunci când aţi intrat pentru prima oară, în maşină se găsea o scrisoare pe care domnul Gulbrandsen tocmai o redacta şi că această scrisoare a fost luată după aceea?

— Da. Sunt aproape sigură că am văzut foaia albă de hârtie ieşind din ea.

— Mulţumesc. Cine altcineva a pătruns în cameră înainte de sosirea noastră?

— Domnul Serrocold, doamna Serrocold şi Miss Marple.

— Cine este Miss Marple?

— Este bătrâna domnişoară cu păr alb. O prietenă de la pension a doamnei Serrocold. Este aici de trei sau patru zile.

— Vă mulţumesc, domnişoară Bellever. Tot ce mi-aţi spus este perfect clar. Acum, voi sta de vorbă cu domnul Serrocold. Dar, poate că… Aţi spus că Miss Marple este o persoană în vârstă? Am s-o văd întâi pe ea. Ca după aceea să se poată duce la culcare. Ar fi, într-un fel, o cruzime să obligăm o doamnă în vârstă, ca ea, să stea de veghe, cu atât mai mult, cu cât trebuie să fi avut o intensă emoţie, zise inspectorul Curry, pe un ton plin de consideraţie.

Domnişoara Bellever ieşi. Inspectorul începu să privească în tavan. Zise:

— Gulbrandsen…? De ce, Gulbrandsen…? Două sute de puşti smintiţi în aşezământ… Nici un motiv ca să nu fi fost unul dintre ei cel care l-a. Ucis. Dar, de ce, Gulbrandsen? Un străin de casă?

— Nu ştim încă tot, zise sergentul Lake.

— Nu ştim încă nimic, spuse Curry.

Se ridică politicos văzând că intră Miss Marple. Aceasta părea un pic tulburată şi el se grăbi să o facă să se simtă în largul ei.

— Nu vă frământaţi, doamnă.

După părerea sa, domnişoarelor bătrâne le face plăcere să li se spună „doamnă”…Pentru ele, ofiţerii de poliţie aparţin,

incontestabil, claselor inferioare ale societăţii şi ei trebuie să se arate respectuoşi faţă de superiorii lor.

— Ştiu că totul este foarte dureros, dar trebuie să ajungem să elucidăm această afacere.

— Înţeleg, spuse Miss Marple. Şi este foarte dificil de limpezit temeinic ceva, nu-i aşa? Nu putem să privim două lucruri deodată. Şi, deseori, ceea ce nu prezintă nici un interes este ceea ce ne reţine atenţia, fie din întâmplare, fie pentru că suntem constrânşi. Atenţia ne este dirijată spre ceva, pentru a ne fi distrasă de la altceva. Scamatorii numesc asta o aparenţă înşelătoare. Sunt foarte abili aceşti oameni! Nu credeţi? Eu n-am înţeles niciodată cum procedează cu bocalul cu peştişorii roşii… Nu există, într-adevăr, nici un mijloc de a-l plia.

Inspectorul clipi uşor şi zise pe un ton conciliant:

— Aveţi dreptate, doamnă. Domnişoara Bellever mi-a făcut expunerea evenimentelor acestei seri. Toate v-au pus la grea încercare, sunt sigur.

— Da… Şi a fost, de asemenea, foarte dramatic.

— În primul rând, această scenă între domnul Serrocold şi…

— Îşi privi notiţele pe care şi le făcuse – acest Edgar Lawson.

— Un tânăr foarte bizar, spuse Miss Marple. Am avut tot timpul impresia că este ceva în el care nu se potriveşte.

— Nu mă îndoiesc. Şi-apoi, odată trecută această emoţie, moartea domnului Gulbrandsen. Am înţeles, cred, că dumneavoastră aţi fost cu doamna Serrocold… Să vedeţi… Corpul?

— Exact. M-a rugat s-o însoţesc. Suntem foarte vechi prietene.

— Da. Deci, aţi mers împreună în camera domnului Gulbrandsen. Aţi remarcat, din întâmplare, dacă se afla vreo scrisoare sau vreo hârtie în maşina de scris?

— Nu era, zise fără să ezite Miss Marple. Am băgat de seamă imediat şi asta mi s-a părut straniu. Domnul

Gulbrandsen era aşezat în faţa maşinii de scris, prin urmare bătea ceva. Da… Mi s-a părut absolut ciudat.

Inspectorul o privi cu atenţie.

— Aţi stat mult de vorbă cu domnul Gulbrandsen de la sosirea sa?

— Foarte puţin.

— Nu v-a spus nimic aparte sau semnificativ?

Miss Marple se gândi o clipă.

— M-a descusut asupra sănătăţii doamnei Serrocold şi, în special, asupra stării inimii sale.

— Inima? Are ceva la ea?

— Nu, după câte ştiu.

După un moment de tăcere, inspectorul continuă:

— Aţi auzit o împuşcătură, seara aceasta, în timpul altercaţiei dintre domnul Serrocold şi Lawson?

— Nu, trebuie să mărturisesc că sunt un pic tare de ureche. Dar doamna Serrocold a auzit-o şi a spus că fusese afară, în parc.

— Cred că am înţeles că domnul Gulbrandsen a părăsit salonul imediat după cină.

— Da. Avea de scris scrisori.

— Nu şi-a manifestat dorinţa unei discuţii de afaceri cu domnul Serrocold?

— Nu. Dar, vedeţi, ei stătuseră deja de vorbă un moment.

— Adevărat? Când? Credeam că domnul Serrocold nu s-a întors decât exact înainte de cină…

— Aşa este, dar el a venit pe jos, traversând parcul. Domnul Gulbrandsen i-a ieşit în întâmpinare şi s-au plimbat împreună pe terasă.

— Cine ştie asta, în afară de dumneavoastră?

— Nimeni, mă gândesc, zise Miss Marple, doar dacă, bineînţeles, domnul Serrocold nu i-a spus soţiei sale. Eu tocmai mă găseam la fereastră, privind nişte… Păsările.

— Păsările?

— Păsările, repetă Miss Marple. Şi adăugă aproape imediat: Mă întrebam dacă nu erau scatii.

Scatiii nu-i interesau pe inspectorul Curry.

— Şi… Apropo de plimbare, întrebă inspectorul cu diplomaţie, nimic din conversaţia lor nu a străbătut până la dumneavoastră?

O privire candidă o întâmpină pe a sa.

— Câteva crâmpeie, cel mult, spuse suav Miss Marple.

— Şi aceste crâmpeie?

Miss Marple rămase un moment tăcută şi apoi zise:

— Nu ştiu care era subiectul precis ai discuţiei, dar principala lor grijă era de a o feri pe doamna Serrocold să ştie ceva. De a o „cruţa”, acesta este cuvântul pe care l-a folosit domnul Gulbrandsen. Iar domnul Serrocold a spus: „Sunt de părere că la ea trebuie să ne gândim înainte de toate.” Au vorbit, de asemenea, de o mare răspundere şi au căzut de acord că, poate, ar trebui solicitată şi o altă părere… Cred că ar trebui să vă adresaţi domnului Serrocold însuşi.

— Ceea ce vom face, doamnă. Nimic altceva nu v-a frapat în această seară? Ceva neobişnuit?

Miss Marple reflectă.

— Totul era atât de neobişnuit… Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Da, foarte bine. Un amănunt îi veni în minte lui Miss Marple.

— A avut loc un incident un pic aparte: domnul Serrocold şi-a împiedicat soţia să-şi ia medicamentul… Dar este un detaliu neînsemnat.

— Evident. Ei, bine, Miss Marple, vă mulţumesc.

Când uşa se închise după Miss Marple, sergentul Lake declară:

— Este bătrână, dar ageră.

Lewis Serrocold intră şi totul îşi schimbă înfăţişarea. Se întoarse ca să închidă uşa şi singur acest gest păru să asigure întrevederii care urma să aibă loc în cameră secretul cel mai deplin. Traversă cabinetul şi se aşează nu pe scaunul pe care stătuse Miss Marple, ci în fotoliul său, în

spatele biroului. Domnişoara Bellever trăsese pentru inspector un scaun lângă acest birou, ca şi cum, inconştient, ar fi rezervat fotoliul lui Serrocold în exclusivitate acestuia.

Odată aşezat, Lewis se uită la cei doi poliţişti cu un aer absent. Avea trăsăturile încremenite: chipul unui om care trece printr-o încercare dură. Inspectorul Curry fu un pic surprins. Indubitabil, moartea lui Gulbrandsen putea să-l impresioneze pe Serrocold, dar nu existase între ei nici intimitate, nici rudenie. Christian nu era decât fiul vitreg al soţiei sale.

Rolurile păreau să se fi schimbat într-un mod destul de curios. Ai fi crezut că Lewis Serrocold venise acolo ca să prezideze o comisie de anchetă şi nu ca să răspundă întrebărilor poliţiei. Această impresie nu putea să nu-l irite pe Curry. Spuse, pe un ton sec:

— Aşadar, domnule Serrocold…

Lewis, în continuare cufundat în gândurile sale, oftă, zicând:

— Ce dificil e să ştii ce trebuie făcut!

— Nouă, domnule Serrocold, ne va aparţine, cred, decizia. Să vorbim de domnul Gulbrandsen. Dacă am înţeles bine, venirea sa a fost neprevăzută?

— Absolut neprevăzută.

— Nu ştiaţi că urma să vină?

— Deloc.

— Şi nu bănuiţi motivul care l-a adus?

— Ba da, spuse liniştit Lewis Serrocold. Îl cunosc foarte bine. Mi l-a împărtăşit.

— Când?

— Astă seară. M-am reîntors de la gară pe jos. El mă pândea din casă şi a ieşit în întâmpinarea mea. Atunci mi-a explicat pentru ce venise.

— Pentru o chestiune privind Fundaţia Gulbrandsen, fără îndoială?

— A, nu! Nu avea nici o legătură cu asta.

— Totuşi, domnişoara Bellever aşa credea.

— E de la sine de înţeles. Era explicaţia normală şi Gulbrandsen n-a făcut nimic ca s-o dezmintă, iar eu nici atât.

— De ce, domnule Serrocold?

Lewis răspunse, apăsând cuvintele:

— Pentru că ni se părea important, şi unuia şi celuilalt, ca nimeni să nu cunoască veritabilul motiv al vizitei sale.

— Şi care era veritabilul motiv?

Pentru o clipă, Lewis Serrocold rămase tăcut, apoi spuse cu gravitate:

— Înţeleg foarte bine că datorită morţii… Asasinării lui Gulbrandsen, fiindcă nu ne putem îndoi de asasinat, sunt obligat să vă dezvălui faptele. Dar, sincer, sunt profund preocupat de fericirea soţiei mele şi de liniştea sa sufletească. Nu pot să vă dau un sfat, inspectore, dar dacă, în măsura în care este cu putinţă, vedeţi vreo posibilitate de a nu i se spune anumite lucruri, v-aş fi recunoscător. Christian a venit aici expres ca să mă avertizeze că cineva căuta deliberat să-mi otrăvească soţia.

Curry sări în sus.

— Ce? Strigă el.

Serrocold clătină din cap.

— Da, da. Ghiciţi ce lovitură teribilă a însemnat această revelaţie pentru mine. Nu aveam nici o bănuială, dar ascultându-l pe Christian, m-am gândit la unele simptome manifestate de soţia mea în ultima vreme; ele întăresc această ipoteză. Ceea ce ea lua drept reumatism, aceste junghiuri în picioare, aceste dureri, aceste indispoziţii trecătoare corespund exact simptomelor otrăvirii cu arsenic.

— Miss Marple ne-a spus că domnul Gulbrandsen o chestionase asupra sănătăţii doamnei Serrocold şi, în special, asupra stării inimii sale.

— Adevărat? Interesant! Trebuie să fi crezut că se folosea o otravă a cărei acţiune asupra inimii duce, cu timpul, la o

moarte subită, fără să trezească bănuieli. Eu mă gândesc, mai curând, la arsenic.

— Apreciaţi că suspiciunile domnului Gulbrandsen erau fondate?

— Da. Mai întâi, Gulbrandsen nu ar fi venit să-mi împărtăşească neliniştea sa, dacă n-ar fi fost sigur de ceea ce afirma. Era un om prudent, încăpăţânat, greu de convins, dar foarte perspicace.

— Ce dovezi avea?

— N-am avut răgazul să vorbim. De altminteri, eu nu înţeleg cum, fiind în America, a putut s-o afle. Întrevederea noastră a fost scurtă. Cât să-mi explice pentru ce venise şi ca noi să hotărâm că soţia mea nu trebuia să ştie nimic, până ce n-am fi fost stăpâni pe problemă.

— Cine administra otrava, după el?

— Nu mi-a spus. Şi cred că nici nu ştia. Poate că avea o bănuială şi, dacă stau să mă gândesc, aş fi tentat s-o cred... Altfel, de ce ar fi fost asasinat?

— N-a pronunţat chiar nici un nume în faţa dumneavoastră?

— Niciunul. Noi am decis să adâncim chestiunea şi el mi-a sugerat să-i cer părerea şi ajutorul monseniorului Galbraith, episcop de Cromer. Monseniorul Galbraith este un foarte vechi prieten al Gulbrandsenilor şi unul din administratorii Fundaţiei. Are multă experienţă. Este un om de o mare înţelepciune şi care ar aduce soţiei mele un important sprijin şi îmbărbătare, dacă... Dacă devenea necesar să-i împărtăşim temerile noastre. Contam pe părerea lui asupra oportunităţii de a preveni poliţia.

— Este extraordinar! Spuse Curry.

— Gulbrandsen ne-a părăsit după cină, ca să meargă să-i scrie monseniorului Galbraith. Îşi bătea scrisoarea la maşină când a fost ucis.

— De unde ştiţi?

— Pentru că eu am luat această scrisoare din maşină. O am la mine.

Din buzunarul interior al hainei scoase o foaie de hârtie împăturită şi i-o întinse inspectorului.

Acesta zise sec:

— N-ar fi trebuit să luaţi această scrisoare, nici să atingeţi ceva, orice ar fi fost, în camera aceea.

— N-am atins nimic altceva. Ştiu că, în ochii dumneavoastră, am comis o greşeală de neiertat luând această scrisoare, dar eram convins că soţia mea va ţine să meargă în cameră şi mă temeam ca să nu citească tot sau o parte din ceea ce este scris pe această foaie. Îmi recunosc vina, dar, dacă s-ar ivi prilejul, cred că aş repeta-o. Aş face orice… Orice pentru a o cruţa de o supărare pe doamna Serrocold.

Inspectorul nu insistă şi citi scrisoarea.

Monseniore, Pot să vă rog să veniţi la Stonygates la primirea scrisorii de faţă, dacă aceasta nu vă este imposibil? Mă găsesc implicat în evenimente de o extraordinară gravitate şi mărturisesc că nu ştiu cum să le fac faţă. Cunosc afecţiunea profundă pe care o nutriţi pentru scumpa noastră Carrie-Louise şi grija profundă pe care v-o provoacă tot ce ar putea-o afecta. Ce trebuie ea să ştie? Ce e mai bine să o lăsăm să nu ştie? Acestea sunt întrebările la care cred că e atât de dificil de răspuns.

Ca să fiu mai limpede, am toate motivele să cred că cineva vrea să o otrăvească lent pe această femeie inocentă şi bună. Am o primă bănuială că…

Scrisoarea se oprea aici.

— Aici ajunsese Christian Gulbrandsen când a fost ucis, spuse Curry. Dar de ce a fost lăsată această scrisoare în maşină?

— Nu văd decât două motive. Sau ucigaşul ignora şi identitatea destinatarului şi obiectul scrisorii sau nu a avut timp să o ia. A auzit pe cineva venind şi a mai avut vreme doar să plece fără să fie văzut.

— Iar Gulbrandsen nu v-a spus pe cine bănuia? Sau, chiar fără să vă zică numele, nu v-a spus că bănuia pe cineva?

S-a scurs poate o secundă înainte ca Lewis să răspundă:

— Nu. Şi a adăugat aceste cuvinte puţin cam greu de înţeles: Christian era un om foarte drept.

— Cum credeţi că această otravă, arsenic sau altceva, era sau este încă administrată?

— M-am gândit în timp ce mă îmbrăcam pentru cină. Mi se pare că procedeul cel mai plauzibil ar fi amestecul cu un medicament. Întăritorul pe care îl ia soţia mea, de exemplu. I-ar fi uşor oricui să pună arsenicul în flaconul în care se află acesta.

— Vom lua flaconul pentru a i se face analiza conţinutului.

— Eu am luat un eşantion înainte de cină, zise liniştit Serrocold. Scoase dintr-unul din sertarele biroului o sticluţă plină cu un lichid roşu.

Inspectorul Curry avu o privire ciudată când spuse:

— Vă gândiţi ia toate, domnule Serrocold.

— Eu cred în utilitatea acţiunii imediate. În această seară mi-am împiedicat soţia să-şi ia doza obişnuită. Paharul este încă pe scrinul din salon. Flaconul este în sufragerie.

Curry îşi puse coatele pe birou şi, coborând vocea, zise pe un ton confidenţial, aproape familiar:

— Iertaţi-mă, domnule Serrocold, dar, la drept vorbind, de ce ţineţi atât să-i ascundeţi toate acestea doamnei Serrocold? Vă este teamă să n-o înfricoşaţi? Pentru binele ei ar fi cu siguranţă mai nimerit să fie avertizată.

— Da… Da… E posibil, dar nu cred că vă daţi seama exact… Este destul de dificil, dacă nu o cunoaşteţi pe soţia mea. Este încrederea întruchipată. Se poate afirma că, pur şi simplu, nu vede, nu aude şi nu spune nimic rău. Pentru ea ar fi de neconceput să vrea cineva să o omoare. Dar trebuie să mergem mai departe. Nu este vorba doar de „cineva”… Este vorba, poate, şi dumneavoastră o înţelegeţi cu siguranţă, de o persoană care îi este foarte apropiată… Care îi este foarte dragă.

— Asta credeţi dumneavoastră?

— Suntem obligaţi să acceptăm faptele. Avem, la doi paşi de aici, în jur de două sute de băieţi, care prea adesea s-au făcut vinovaţi de acte brutale şi lipsite de sens. Dar, în cazul de faţă, chiar natura împrejurărilor face ca niciunul dintre ei să nu poată fi bănuit. Cel care foloseşte o otravă lentă participă obligatoriu la intimitatea vieţii familiale. Gândiţi-vă la cei care trăiesc în această casă cu soţia mea: soţul ei, fiica ei, nepoata sa, ginerele său, domnişoara Bellever, însoţitoarea sa devotată şi prietenă de mulţi ani. Toţi, foarte apropiaţi, foarte dragi. Şi, totuşi, bănuiala se impune. Este unul dintre ei?

— Sunt şi străini, spuse încet Curry.

— Da… Evident. Este doctorul Maverick. Câţiva membri ai personalului sunt, de asemenea, adesea cu noi. Sunt servitorii. Dar, sincer vorbind, care putea să fie mobilul lor?

— Şi este şi acest tânăr… I-aţi pomenit deja numele… Edgar Lawson?

— Da. Dar a sosit foarte recent. De ce ar face asta? Mai mult, este profund ataşat de Carrie… Ca toată lumea, de altminteri.

— De acord, dar este dezechilibrat. Ce este cu acest atac asupra dumneavoastră la care s-a pretat astă-seară?

Serrocold avu un gest de nerăbdare.

— O copilărie! Nu avea nici o intenţie să-mi facă rău.

— Cele două găuri lăsate de gloanţe în perete par, totuşi, să arate contrariul. A tras în dumneavoastră?

— N-a încercat să mă atingă. Juca o comedie, nimic mai mult.

— Este o modalitate mai curând periculoasă de a juca o comedie, domnule Serrocold.

Lewis Serrocold scoase un oftat adânc.

— Mă tem, inspectore, că nu înţelegeţi despre ce este vorba. Trebuie să discutaţi cu psihiatrul nostru, doctorul Maverick. Edgar este un copil din flori… Ca să-şi atenueze suferinţa şi ca să se consoleze pentru originea sa foarte modestă, s-a convins pe sine însuşi că este fiul unui om

celebru. Este, credeţi-mă un fenomen foarte cunoscut. Progresa, evolua foarte bine şi apoi a avut o cădere, căreia nu-i cunosc cauza. Şi-a imaginat că eu sunt tatăl său şi s-a abandonat acestei manifestări melodramatice: ameninţări, atac cu revolverul... Asta nu m-a neliniştit câtuşi de puţin. După ce a tras, s-a prăbuşit şi a început să plângă în hohote... Doctorul Maverick l-a dus cu el şi l-a făcut să ia un calmant. Mâine dimineaţă, fără îndoială, va fi absolut normal.

— Nu doriţi să depuneţi plângere împotriva lui?

— Ar fi cel mai rău lucru pe care l-aş putea face... Pentru el, se-nţelege.

— Sincer, domnule Serrocold, mi se pare că ar trebui internat. Un băiat care a tras fără noimă focuri de revolver asupra semenilor săi...! Trebuie să ne gândim şi la ceilalţi.

— Staţi de vorbă cu doctorul Maverick. El vă va oferi punctul de vedere medical. În orice caz, acest amărât de Edgar, cu certitudine nu l-a ucis pe Gulbrandsen. Se afla închis în această încăpere şi eu eram cel pe care îl ameninţa cu moartea!

— Iată ce ne aduce exact la aspectul pe care voiam să-l abordez, domnule Serrocold. Noi am examinat exteriorul casei. Oricine putea să intre şi să-l ucidă pe domnul Gulbrandsen, pentru că uşa care dă spre terasă nu era închisă. Dar există, în casă chiar, un câmp de investigaţie mult mai restrâns şi, după ceea ce mi-aţi spus, acesta pare să fie locul de examinat cu extremă atenţie. Cine dintre cei ai casei ar fi putut să-l omoare pe domnul Gulbrandsen?

— Îmi este foarte greu să vă răspund, zise încet Serrocold. Sunt servitorii, membrii familiei mele şi invitaţii noştri. Presupun că, din punctul dumneavoastră de vedere, niciunul dintre ei nu este la adăpost de bănuială. Nu pot să spun decât un lucru: după câte ştiu, toată lumea, în afară de servitori, era în salonul cel mare când Christian l-a părăsit şi, cât am fost acolo, nimeni n-a mai ieşit.

— Absolut nimeni?

Lewis îşi încruntă sprâncenele în efortul pe care îl făcea să-şi amintească.

— A, da! S-a ars o siguranţă şi Walter Hudd a mers să o schimbe.

— Domnul Hudd este tânărul american?

— Da. Fireşte, nu ştiu ceea ce s-a petrecut când am fost în cabinetul meu, Edgar şi cu mine.

Inspectorul Curry reflectă un moment, apoi scoase un oftat.

— Spuneţi-le tuturor că pot merge să se culce. Am să le vorbesc mâine.

Când Serrocold îi părăsi, inspectorul se întoarse spre Lake:

— Ce spui?

— El ştie… Sau crede că ştie… Cine l-a ucis.

— Aşa mă gândesc şi eu… Şi asta îl stinghereşte grozav.

Când, dimineaţă, Miss Marple cobori pentru micul dejun, Gina se repezi la ea.

— Poliţiştii sunt deja aici, spuse. De data aceasta s-au instalat în bibliotecă. Wally este de-a dreptul fascinat de ei. Nu înţelege cum pot să rămână atât de calmi, atât de detaşaţi. Cred că găseşte toate astea pasionante. Eu, nu! Îmi provoacă oroare! Este groaznic! Dar, explicaţi-mi, de ce sunt tulburată până într-atât? Oare pentru că sunt pe jumătate italiancă?

— Este posibil, zise Miss Marple, cu un surâs gentil, în orice caz, asta explică de ce nu-ţi pasă dacă ţi se citesc sentimentele.

Gina o luase de braţ şi o conducea spre sufragerie, continuând să vorbească.

— Jolly este într-o dispoziţie mizerabilă. Asta, cu siguranţă, pentru că poliţiştii au luat lucrurile în mână şi ea nu poate să-i conducă în bătăi de tobă, cum face cu toată casa. Cât despre Alex şi Stephen, lor le este indiferent.

Rosti ultimele cuvinte exact când intrară în sufragerie, unde cei doi fraţi îşi terminau masa.

— Gina, iubirea mea, asta-i curată răutate! Strigă Alex. Bună dimineaţa, Miss Marple. Nu-i adevărat că numi pasă. Abia dacă îl cunoşteam pe unchiul tău Christian, dar eu sunt suspectul numărul unu. Sper că vă daţi seama, nu?

— Suspect? De ce?

— Ei, bine, iată de ce: se pare că sosirea mea a coincis cu momentul critic. S-a verificat ora la care eu am trecut prin faţa gheretei de la poartă şi se pare că am consumat prea mult timp ca să ajung de acolo acasă… Se pretinde că aş fi putut foarte bine să alerg până la terasă, să intru pe uşa laterală, să-l omor pe Christian şi să revin, în goana mare, până la maşina mea.

— Şi, în realitate, ce ai făcut?

— N-aveţi decât să nu mă credeţi, dacă nu vreţi, dar am rămas în maşină să contemplu lumina farurilor în ceaţă, întrebându-mă cum s-ar realiza un asemenea efect pe scenă.

— Eu sunt liniştit, spuse Stephen, cu surâsul lui puţin crud. N-am părăsit salonul toată seara.

Gina îl privi ţintă şi ochii săi negri şi mari erau înspăimântaţi.

— Dar nu pot să presupună că unul dintre noi este vinovatul! Nu este cu putinţă!

— Mai ales nu spuneţi că este crima unui vagabond, zise Alex, servindu-se copios din marmelada de portocale. Este prea banal.

Domnişoara Bellever întredeschise uşa.

— Miss Marple, spuse, după ce o să luaţi micul dejun, aţi vrea să mergeţi în bibliotecă?

— Din nou dumneavoastră? Înaintea noastră, a tuturor? Exclamă Gina, părând un pic vexată.

— Ei, ce-i asta? Întrebă Alex. S-ar zice că e un foc de revolver…

— Trag în camera în care unchiul Christian a fost ucis şi, de asemenea, afară. Nu ştiu de ce, spuse Gina.

Uşa se deschise iar, şi Mildred Strete intră. Purta o rochie neagră, cu un colier de mărgele din onix. Fără să privească pe nimeni, zise „Bună ziua” şi se aşează.

— Ceai, te rog, Gina, ceru cu jumătate de glas. N-am să mănânc decât un pic de pâine prăjită.

Îşi duse delicat batista la nas şi la ochi şi îi privi pe cei doi fraţi fix, ca şi cum nu îi vedea. Stephen şi Alex începură să se simtă stingheriţi. Nu mai vorbiră decât în şoaptă şi părăsiră încăperea după câteva clipe.

— Nici măcar o cravată neagră? Suspină Mildred Strete, luând drept martor deopotrivă universul şi pe Miss Marple.

— Fără îndoială, nu prevăzuseră că va fi comisă o crimă, spuse Miss Marple.

Gina îşi înăbuşi un chicotit şi Mildred îi aruncă o privire severă, întrebând-o:

— Unde este acum Walter?

Gina se îmbujoră.

— Nu ştiu, zise ea. Nu l-am văzut.

Şi rămase ţeapănă pe scaun, ca un copil prins că a greşit. Miss Marple se ridică.

— Mă duc în bibliotecă, spuse.

În bibliotecă nu era decât Lewis Serrocold. Stătea în picioare, în faţa ferestrei. Auzind-o pe Miss Marple intrând, se întoarse şi-i întinse mâna.

— Sper că toate emoţiile prin care aţi trecut nu v-au afectat prea mult. Un asasinat este o încercare teribilă pentru cineva care nu s-a aflat niciodată amestecat într-o asemenea oroare.

Singură modestia o împiedică pe Miss Marple să-i încredinţeze faptul că era, de mult timp, familiarizată cu crima. Se mulţumi să răspundă că în micuţul ei sat, St. Mary Mead, erai cu mult mai puţin la adăpost de rău, decât s-ar fi putut crede din exterior.

— Se întâmplă lucruri înfricoşătoare într-un sat, pot să vă asigur. Există acolo ocazii de a studia natura umană, pe care n-ai să le găseşti niciodată într-un oraş.

Lewis Serrocold o asculta curtenitor, dar numai cu o ureche şi imediat ce termină îi spuse cu simplitate:

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Vă este întru totul acordat, domnule Serrocold.

— Este pentru o chestiune care o priveşte pe soţia mea… Cred, dealtfel, că sunteţi sincer ataşată de ea.

— Este adevărat. Dealtfel, toată lumea o iubeşte pe Carrie-Louise.

— Şi eu credeam la fel. Or, se pare că am greşit. Cu aprobarea inspectorului Curry, am să vă destăinuiesc câteva lucruri pe care nimeni nu le ştie încă.

Şi îi prezentă pe scurt ceea ce îi povestise inspectorului în seara din ajun.

Miss Marple fu îngrozită.

— Nu pot s-o cred, domnule Serrocold! Cu adevărat, nu pot să cred!

— Este sentimentul pe care l-am încercat şi eu când mi-a spus Christian.

— Aş fi jurat că draga noastră Carrie-Louise nu avea nici un duşman pe lume.

— Este de neconceput că poate să aibă. Dar, înţelegeţi tot ce implică aceasta? Otrava… Otrava lentă…

Aceasta implică cercul familial cel mai intim. Trebuie să fie un membru al micului nostru grup, cineva care trăieşte în casă.

— Dacă este adevărat… Sunteţi sigur că domnul Gulbrandsen nu s-a înşelat?

— Christian nu s-a înşelat. Era un om prea prudent pentru ca să facă o afirmaţie de o asemenea natură fără să aibă dovezi. În afară de aceasta, poliţia a luat flaconul cu medicamentul pe care îl folosea Carrie şi un eşantion separat din conţinutul lui. Exista arsenic în amândouă şi reţeta nu-l prescrisese. Stabilirea dozajului exact va cere un anumit timp, dar prezenţa arsenicului este dovedită.

— Atunci, reumatismul ei… Greutatea pe care o încearcă la mers… Toate acestea?

— Da, aşa-i! Junghiurile în picioare sunt, se pare, tipice. Deja, înainte de venirea dumneavoastră a suferit îngrozitor de stomac în mai multe rânduri… Dar, până acum, niciodată nu-mi închipuisem… Înţelegeţi, Miss Marple, în ce situaţie mă aflu… Trebuie să-i vorbesc despre asta lui Carrie-Louise?

— A, nu! Spuse energic Miss Marple.

Apoi se împurpură şi îl privi pe Serrocold cu un aer nesigur.

— Aşadar, dumneavoastră sunteţi de părerea mea, ca şi Christian Gulbrandsen, dealtfel. Ar fi fost la fel dacă era vorba de o femeie obişnuită?

— Carrie-Louise nu este o femeie obişnuită. Toată viaţa sa este fondată pe încredere, pe credinţa în natura umană. Vai! Mă exprim atât de rău! Dar cred că până ce nu ştim…

— Exact. Aşa este. Dar, sunteţi de acord, Miss Marple, că este periculos să păstrăm secretul.

— Şi atunci, aţi vrea ca eu… Cum să spun? Să veghez asupra ei?

— Dumneavoastră, dumneavoastră sunteţi persoana în care pot să mă încred, zise simplu Lewis Serrocold. Toată lumea, aici, pare să-i fie devotată, dar poţi să te îndoieşti. Prietenia voastră durează de mulţi ani.

— Şi, în plus, nu am sosit decât de câteva zile, îi atrase atenţia Miss Marple, cu perspicacitate.

Lewis zâmbi.

— Într-adevăr!

— Am să vă pun o întrebare delicată, spuse Miss Marple, cu o oarecare stânjeneală. Cine ar putea să profite de pe urma morţii scumpei noastre Carrie-Louise?

— Banii? Zise Serrocold, cu amărăciune. Întotdeauna se ajunge la bani, nu-i aşa?

— În acest caz, totul o sugerează. Carrie-Louise este o femeie deosebită, are mult şarm şi este de neînchipuit că ar putea cineva să o deteste. Înţeleg, prin urmare, că ea nu are cum să aibă duşmani. În concluzie, cum spuneţi

dumneavoastră, întotdeauna se ajunge la bani. O ştiţi, ca şi mine, domnule Serrocold, că deseori oamenii sunt gata să facă orice pentru ca să-şi procure bani.

— O ştiu. Fireşte, inspectorul Curry se ocupă de acest aspect. Domnul Gilfoy vine astăzi de la Londra. El va putea să dea câteva lămuriri. Este un avocat-consilier foarte cunoscut, iar tatăl său a fost unul dintre primii administratori ai Fundaţiei. El a redactat testamentul lui Carrie şi pe acela al lui Eric Gulbrandsen. Am să vă explic asta în cuvinte simple.

— Vă mulţumesc. Tot ce priveşte dreptul este pentru mine atât de descumpănitor!

Lewis Serrocold făcu un semn că o înţelege şi zise:

— După ce a dotat Fundaţia şi diversele asociaţii care depind de aceasta, ca şi nenumăratele activităţi caritabile de care se interesa, Eric Gulbrandsen a lăsat o sumă egală fiicei sale Mildred şi fiicei sale adoptive, Pippa, mama Ginei. Cât despre restul imensei sale averi, a lăsat uzufructul lui Carrie, capitalurile fiind girate de administratorii Fundaţiei Gulbrandsen.

— Şi după moartea lui Carrie?

— După moartea sa, averea ar trebui să fie împărţită între Mildred şi Pippa sau între copiii lor, dacă mureau înaintea acestora.

— De fapt, totul revine lui Mildred şi Ginei.

— Carrie are şi ea o avere personală considerabilă, dar care nu se poate compara cu aceea a Gulbrandsenilor. Ea mi-a donat jumătate, acum patru ani. Din cealaltă jumătate, lasă zece mii de lire Julietei Bellever, iar restul va fi împărţit în mod egal între Alex şi Stephen Restarick.

— Oh, Dumnezeule! Exclamă Miss Marple. Totul este atât de neplăcut, foarte neplăcut!

— Ei, da!

— Nu există nici o persoană în casă care să nu-i poată dori moartea din interes material.

— Este adevărat. Şi cu toate acestea, nu pot să cred că unul singur dintre ei ar fi capabil să comită o crimă. Mildred este fiica sa şi este deja foarte bine înzestrată. Gina îşi adoră bunica. Este generoasă şi extravagantă, dar nu are patima banului. Jolly Bellever îi este devotată lui Carrie cu pasiune. Cei doi Restarick o iubesc pe Carrie, ca şi cum le-ar fi adevărata mamă. Ei nu au avere, niciunul, nici celălalt, dar sume frumoase, prelevate de pe veniturile lui Carrie sunt trecute în activităţile lor, în cele ale lui Alex, în mod special. Nu pot să cred că vreunul din aceşti băieţi ar otrăvi-o cu sânge rece pentru a o moşteni. Pentru mine, Miss Marple, este absolut imposibil.

— Este, de asemenea, şi soţul Ginei.

— Da, zise grav Serrocold, este şi soţul Ginei.

— În fond, nu ştiţi mare lucru despre el şi nu se poate să nu vezi că acest băiat este foarte nefericit.

Lewis oftă.

— Nu s-a adaptat la viaţa de la Stonygates. Nu manifestă nici interes, nici simpatie pentru sarcina pe care noi ne străduim s-o ducem la capăt. Cu toate acestea, ştiu că a luptat bine în război.

— Asta nu înseamnă nimic, observă naiv Miss Marple. Războiul este un lucru şi viaţa cotidiană, altul. În realitate, cred că pentru a comite o crimă trebuie să fii îndrăzneţ. Cu toate că, în multe cazuri, ajunge să fii vanitos… Da, vanitos.

— Dar n-aş putea admite că Walter Hudd ar avea un motiv suficient ca să comită o asemenea crimă.

— Credeţi? Îi este groază de Stonygates. Dacă, într-adevăr, de bani are nevoie, ar fi important pentru el ca Gina să primească tot ce i se cuvine, înainte ca… hm… Să se ataşeze definitiv de altcineva.

— Să se ataşeze de altcineva? Repetă Serrocold cu stupoare.

Lipsa simţului de observaţie la acest reformator pasionat o minună pe Miss Marple.

— Aşa e, cum am spus. Ştiţi, cei doi Restarick sunt îndrăgostiţi de ea.

— Nu cred, zise Lewis pe un ton indiferent. Stephen ne este atât de preţios încât nici nu vă închipuiţi! Cum a ştiut să-i atragă pe aceşti puşti, să-i anime, să-i intereseze! Luna trecută a dat o reprezentaţie magnifică. Regia, costumele, nimic nu a lipsit! Aceasta dovedeşte, cum i-am spus-o întotdeauna doctorului Maverick, că absenţa elementului dramatic în existenţa lor îi perturbă pe aceşti copilaşi. Instinctul natural al unui copil îl face să-şi joace un rol de comedie pentru el însuşi. Maverick pretinde că… A, da… Maverick… El se opri, apoi reluă: Vreau ca Maverick să stea de vorbă cu inspectorul despre Edgar. Povestea asta e aşa de ridicolă!

— Domnule Serrocold, ce ştiţi exact despre Edgar Lawson?

— Totul, răspunse Serrocold, categoric. Vreau să zic, tot ce este necesar să ştiu… Care au fost mediul, condiţiile în care a crescut… Această neîncredere în sine, atât de profund înrădăcinată în el…

Miss Marple interveni:

— Edgar Lawson n-ar fi putut să o otrăvească pe doamna Serrocold?

— Este puţin verosimil. Nu se află aici decât de câteva săptămâni. Şi oricum, este absurd. De ce ar otrăvi-o Edgar pe soţia mea? Ce ar avea de câştigat?

— Nimic palpabil, sunt de acord. Dar, cine ştie dacă nu are vreun mobil neverosimil? Ştiţi, el este bizar.

— Vreţi să spuneţi dezechilibrat?

— Poate… Dar, nu, nu este tocmai asta… Vreau să spun că este permanent în el ceva care sună fals.

Nu era o manieră foarte clară de a exprima ceea ce simţea, dar Serrocold acceptă cuvintele ca atare şi repetă oftând:

— Da, este permanent ceva în el care sună fals. Ei, sărmanul băiat! Şi aşa lăsa impresia că face progrese! Nu

pot înţelege de ce a avut această recădere…

Miss Marple se aplecase înainte, cu interes.

— Da, este ceea ce mă întrebam. Dacă…

Însă fu întreruptă de intrarea inspectorului Curry.

Capitolul III

Inspectorul Curry se aşeză în faţa lui Miss Marple şi o privi cu un zâmbet destul de aparte.

— Aşadar, domnul Serrocold v-a rugat să jucaţi rolul câinelui de pază?

— Ei, bine, da, răspunse Miss Marple. Şi adăugă, zâmbind şi ea, cu un aer destul de confuz: Sper că asta nu vă deranjează.

— Nu numai că nu mă deranjează, dar, mai mult, cred că este o idee foarte bună. Domnul Serrocold ştie în ce grad sunteţi capabilă pentru această misiune?

— Nu prea vă înţeleg, inspectore.

— El nu vede decât o doamnă, de o anumită vârstă, absolut fermecătoare, care a fost în clasă cu soţia sa. Dar noi, spuse inspectorul, cu un semn semnificativ din cap, noi ştim că sunteţi şi altceva, Miss Marple. Din câte mi-a povestit ieri seară superintendentul Blacker, afacerile criminale sunt un pic specialitatea dumneavoastră. Aşa stând lucrurile, care este punctul dumneavoastră de vedere? Care este, după părerea dumneavoastră, persoana care, de ceva timp, urmăreşte otrăvirea doamnei Serrocold?

— Ţinând cont de natura umană, eşti întotdeauna tentat, într-un asemenea caz, să te gândeşti la soţ sau, invers, la soţie. Am impresia că este prima ipoteză care îţi vine în minte, atunci când este vorba de o otrăvire. Nu credeţi?

— Sunt întru totul de acord, declară Curry.

— Dar, într-adevăr, în acest caz deosebit, lucrurile stau altfel. Cu toată sinceritatea, nu pot să-l bănuiesc pe domnul Serrocold. Vedeţi, inspectore, el îşi iubeşte mult soţia.

— Fără a mai socoti faptul că nu are nici un motiv. Ea i-a dat deja banii săi. Şi, în orice caz, nu se poate să-l fi ucis el

pe Gulbrandsen. Pentru mine, indubitabil, există un raport între cele două crime. Persoana care este în curs de a o otrăvi pe doamna Serrocold l-a omorât pe Gulbrandsen, ca să-l împiedice s-o denunţe. Ceea ce trebuie să descoperim acum este acest misterios X... care a avut posibilitatea să-l ucidă pe Gulbrandsen aseară. Şi, fără teama de a greşi, suspectul numărul unu este acest tânăr, Walter Hudd. El este cel care, aprinzând un bec, a făcut să sară o siguranţă, ceea ce i-a oferit prilejul să iasă din salon, ca să meargă să o înlocuiască. Iar în timpul absenţei sale, s-a auzit focul de revolver. Deci, el este cel care a avut condiţii ideale ca să comită crima.

— Şi suspectul numărul doi? Întrebă Miss Marple.

— Este Alex Restarick, care era singur în maşina lui şi care a avut nevoie de prea mult timp ca să meargă de la gheretă la casă.

— Şi ceilalţi?

Miss Marple se aplecase în faţă, plină de curiozitate, dar având grijă să adauge:

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră să-mi împărtăşiţi toate acestea.

— Nu este amabilitate, spuse Curry. Am nevoie de concursul dumneavoastră. Şi aţi pus degetul pe rană zicând „Şi ceilalţi?" Pentru că, în această privinţă, sunt nevoit să mă las în mâinile dumneavoastră. Eraţi în salon aseară şi puteţi să-mi spuneţi exact cine a ieşit...

— La drept vorbind, nu ştiu nimic. Înţelegeţi, tuturor ne era foarte frică. Domnul Lawson avea absolut aerul unui nebun. Vocifera, urla lucruri îngrozitoare, şi vă asigur că noi n-am pierdut nimic. Şi, în plus, cele mai multe becuri erau stinse. N-am remarcat nimic.

— În concluzie, după părerea dumneavoastră, în timpul marii scene, oricine ar fi putut să se strecoare afară din salon, să meargă pe coridor până la camera domnului Gulbrandsen, să-l omoare şi să se întoarcă?

— Cred că era posibil.

— Există vreo persoană despre care să puteţi spune că a rămas întreaga seară în salon, fără să se mişte?

Miss Marple reflectă.

— Pot s-o spun despre doamna Serrocold, pentru că o urmăream. Era aşezată foarte aproape de uşa cabinetului de lucru şi nici o dată nu şi-a părăsit scaunul. Eram chiar surprinsă să o văd atât de calmă.

— Şi celelalte persoane?

— Domnişoara Bellever a ieşit. Dar cred…, sunt aproape sigură, că după focul de revolver. Doamna Strete…? Nu ştiu, într-adevăr, nimic. Stătea în spatele meu. Gina era în celălalt capăt al încăperii, lângă fereastră. Cred că a rămas acolo toată vremea, dar nu sunt sigură. Stephen era la pian. S-a oprit din cântat când s-a înveninat cearta.

— Nu trebuie acordată prea multă importanţă momentului în care aţi auzit acest foc de revolver. Este un truc pe care noi îl cunoaştem, spuse inspectorul. Un foc de revolver tras în momentul în care se vrea să se creadă că a fost comisă crima. Dacă domnişoara Bellever ar fi clocit ceva de soiul ăsta…, este puţin probabil, dar nu se ştie niciodată, ea ar fi părăsit salonul pe faţă, cum a făcut-o, odată ce toată lumea ar fi auzit detunătura. Nu, nu este focul de revolver ceea ce poate să ne orienteze. Trebuie să luăm în consideraţie intervalul de timp care s-a scurs între momentul în care Christian a părăsit salonul şi cel în care domnişoara Bellever l-a găsit mort. Şi nu putem să eliminăm decât persoanele despre care ştim, cu certitudine, că n-au avut nici o posibilitate să acţioneze. Aceasta ni-i lasă pe Lewis Serrocold şi pe tânărul Lawson în cabinetul de lucru şi pe doamna Serrocold, în salon. Este un ghinion că domnul Gulbrandsen a fost asasinat exact în seara în care a avut loc altercaţia între Serrocold şi Lawson.

— Credeţi că numai un ghinion? Murmură Miss Marple.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că, după părerea mea, aceasta nu poate fi doar urmarea hazardului.

— Ia te uită! Ia te uită! Şi de ce?

— Toată lumea are aerul că găseşte extraordinar faptul că Edgar Lawson a avut subit o recidivă. El este marcat de acel straniu complex, numiţi asta cum doriţi, al tatălui necunoscut. Winston Churchill, lord Montgomery sunt, unul ca şi celălalt, la fel de verosimili, în starea sa de spirit actuală, cum ar fi, dealtfel, nu importă care om celebru. Dar, presupuneţi că îi bagă cineva în cap că, în realitate, Lewis Serrocold este tatăl său, că Lewis Serrocold este cel care l-a persecutat, că el ar trebui, pe bună dreptate, să fie, ca să zicem aşa, prinţul-moştenitor al Stonygates. În starea mentală şubredă în care se află, va accepta totul imediat. Această idee îl va scoate din minţi şi, mai devreme sau mai târziu, va avea o izbucnire, precum cea de aseară. Şi ce admirabilă diversiune! Toată lumea înspăimântată, absorbită de scena tragică ce se derulează, mai ales dacă s-a luat măsura de prevedere de a i se pune un revolver în mână.

— Revolverul lui Walter Hudd, de exemplu.

— Da, spuse Miss Marple, m-am gândit, la asta. Dar, vedeţi, Walter este taciturn, bombănitor, puţin sociabil, însă nu cred, sincer, că este prost.

— Prin urmare, nu credeţi că Walter ar fi asasinul?

— Dacă era el, fără îndoială, toată lumea ar fi încercat o mare uşurare. Reacţie crudă, dar care vine de la faptul că este străin.

— Şi soţia sa? Ar fi fost şi ea uşurată?

Miss Marple nu răspunse. Îi revedea pe Gina şi Stephen, unul lângă celălalt, la marginea bazinului. Se gândea la Alex Restarick, căutând-o cu privirea, înainte de toate, pe Gina când sosise seara, în ajun. Gina ştia ce era cu ea?

Două ore mai târziu, inspectorul Curry, cufundat într-un fotoliu confortabil, declara, după ce se întinse oftând:

— Ei, bine, iată terenul binişor curăţat!

Era şi opinia sergentului Lake.

— Servitorii nu sunt amestecaţi, zise el. Toţi cei care dorm în casă erau împreună în momentul critic. Ceilalţi plecaseră la ei.

Curry aprobă cu un semn din cap. Interogase psihiatrii, profesorii, fără a-i mai socoti pe cei trei tineri „ocnaşi”, cum îi numea, cărora le venise rândul, în seara crimei, să cineze cu familia. Toate depoziţiile concordau şi se completau. Îl ţinuse la sfârşit pe doctorul Maverick, care părea să fie, pe cât a putut să aprecieze, cel mai important personaj al aşezământului.

— O să-l vedem acum, îi spuse lui Lake.

Tânărul medic intră foarte aferat. Era pus la patru ace şi avea un aer puţin inuman în spatele pince-nez-ului său. Maverick confirmă declaraţiile personalului său şi căzu de acord cu inspectorul Curry în toate privinţele.

— Acum, doctore, utilizarea timpului dumneavoastră! Puteţi să mi-o prezentaţi?

— Foarte uşor. Am notat, pentru dumneavoastră, tot ce am făcut, cu orele aproximative.

Doctorul Maverick părăsise salonul la ora 21:15, în acelaşi timp cu domnul Lacy şi cu doctorul Baumgarten. Se duseseră direct la acesta din urmă şi au rămas acolo, tustrei până în momentul în care domnişoara Bellever sosise alergând şi-l rugase pe doctorul Maverick să se întoarcă în salon. Era, atunci, cam 21:30. A mers imediat şi l-a găsit pe Edgar într-o stare de prostaţie completă.

Inspectorul Curry îl întrerupse.

— Un moment, doctore. Acest tânăr are, cu adevărat, o boală mintală? Doctorul Maverick zâmbi cu o superioritate nepoliticoasă.

— Toţi avem maladia noastră mintală, inspectore.

Răspuns stupid, gândi inspectorul. Ştia foarte bine că în ceea ce-l privea nu avea nimic. Doctorul Maverick vorbea, poate, pentru el însuşi.

— Este responsabil de actele sale?

— În întregime.

— Deci, deliberat, a comis o tentativă de asasinat, trăgând în domnul Serrocold.

— Ba nu, inspectore. Nu este vorba de aşa ceva. Lawson n-avea intenţia să-i facă nici cel mai mic rău. Îl iubeşte mult pe domnul Serrocold.

— Este o modalitate singulară de a i-o dovedi.

Maverick zâmbi din nou. Curry se simţea din ce în ce mai agasat.

— Aş vrea să stau de vorbă cu acest tânăr, spuse el.

— Nimic mai uşor. Izbucnirea lui de ieri a avut un efect catartic. Astăzi se simte mult mai bine. Domnul Serrocold va fi foarte mulţumit.

Curry se uită fix la doctorul Maverick, dar acesta era, ca întotdeauna, de o seriozitate imperturbabilă.

— Aveţi arsenic? Îl întrebă inspectorul, pe nepusă masă.

Întrebarea îl luă pe Maverick pe nepregătite. În mod vizibil, nu se aşteptase.

— Arsenic? De ce arsenic?

— Răspundeţi-mi, pur şi simplu.

— Nu. Nu am arsenic. Nu-l am sub nici o formă.

— Dar aveţi medicamente?

— Bineînţeles. Calmante, somnifere, morfină… Lucruri curente.

— Dumneavoastră o trataţi pe doamna Serrocold?

— Nu. Doctorul Gunther, din Market Kimble, medicul familiei. Eu sunt, fireşte, doctor în medicină, dar nu practic decât psihiatria.

— Înţeleg. Bine, doctore, vă mulţumesc.

Maverick închise uşa şi Curry îi declară imediat lui Lake că psihiatrii îi provocau urticarie.

— Familia, acum! Exclamă. Am să-l văd, mai întâi, pe tânărul Walter Hudd.

Walter Hudd era în gardă. Îl cercetă pe ofiţerul de poliţie cu o anume neîncredere, dar se arătă gata să colaboreze cu el.

Explică faptul că instalaţia electrică de la Stonygates era foarte veche, că numeroase fire se aflau într-o stare proastă şi că niciodată în Statele Unite nu s-ar păstra o asemenea instalaţie. Siguranţa de care depindeau aproape toate becurile din salon se arsese şi el a mers să vadă ce se întâmplă. Odată siguranţa înlocuită, revenise în salon.

— Cât timp v-a luat asta?

— Asta… Nu pot să precizez. Tabloul cu siguranţele este într-un loc incomod. A trebuit să caut un taburet, o lumânare… Am avut nevoie de zece minute, poate un sfert de oră.

— Aţi auzit un foc de revolver?

— Nu. Dar uşa care dă spre coridorul bucătăriei este dublă şi într-o parte, capitonată.

— Bine. Şi când v-aţi întors în salon, ce se întâmpla?

— Erau toţi îngrămădiţi în faţa uşii cabinetului domnului Serrocold. Doamna Strete ţipa că domnul Serrocold era mort. Dar nu era adevărat. Nu-l nimerise, ţicnitul!

— Aţi recunoscut revolverul?

— Vă cred! Era al meu!

— Când l-aţi văzut pentru ultima oară?

— Acum două sau trei zile.

— Unde îl ţineţi de obicei.

— Într-un sertar, în camera mea.

— Cine ştie că era acolo? Întrebă Curry.

— Nu ştii niciodată ceea ce ştiu sau nu ştiu oamenii, în această casă.

— Ce înţelegeţi prin aceasta, domnule Hudd?

— Sunt toţi scrântiţi.

— Da, complet. Dar, după părerea dumneavoastră, cine a putut să-l ucidă pe domnul Gulbrandsen?

— Eu, în locul dumneavoastră, aş miza pe Alex Restarick.

— Ce vă face să spuneţi asta?

— A avut posibilitatea. Era în parc, absolut singur în maşina sa.

— De ce l-ar fi omorât pe Christian Gulbrandsen?

Walter ridică din umeri.

— Sunt un străin. Nu cunosc poveştile de familie. Poate că bătrânul aflase despre Alex lucruri pe care le-ar fi putut destăinui soţilor Serrocold.

— Şi la ce ar fi dus asta?

— I-ar fi tăiat, poate, subsidiile. Şi când înseamnă bani risipiţi, se înţelege.

— Vă referiţi la producţiile sale teatrale?

— El aşa le zice.

— Vreţi să insinuaţi că pentru altceva?

Walter ridică din nou din umeri.

— Nu ştiu nimic.

Alex Restarick se arătă volubil. Vorbea, făcând multe gesturi cu mâinile.

— Ştiu, ştiu! Sunt suspectul ideal. Sosesc aici, singur, în maşina mea şi, pe aleea pe care traversez parcul, am o viziune, o viziune creatoare. Nu vă pot cere să o înţelegeţi. Este imposibil.

— Aş reuşi, poate, spuse ironic Curry.

Atunci Alex se supuse.

— Sunt lucruri care vi se întâmplă. Nu ai de ce să cauţi să afli nici de ce, nici cum… O impresie, o idee… Şi tot restul dispare. Săptămâna viitoare pun în scenă „Nopţile din Limehouse”…Şi, dintr-odată, ieri seară am văzut un decor uluitor… Lumina visată. Strălucirea farurilor părea înapoiată de ceaţa pe care o străbătea. Toate erau acolo: împuşcăturile, paşii precipitaţi, zgomotul motorului… Acesta putea fi la fel de bine, un remorcher pe Tamisa.

Inspectorul îl întrerupse:

— Aţi auzit împuşcături? Unde?

Alex făcu un gest cu mâinile sale plinuţe şi îngrijite.

— În ceaţă, inspectore. Şi tocmai asta era minunat!

— Şi… Nu v-a trecut prin minte că putea să se petreacă ceva grav?

— Grav? De ce?

— Focurile de revolver sunt, aşadar, atât de obişnuite?

— Ştiam că n-o să înţelegeţi. Focurile acelea de revolver! Ele se adaptau la scena pe care o cream. Îmi trebuiau împuşcături… Primejdie… Năluciri ale opiului… Traficuri necurate… Nu-mi păsa deloc de ce putea să fie în realitate!

— Câte împuşcături aţi auzit?

— Nu ştiu! Strigă Alex, pe care această întrerupere îl agasa. Două, trei…! Două foarte apropiate; de asta îmi amintesc.

Inspectorul Curry dădu din cap.

— Şi paşii aceia precipitaţi, de care aţi pomenit, îi auzeaţi din ce parte?

— Îi percepeam prin ceaţă. Undeva, în apropiere de casă.

— Ceea ce ar face să se presupună, spuse încet Curry, că ucigaşul lui Gulbrandsen venea de afară?

— Natural. Ce vă determină să ezitaţi? Doar nu vă imaginaţi, totuşi, că el era din interiorul casei?

Fără să răspundă, Curry întrebă liniştit:

— Otrăvurile vă interesează, domnule Restarick?

— Otrăvurile? Dar, dragul meu, cu siguranţă, Gulbrandsen n-a fost otrăvit înainte ca să se tragă în el! Ar fi fost prea ca în romanele poliţiste!

— N-a fost otrăvit, dar dumneavoastră nu aţi răspuns la întrebarea mea.

— Otrava are ceva seducător. Este mai puţin brutală decât revolverul, mai subtilă decât pumnalul. Nu am cunoştinţe speciale pe această temă, dacă asta vreţi să ştiţi.

— Aţi avut vreodată arsenic?

— Sincer, spuse Alex, consider că arsenicul este o otravă vulgară. Se găseşte, dacă nu mă înşel, în produsele care folosesc la distrugerea muştelor şi a buruienilor.

— Veniţi des la Stonygates, domnule Restarick?

— Depinde, inspectore. Mi se întâmplă să nu vin mai multe săptămâni. Dar, de câte ori pot, aici îmi petrec weekend-ul. Întotdeauna am socotit Stonygates drept adevăratul meu cămin.

— Şi doamna Serrocold v-a încurajat?

— Niciodată nu-i voi putea dărui doamnei Serrocold ceea ce am primit de la ea. Simpatie, înţelegere, afecţiune…

— Şi, de asemenea, sume destul de rotunjoare, nu?

Alex luă o expresie puţin dispreţuitoare:

— Doamna Serrocold mă tratează ca pe un fiu şi are încredere în arta mea.

— V-a vorbit vreodată de testamentul ei?

— Desigur. Dar pot să aflu, inspectore, de ce îmi puneţi toate aceste întrebări? Nu cumva sunt motive de nelinişte pentru doamna Serrocold?

— Sper că nu, zise Curry cu gravitate.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Dacă nu o ştiţi, cu atât mai bine pentru dumneavoastră, iar dacă. O ştiţi, iată-vă prevenit.

Când Alex ieşi, Lake se întoarse spre inspector:

— Ce palavragiu!

Curry clătină din cap.

— Este greu de spus. Poate că, într-adevăr, are talent. Poate că, pur şi simplu, iubeşte viaţa uşoară şi cuvintele mari. Nu se ştie. A auzit alergându-se; este adevărat? Aş paria că e o invenţie.

— Cu un scop anume?

— Da. Cu un scop foarte precis. Sunt sigur că vor acuza băieţii aşezământului.

— După toate, şefule, unul din aceşti drăgălaşi cocoşei putea să o şteargă pe furiş. În cârdul lor există, cu siguranţă, unul sau doi spărgători şi atunci…

— Ar fi prea uşor. Vezi, Lake, sunt gata să-mi înghit pălăria cea nouă, dacă lucrurile s-au petrecut aşa.

Stephen Restarick îi urmă fratelui său şi declară:

— Eram la pian, cântând în surdină, când a izbucnit cearta dintre Lewis şi Edgar.

— Ce-aţi gândit?

— Ei bine, ca să fiu sincer, nu prea am luat-o în serios. Edgar este predispus spre acest gen de crize. Sărmanul individ, ştiţi, nu este adevărat nebun. Toate aceste istorii

reprezintă un mijloc de a da drumul la abur. Adevărul este că noi îl călcăm pe nervi… Şi Gina mai mult decât ceilalţi, normal.

— Gina? Vreţi să spuneţi doamna Hudd? De ce îl exasperează ea?

— Pentru că este o femeie… O foarte drăgălaşă femeie şi pentru că ea îl găseşte grotesc. Ştiţi că tatăl Ginei este italian. Italienii au un soi de cruzime inconştientă. Ei nu cunosc compasiunea pentru fiinţele bătrâne, urâte sau anormale. Ei le arată cu degetul şi fac haz. Ceea ce Gina a făcut cu Edgar. Vorbesc la figurat, bineînţeles. Ea nu poate să-l sufere! El şi-a dat importanţă, cu toate că, în fond, nu are nici o încredere în el însuşi. A vrut s-o impresioneze şi nu a reuşit decât să facă o figură de imbecil. Şi, cu toate că ştia că bietul băiat suferea mult, ea şi-a bătut joc de el.

— Vreţi să insinuaţi că Edgar Lawson este îndrăgostit de doamna Hudd?

— Fireşte, spuse Stephen, bine dispus. Toţi suntem… Mai mult sau mai puţin. Asta îi face plăcere.

— Şi soţul ei? Asta îi face şi lui plăcere?

— El îşi dă seama vag. Dar suferă, cu siguranţă, sărmanul bătrân! N-o să dureze… Vreau să zic, menajul lor. O să clacheze nu peste mult timp. Este din acele poveşti cum au fost atâtea în timpul războiului.

— Toate acestea sunt foarte interesante, îl întrerupse inspectorul, dar ne depărtăm de subiectul nostru, care este asasinarea lui Christian Gulbrandsen.

— Este adevărat. Numai că nu pot să vă spun nimic. Eram aşezat în faţa pianului şi nu m-am mişcat de acolo până în momentul în care drăguţa de Jolly s-a întors cu un morman de chei ruginite, ca să încerce să facă una să intre în broasca de la cabinetul de lucru.

— Aţi rămas la pian. Aţi continuat să cântaţi?

— Nu. M-am oprit când tonul a început să urce. Nu pentru că eram neliniştit asupra sfârşitului tărăboiului. Lewis ştie

cum să-l ia pe Edgar. Ajunge să-l privească, pentru ca să-l facă să intre în pământ.

— Adevărat? Puteţi să-mi spuneţi, domnule Restarick, cine a părăsit salonul ieri seară, în timp ce dumneavoastră… În intervalul care ne interesează?

— Wally, pentru a înlocui siguranţa… Juliet Bellever, ca să caute o cheie care să meargă la broasca de la cabinet. Asta-i tot, după câte ştiu.

— Dacă altcineva ar fi ieşit l-aţi fi remarcat?

Stephen reflectă.

— Nu cred. Dacă cineva ar fi ieşit şi reintrat în vârful picioarelor, fără îndoială, nu l-aş fi observat. Era atât de întuneric în salon! Iar atenţia noastră era în întregime absorbită de scandal.

— Care sunt, după dumneavoastră, persoanele care n-au părăsit, toată seara, salonul?

— Doamna Serrocold… Da. Şi Gina. Pentru acestea două, aş jura.

— Mulţumesc, domnule Restarick.

Stephen merse până la uşă. Şovăi şi se întoarse.

— Ce e cu povestea asta cu arsenicul? Întrebă.

— Cine v-a spus de arsenic?

— Fratele meu.

— Aha! Bine.

Stephen întrebă:

— S-a încercat să i se dea doamnei Serrocold arsenic?

— De ce vă gândiţi la doamna Serrocold?

— Am citit, nu mai ştiu unde, un articol în care era vorba despre simptomele otrăvirii cu arsenic. Se numeşte nevrită periferică. Şi asta corespunde, mai mult sau mai puţin, durerilor pe care ea le încearcă de câtva timp. Pe de altă parte, aseară, Lewis i-a confiscat tonicul, în momentul în care se pregătea să-l ia…

— Cine, după părerea dumneavoastră, ar fi capabil să-i administreze arsenic doamnei Serrocold?

Un surâs straniu şi fugitiv apăru pe chipul frumos al lui Stephen Restarick.

— Nu cine aţi crede. Puteţi, fără ezitare, să ştergeţi soţul. Lewis Serrocold nu ar avea nimic de câştigat. Pe de altă parte, îşi adoră soţia. Nu poate să suporte să-i fie rău nici la degetul cel mic.

— Cine, atunci? Aveţi vreo idee?

— A, da. Pot să spun chiar cu certitudine.

— Vreţi să fiţi mai explicit?

Stephen clătină din cap.

— Este o certitudine psihologică. N-am nici o dovadă. Şi nu aţi fi, probabil, de acord.

Stephen dădu drumul acestor cuvinte pe un ton dezinvolt şi ieşi din încăpere.

Inspectorul Curry desena pisici pe foaia de hârtie pe care o avea în faţă. Trei idei diferite se întretăiau în mintea lui: a) Stephen Restarick avea o bună părere despre propria-i persoană; b) Stephen Restarick şi fratele său făceau front unic; c) Stephen Restarick era un băiat tare frumos, pe când Walter era urât.

Două alte puncte îl lăsau pe inspector nehotărât. Primul: Ce înţelegea Stephen prin „certitudine psihologică…”? Şi al doilea: Stând pe taburetul pianului, putea el să o vadă pe Gina? Curry nu credea.

În penumbra bibliotecii, Gina aducea o strălucire exotică. Inspectorul Curry nu se putu opri să nu o admire pe această femeie, tânără, încântătoare. Ea se aşeză, îşi puse coatele pe masă şi spuse, nu fără curiozitate.

— Deci?

Era îmbrăcată într-o cămaşă roşie şi un pantalon verde-crud.

— Văd că nu sunteţi în doliu, doamnă Hudd, zise Curry, un pic sec.

— Nu am haine de doliu. Se presupune că toată lumea are o rochiţă neagră, de purtat cu perle. Eu, nu! Am oroare de negru. Îl găsesc hidos. Numai casierele, menajerele şi

oamenii de felul acesta ar trebui să poarte negru. De altminteri nu exista nici o rudenie între Christian Gulbrandsen şi mine. Nu era decât fiul vitreg al bunicii mele.

— Nu-l cunoşteaţi bine?

— Nu. A trecut pe aici de trei sau patru ori când eram mică. În timpul războiului eram în America şi nu sunt decât şase luni de când am revenit să trăiesc aici.

— Aţi revenit la Stonygates ca să vă stabiliţi? Nu este doar o vacanţă pe care v-o petreceţi aici?

— Încă nu m-am gândit serios la asta.

— Scena de aseară, doamnă Hudd… Cine se afla în salon în vremea desfăşurării ei?

— Eram cu toţii… Exceptându-l pe unchiul Christian, bineînţeles.

— Nu toţi, doamnă Hudd. Au fost plecări şi veniri.

— Credeţi? Spuse Gina, pe un ton vag.

— Soţul dumneavoastră, de exemplu, a ieşit ca să schimbe siguranţa.

— Într-adevăr, Wally este uimitor când este vorba de asemenea lucruri.

— În intervalul absenţei sale s-a auzit o detunătură şi toţi aţi crezut că venea din parc.

— Nu-mi aduc aminte… A, ba, da…! Becurile se reaprinseseră şi Wally se reîntorsese deja.

— A mai părăsit cineva salonul?

— Nu cred… Nu-mi amintesc.

— Unde stăteaţi?

— La capătul salonului, aproape de fereastră.

— Lângă uşa bibliotecii?

— Da.

— Dumneavoastră însevă aţi părăsit salonul?

— Eu…? Cu tot ce se petrecea? Fireşte că nu.

Această singură idee păru să o scandalizeze pe Gina.

— Celelalte persoane unde erau aşezate?

— Majoritatea, în jurul şemineului. Mătuşa Mildred tricota, la fel mătuşa Jane, adică Miss Marple. Bunica nu avea lucru.

— Şi domnul Stephen Restarick?

— La început cânta la pian. După aceea, nu mai ştiu.

— Şi domnişoara Bellever?

— Dădea târcoale, ca de obicei. Ea nu stă niciodată, ca să zic aşa. Căuta chei sau nu ştiu ce… Ce e povestea asta cu tonifiantul bunicii? Întrebă brusc Gina. Farmacistul a greşit când l-a preparat, sau ce?

— Ce vă face să credeţi asta?

— Sticluţa a dispărut. Jolly era ca bolnavă. A întors totul pe dos încercând să o găsească. Am crezut că va înnebuni. Alex a spus că poliţia e aceea care o luase. Este adevărat?

Fără să-i răspundă la această întrebare, inspectorul îi puse o alta.

— Spuneţi că domnişoara Bellever era răvăşită?

— Jolly face întotdeauna caz din orice, zise Gina pe un ton nepăsător. Îi place asta. Mă întreb câteodată cum poate bunica să o suporte.

— O ultimă chestiune, doamnă Hudd. Cine a putut să-l ucidă pe domnul Christian Gulbrandsen? Nu aveţi nici cea mai mică idee?

— Dar bănuiesc că este unul dintre scrântiţi, unul dintre „inadaptaţii mintali”, cum spun ei. Numai un nebun poate să ucidă pentru nimic altceva, decât din plăcere! Nu credeţi?

— Vreţi să spuneţi, fără motiv?

— Da. Aşa. Mulţumesc. Nu s-a furat nimic, nu?

— Însă, ştiţi, doamnă Hudd, la ora aceea clădirile aşezământului erau închise, uşile ferecate; nimeni nu putea să iasă fără învoire.

— Aşa credeţi? Exclamă Gina, izbucnind în râs. Băieţii aceia ar ieşi de oriunde! Vă asigur că m-au învăţat nişte şmecherii!

— E nostimă! Spuse Lake, când Gina plecă din bibliotecă. Este prima dată când o văd de aproape… E straşnic de bine

făcută! O siluetă de străină… Înţelegeţi ce vreau să zic?
Curry îi aruncă o privire severă. Lake se grăbi să conchidă că doamna Hudd nu inspira melancolie.
— Ai spune că, în ciuda acestor evenimente, nu s-a plictisit un minut.
— Nu ştiu dacă Stephen are dreptate când vorbeşte de divorţ, reluă inspectorul. Dar, ea a avut grijă să ne spună că Walter Hudd revenise în salon când s-a auzit focul de revolver.
— Şi după toţi ceilalţi, este fals.
— Ei, da!
— Nici nu ne-a zis că domnişoara Bellever a plecat din salon să caute cheile.
— Nu, este adevărat, spuse inspectorul, după ce se gândi.
Doamnei Strete părea că i se potriveşte mai bine în bibliotecă, decât Ginei Hudd, câteva clipe mai devreme. Rochia sa neagră, mărgelele de onix, fileul care îi învelea părul încărunţit, bine aranjat, nu emanau nimic exotic. Inspectorul Curry îşi zise că avea exact aerul pe care trebuie să-l aibă văduva unui canonic. Aceasta era aproape ceva extraordinar. Atât de puţini oameni au aerul a ceea ce sunt în realitate!
Chiar şi linia dreaptă care îi desena buzele strânse avea ceva ascetic şi clerical! Curry aprecie că doamna Strete încarna puterea de îndurare creştină, poate forţa sufletului creştin, dar nu caritatea creştină. În plus, i se păru evident faptul că era ofensată.
— Cred că ar fi trebuit să mi se comunice la ce oră doreaţi să mă vedeţi, inspectore. Am fost nevoită să rămân aici, să aştept toată dimineaţa.
Avea o părere foarte bună despre importanţa ei şi se simţea rănită în orgoliul personal. Curry înţelese şi se grăbi să o liniştească.
— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Strete. Nu sunteţi la curent cu metodele noastre în asemenea cazuri, începem prin a culege mărturiile cele mai puţin importante… Ne

debarasăm de acestea, ca să zic aşa. Este important pentru noi să stăm de vorbă la urmă cu o persoană care ştie să observe, al cărei discernământ ne inspiră o deplină încredere. Aceasta ne permite să verificăm ce ni s-a spus până atunci.

Doamna Strete se îmblânzi.

— Aşa! Înţeleg. Nu-mi dădusem bine seama.

— Experienţa v-a rafinat judecata, doamnă Strete. Cunoaşteţi viaţa. În plus, aici sunteţi la dumneavoastră. Sunteţi fiica doamnei Serrocold şi, în consecinţă, puteţi să mă informaţi, în cunoştinţă de cauză, asupra anturajului ei.

— Desigur, răspunse Mildred. Dar trebuie să ştiţi cine l-a omorât pe fratele meu. Asta sare în ochi!

Inspectorul Curry se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi trecu mâna prin mica sa mustaţă, bine tunsă.

— Este necesar să fim prudenţi, zise el. Spuneţi că asta sare în ochi?

— Desigur. Americanul acela, soţul bietei Gina, singurul care nu face parte din familie. Nu ştim absolut nimic despre el. Este, fără îndoială, unul din acei redutabili gangsteri pe care îi au Statele Unite.

— Şi asta ajunge ca să explice asasinarea domnului Gulbrandsen? De ce l-ar fi ucis?

— Pentru că Christian descoperise ceva despre el. Acesta este şi motivul pentru care fratele meu a revenit la atât de puţin timp după ultimul său sejur aici.

— Sunteţi foarte sigură, doamnă Strete?

— Pentru mine, este evidenţa însăşi. A vrut să ne facă să credem că venise să se ocupe de Fundaţie… Dar este absurd. A fost aici pentru asta luna trecută şi de atunci nu a avut loc nimic important. S-a întors, cu certitudine, pentru motive personale. Îl văzuse pe Walter data trecută. Poate că l-a recunoscut? Poate că a cerut informaţii asupra lui în Statele Unite? Nu-l înşelai uşor pe fratele meu! A revenit, sunt sigură, ca să facă ordine în toate acestea… Ca să-l

demaşte pe Walter, ca să-l arate aşa cum este. Atunci, normal, Walter l-a omorât.

— Mda... Este posibil..., răspunse inspectorul, adăugând mustăţi supradimensionate uneia din mâţele desenate pe sugativa sa.

— Nu credeţi, ca mine, că, sigur, asta s-a întâmplat?

— E cu putinţă... Da..., răspunse inspectorul. Dar, atâta vreme cât nu putem dovedi că el avea un motiv ca să-l ucidă pe domnul Gulbrandsen, nu avansăm deloc.

— După mine, Walter Hudd nu se gândeşte decât la bani. Iată de ce a venit în Anglia şi s-a instalat aici, unde trăieşte pe spinarea familiei Serrocold. Dar n-o să poată pune mâna pe mare lucru înainte de moartea mamei mele. În acel moment, Gina va moşteni o avere enormă...

— Ca şi dumneavoastră, doamnă Strete.

O vagă roşeaţă îi coloră obrajii doamnei Strete.

— Ca şi mine, cum spuneţi. Noi am dus întotdeauna o viaţă liniştită, soţul meu şi cu mine. El nu cheltuia aproape nimic, decât pentru cărţile sale... Era foarte cultivat. Averea mea personală s-a dublat sau aproape. Ea este mai mult decât suficientă doar pentru nevoile mele, dar întotdeauna banii se pot utiliza în folosul altora. Dacă voi moşteni vreodată o avere, o voi considera ca un depozit sacru.

Curry păru să înţeleagă greşit.

— Dar nu va fi un depozit, nu? Această avere vă va aparţine fără nici o rezervă?

— Da... Într-un sens. Da, îmi va aparţine fără nici o rezervă.

Frapat de tonul pe care pronunţase aceste ultime cuvinte, inspectorul înălţă capul; doamna Strete nu-l privea şi un zâmbet triumfător îi încreţea buzele subţiri.

Inspectorul continuă respectuos:

— Atunci, după dumneavoastră, şi ştiu că nu v-au lipsit ocaziile să vă formaţi o opinie..., domnul Walter Hudd ar vrea să pună mâna pe averea care trebuie să-i revină soţiei sale, când doamna Serrocold va muri. Apropo de asta, aţi

remarcat vreo schimbare în starea sănătăţii mamei dumneavoastră, în ultimul timp?

— Suferă de reumatism, dar întotdeauna trebuie să ai ceva când îmbătrâneşti. Oamenii care fac mare caz de dureri inevitabile nu-mi inspiră nici o simpatie.

— Doamna Serrocold face caz?

Mildred Strete rămase tăcută un moment.

— Nu, spuse în sfârşit, dar este obişnuită să-i vadă pe ceilalţi făcând-o de dragul ei. Solicitudinea tatălui meu vitreg este excesivă. Cât despre domnişoara Bellever, pur şi simplu, pare ridicolă. Devotamentul pentru mama mea este admirabil, dar a devenit un soi de calamitate. O tiranizează, efectiv, pe sărmana femeie… Ea este cea care face să meargă totul aici şi îşi închipuie că totul îi e permis.

Curry clătină încet din cap.

— Înţeleg… Înţeleg, zise. Şi adăugă, observând-o pe doamna Strete cu atenţie: Este un lucru pe care nu-l pricep foarte bine. Ce fac aici cei doi fraţi Restarick?

— Tot sentimentalism pueril! Tatăl lor s-a căsătorit cu biata mea mamă pentru banii ei şi, la capătul a doi ani, a plecat cu o cântăreaţă iugoslavă, de o moralitate deplorabilă. Mama a fost atât de sensibilă ca să-i ia pe cei doi băieţi de milă. Cum nu puteau să trăiască împreună cu o femeie a cărei conduită era notorie, ea, mai mult sau mai puţin, i-a adoptat şi, de atunci, ei n-au încetat niciodată să bântuie pe aici, ca nişte paraziţi. Cu siguranţă, pot să v-o zic, nu de linge-blide ducem lipsă!

— Alex Restarick a avut posibilitatea să-l ucidă pe Christian Gulbrandsen. Era singur în maşină., între gheretă şi casă. Dar Stephen?

— Stephen era în salon, cu noi. Atitudinea lui Alex îmi displace. Devine din ce în ce mai vulgar şi îmi imaginez că duce o viaţă neregulată, dar nu-l văd deloc asasinând pe cineva. Dealtfel, de ce l-ar fi ucis pe fratele meu?

— Ne întoarcem mereu la asta, spuse Curry. Ce putea să ştie Christian Gulbrandsen despre X, pentru ca X să fi

socotit necesar să-l omoare?

— Exact! Strigă doamna Strete, cu o vivacitate neaşteptată. Sigur, Walter Hudd este asasinul! Ce oroare! Ce oroare! Şi doar eu sufăr. Ce poate să însemne pentru ceilalţi? Niciuna dintre persoanele de aici nu era cu adevărat ruda lui Christian. Pentru mama, nu era decât un fiu vitreg. Nu exista nici o legătură de rudenie între Gina şi el. Dar era fratele meu.

— Frate pe jumătate, insinuă inspectorul.

— Da, pe jumătate şi era şi cu mult mai în vârstă decât mine. Însă, eram amândoi Gulbrandsen!

— Da… Da… Înţeleg ce simţiţi.

Mildred ieşi din încăpere. Avea ochii în lacrimi. Curry îl privi pe Lake.

— Este convinsă că Walter Hudd este ucigaşul şi refuză să admită, o singură clipă, că ar putea fi altcineva.

— Cine ştie dacă nu are dreptate?

— Evident, totul îl indică pe Wally. Ocazia favorabilă, motivul. Dacă îi trebuie bani, moartea bunicii soţiei sale este indispensabilă… Atunci, Wally îi aranjează tonifiantul şi Christian Gulbrandsen îl vede… Sau află, nu ştiu cum. Da. Se potriveşte admirabil.

Se opri şi continuă după un moment:

— Între paranteze fie zis, Mildred Strete are pentru bani simţământul pasionat al avarilor. Dar ar merge până acolo să comită o crimă ca să şi-i procure?

— E tare încurcat, nu-i aşa? Zise sergentul Lake, scărpinându-se în cap.

— Tare încurcat, da, dar interesant. Sunt cu adevărat curios să ştiu… Şi Gina Hudd, Lake? M-a intrigat mai mult decât toţi ceilalţi. Are o memorie slabă sau, dacă nu, minte aşa cum respiră.

— Fără îndoială, un pic din amândouă, declară sergentul.

— Fără îndoială, zise Curry, cu un aer gânditor.

Capitolul IV

Cât de dificil este să-ţi faci o idee exactă asupra unui om după ceea ce ţi se povesteşte despre el, medita inspectorul Curry.

Îl privea pe Edgar Lawson, despre care atâţia oameni îi vorbiseră în dimineaţa aceea şi impresiile erau atât de diferite de ale lor, încât avea aproape de ce să râdă.

Edgar nu i se părea nici „straniu”, nici „arogant”, nici chiar „anormal”…Inspectorul avea înaintea sa un băiat dintre cei mai obişnuiţi, foarte deprimat şi foarte umil. Tânăr, un pic comun, şi destul de jalnic, el nu cerea decât să vorbească şi se pierdea în scuze.

— Înţeleg că am acţionat prosteşte. Zău, nu ştiu ce mi-a venit. Cum am putut să fac scena aia? Şi acest foc de revolver! Să trag în domnul Serrocold, care a fost aşa de bun şi de răbdător cu mine! Îşi frângea mâinile şi îţi făceau milă aceste mâini, cu încheieturile lor descărnate! Dacă trebuie să fiu judecat, sunt gata să vă urmez. Asta merit! Voi recunoaşte că sunt vinovat.

— Nimeni nu a depus plângere împotriva dumneavoastră, zise inspectorul, pe un ton sec. Nu avem nici o mărturie care să ne permită să intervenim. După domnul Serrocold, aceste împuşcături au fost accidentale.

— Recunosc aceasta! N-a existat niciodată vreun om atât de bun ca domnul Serrocold! Îi datorez totul şi iată cum îi răsplătesc binefacerile!

— Ce v-a împins să faceţi asta?

Edgar păru încurcat.

— M-am comportat ca un imbecil.

— Aşa se pare, spuse cu glas uscat inspectorul. Aţi afirmat, de faţă cu martori, că aţi descoperit că domnul Serrocold era tatăl dumneavoastră. Este adevărat?

— Nu.

— De unde v-a venit această idee? Cineva v-a sugerat-o?

Edgar începu să se agite cu un aer jenat.

— Este greu de explicat… Nu ştiu cu, ce să încep…

Inspectorul îl încurajă din priviri.

— Încercaţi, totuşi. Nu căutăm să vă creăm neplăceri.

— Vedeţi, n-am avut o copilărie fericită. Ceilalţi băieţi îşi băteau joc de mine, fiindcă nu aveam tată. Mă considerau bastard. Şi nu eram altceva. Mama se îmbăta mereu şi tot timpul bărbaţii veneau să o vadă. Cred că tatăl meu era un marinar străin. Casa era întotdeauna dezgustătoare. Un iad! Am început să-mi închipui că tatăl meu nu fusese un simplu marinar, ci cineva important şi eu, moştenitorul legitim al unei averi magnifice. Tocmai atunci am mers la o şcoală nouă şi am recurs la un bluf, o dată sau de două ori, pe ocolite. Am spus că tatăl meu era amiral. Am sfârşit prin a o crede şi mă simţeam mai puţin nefericit. Se opri un moment, apoi continuă: Mai târziu, mi-am imaginat altceva. Mă instalam în hoteluri şi povesteam o grămadă de prostii. Spuneam că pilotam un avion de vânătoare sau lucram în armată, la serviciul de informaţii. Nu mai ştiam unde mă aflam. Minţeam fără să mă pot opri. Nu voiam să fiu necinstit, dar nu puteam să mă împiedic. Domnul Serrocold şi doctorul Maverick vă vor spune ce-i cu asta. Au toate documentele.

Inspectorul Curry clătină din cap. Văzuse deja dosarul lui Edgar şi cazierul său judiciar.

— În sfârşit, domnul Serrocold m-a scos din afacere şi m-a adus aici. A spus că avea nevoie de un secretar care să-l ajute… Şi pot să spun că l-am ajutat! Da, pot s-o spun! Dar ceilalţi îşi bat joc de mine, tot timpul îşi băteau joc de mine.

— Ceilalţi? Doamna Serrocold, de exemplu?

— Nu. Nu, doamna Serrocold este o adevărată doamnă… A fost întotdeauna amabilă şi bună. Dar Gina m-a tratat ca pe ultimul dintre oameni şi Stephen Restarick, la fel. Şi doamna Strete mă dispreţuieşte, pentru că nu sunt un om de lume, şi domnişoara Bellever, de asemenea… Şi ea ce este? O doamnă de companie, o salariată, nu-i aşa?

Curry remarcă la tânăr semnele unei surescitări în creştere.

— Nu v-au arătat chiar nici un pic de simpatie?

— Pentru că sunt un bastard! Strigă Edgar cu mânie. Dacă aş fi avut un tată, nu s-ar fi purtat aşa.

— Atunci, ca să vă despăgubiţi, v-aţi atribuit un număr de taţi celebri?

Edgar se împurpură şi zise printre dinţi:

— Sfârşesc întotdeauna prin a minţi.

— Iar ultima dată aţi pretins că domnul Serrocold era tatăl dumneavoastră. De ce?

— Pentru că speram să le închid gura pe vecie. Dacă era el tatăl meu, nu mai aveau ce să-mi facă.

— Da. Dar l-aţi acuzat că este duşmanul dumneavoastră, că vă persecută.

Edgar se frecă la frunte.

— Ştiu. Totul s-a amestecat în capul meu. Mi se întâmplă câteodată.

— Şi aţi luat revolverul din camera domnului Hudd?

Edgar păru jenat.

— Credeţi? De acolo l-am luat?

— Nu vă amintiţi?

— Voiam să-l folosesc ca să-l ameninţ pe domnul Serrocold, ca să-l înfricoşez.

— Cum v-aţi procurat revolverul? Întrebă inspectorul, fără să-şi piardă răbdarea.

— Tocmai aţi spus-o… L-am luat din camera lui Walter. Aş fi putut să mi-l procur altfel?

— Nu ştiu nimic. Cineva… ar fi putut să vi-l dea…

Edgar îndreptă spre Curry o privire lipsită de expresie.

— Dacă mi l-a dat, eu nu-mi aduc aminte. Eram atât de tulburat! Am mers să mă plimb în parc, încercând să mă liniştesc. Credeam că eram supravegheat, că eram spionat, că toată lumea era pe urmele mele, chiar şi această bătrână domnişoară, atât de gentilă, cu părul alb… Miss Marple… Trebuie să fi avut o criză de nebunie. Numi amintesc nici locul în care mă aflam, nici ceea ce am putut să fac în tot acest timp!

— Cine v-a spus că domnul Serrocold era tatăl dumneavoastră? Iată un lucru pe care vi-l amintiţi, cu siguranţă.

Edgar aruncă din nou inspectorului o privire golită de expresie şi declară cu un aer posomorât:

— Nimeni nu mi-a spus-o. Este o idee care mi-a venit.

Curry scoase un oftat. Aceste răspunsuri nu-l mulţumeau, dar îşi dădea seama că, pentru moment, nu va obţine nimic mai mult.

— Bine, spuse. Străduiţi-vă să fiţi serios pe viitor.

— Da, domnule. Da, v-o promit.

Edgar se retrase şi Curry clătină încet din cap.

— Aceste cazuri patologice!

— II credeţi nebun, şefu'? Întrebă sergentul Lake.

— Este mai puţin nebun, decât îmi închipuiam. Slab de înger, lăudăros, mincinos… Dar există în el o anumită candoare, care îşi are farmecul ei. Trebuie să fie deosebit de influenţabil.

— Credeţi că l-a împins cineva să facă ce a făcut?

— Cu siguranţă, şi Miss Marple avea dreptate în această privinţă. Bătrâna domnişoară este deşteaptă! Tare aş vrea să ştiu cine l-a influenţat pe băiat! El nu vrea s-o spună… Numai dacă am şti… Haide, Lake! Trebuie să recurgem la o reconstituire minuţioasă a scenei care s-a desfăşurat în salon.

Inspectorul Curry era aşezat în faţa pianului şi sergentul Lake lângă fereastra care dădea spre bazin.

— Iată-ne fixaţi, zise inspectorul. Când stau pe acest taburet, dacă mă întorc pe jumătate, ca în momentul de faţă, astfel ca să nu pierd din vedere uşa cabinetului, nu pot să te văd.

Sergentul Lake se ridică fără zgomot şi alunecă în bibliotecă.

— Toată această parte a încăperii era în obscuritate. Doar becurile care se găsesc în apropierea uşii de la cabinet rămăseseră aprinse. Nu, Lake, nu te-am văzut ieşind. Şi,

odată în bibliotecă, îţi era uşor să treci în coridor prin cealaltă uşă. Două minute îţi ajungeau ca să alergi la camera lui Gulbrandsen, să-l ucizi, să revii prin bibliotecă şi să te întorci, aşezându-te lângă fereastră.

Curry reflectă o clipă, apoi continuă:

— Femeile, care sunt aproape de şemineu, îţi întorc spatele. Doamna Serrocold era aşezată acolo, în dreapta şemineului, aproape de uşa de la cabinet. Ea nu s-a mişcat, toată lumea e de acord în această privinţă şi numai ea putea să vadă peste tot. Miss Marple se afla acolo. Ea privea spre cabinet, din spatele doamnei Serrocold. Doamna Strete stătea în stânga şemineului, foarte aproape de uşa care dă în vestibul. Colţul acela era foarte întunecat. Ea putea foarte bine să iasă şi să revină. Da. Este posibil.

Deodată, Curry începu să râdă.

— Şi eu puteam să fac la fel.

Se ridică discret de pe taburetul lui şi alunecă de-a lungul peretelui.

— Numai Gina Hudd ar fi putut să-şi dea seama că nu mai eram la pian. Şi îţi aminteşti ce a spus? „La început, el cânta la pian. Apoi, nu ştiu unde s-a dus”.

— Atunci, credeţi că Stephen este asasinul?

— Nu ştiu nimic, spuse Curry. Nu este nici Edgar Lawson, nici Lewis Serrocold, nici doamna Serrocold, nici Miss Marple. Cât despre ceilalţi… Scoase un oftat adânc. Probabil că e americanul. Siguranţele astea arse! Iată o coincidenţă prea comodă. Şi, totuşi, ştii, îmi este simpatic tipul… Dar asta nu dovedeşte nimic.

Examină cu atenţie partitura de pe pian.

— Hindemith? Cine e? N-am auzit niciodată vorbindu-se de el. Şostacovici… Au oamenii ăştia nişte nume de ţi se învârte limba în gură!

Privi bătrânul taburet al pianului şi-i înălţă capacul.

— Muzica demodată este aici. „Largo” de Haëndel, „Exerciţii” de Czemy. „Ştiam o drăgălaşă grădină”…Nevasta pastorului cânta asta când eram un puşti.

Amuţi, cu paginile romanţei în mână. Dedesubt zări, pus pe „Mazurcile” lui Chopin, un micuţ pistol automat.

— Stephen Restarick! Strigă bucuros sergentul Lake.

— Nu te grăbi prea tare. Pariez că asta s-a vrut să ne facă să credem.

Miss Marple urcă scara şi bătu la uşa camerei doamnei Serrocold.

— Pot să intru, Carrie-Louise?

— Bineînţeles, draga mea Jane.

Aşezată la masa ei de toaletă, Carrie-Louise îşi peria părul argintiu. O privi peste umăr.

— Mă cheamă poliţia? Voi fi gata în câteva clipe.

— Cum te simţi?

— Foarte bine. Jolly a insistat să-mi iau micul dejun în pat şi Gina mi l-a adus mergând în vârful picioarelor, ca şi cum aş fi fost într-o situaţie foarte critică. Cred că oamenii nu-şi dau seama, dar atunci când eşti bătrân suporţi mai uşor un eveniment tragic, precum moartea lui Christian. Pentru că ai avut vreme să înveţi că totul este posibil… Şi că tot ce se întâmplă aici, pe pământ, are prea puţină importanţă.

— Da…, spuse Miss Marple, fără convingere.

— Nu eşti de aceeaşi părere, Jane? Asta mă miră.

— Christian a fost asasinat, răspunse încet Miss Marple.

— Da… Înţeleg ce vrei să spui. Tu crezi că asta e important.

— Tu, nu?

— Nu este deloc nici pentru Christian, zise Carrie-Louise, cu simplitate. Se înţelege de la sine că este important pentru persoana care l-a ucis.

— Cine ar putea să fie, după tine?

Doamna Serrocold scutură din cap. Părea dezorientată.

— N-am nici cea mai mică idee. Nu pot nici măcar să-mi imaginez vreun motiv. Există, sigur, o legătură între această crimă şi ceea ce l-a adus pe Christian aici, luna trecută. Nu cred că s-ar fi reîntors brusc, fără o pricină gravă. Şi, oricare ar fi această pricină, ea exista deja în acel moment.

Dar degeaba am tot căutat, nu-mi aduc aminte de nimic extraordinar.

— Cine era atunci acasă?

— Toţi cei care sunt şi acum… Da. Alex sosise de la Londra. Şi… A, da! Ruth era aici.

— Ruth?

— Da, sora mea, Ruth. Petrecea câteva zile împreună cu noi.

— Ruth! Repetă Miss Marple.

Mintea ei acţiona. Se gândea la întrevederea pe care o avusese cu doamna Van Rydock, înainte de a veni la Stonygates. Ruth era supărată, neliniştită. În timpul sejurului la sora sa, avusese permanent impresia că o ameninţare plutea asupra lui Carrie-Louise. De ce? Nu ştia deloc. Ceva mergea rău, asta-i tot ce putea să-i spună. Şi Christian Gulbrandsen era neliniştit, dar el ştia ceva. El bănuia că cineva încerca să o otrăvească pe Carrie-Louise.

— Ce mi se ascunde? Întrebă deodată doamna Serrocold. Toţi sunteţi atât de misterioşi.

Miss Marple avu o uşoară tresărire.

— De ce spui asta?

— Pentru că simt. Nu vorbesc de Jolly, ci de toţi ceilalţi, inclusiv Lewis. A venit când îmi luam micul dejun şi mi s-a părut ciudat. A băut un pic din cafeaua mea şi chiar a mâncat o bucăţică de pâine prăjită cu marmeladă de portocale. Incredibil, când e vorba de el! El bea întotdeauna ceai şi nu-i place această marmeladă. Probabil se gândea la altceva şi bănuiesc că o fi uitat să mănânce… I se întâmplă adesea. Dar părea atât de îngrijorat, de preocupat!

O tăcere jenantă se instală, dar doamna Serrocold nu avea aerul că îşi dă seama. Surâdea.

— La ce te gândeşti, Carrie-Louise?

Doamna Serrocold păru să revină de departe.

— Mă gândeam la Gina, răspunse. Mi-ai spus că Stephen Restarick este îndrăgostit de ea. Ştii, Gina e un copil încântător. Îl adoră pe Wally. Sunt absolut sigură.

Miss Marple nu spuse nimic şi doamna Serrocold continuă pe un ton care părea să sugereze că voia să-şi scuze nepoata:

— Femeilor ca ea le place să se emancipeze, să simtă că au putere asupra bărbaţilor! Este foarte firesc. Evident, Wally Hudd nu este soţul pe care ni-l doream pentru Gina. Dar, ea l-a întâlnit şi s-a îndrăgostit de el… Şi cred că ea ştie mai bine decât noi ceea ce îi convine.

— Probabil, zise Miss Marple.

— Este atât de important ca Gina să fie fericită!

Miss Marple îşi privi prietena cu mirare.

— Cazul Ginei este foarte aparte. Când i-am adoptat mama… Când am adoptat-o pe Pippa, ne-am spus că trebuia neapărat ca această experienţă să fie încununată de succes. Vezi, tu, mama Pippei…

Carrie-Louise tăcu.

— Cine era mama Pippei? Întrebă Miss Marple.

Carrie-Louise părea incapabilă să se decidă dacă să vorbească sau nu.

— Noi am hotărât, Eric şi cu mine, să nu spunem nimănui. Pippa, ea însăşi, n-a ştiut-o niciodată.

— Eu tare aş vrea s-o ştiu, mărturisi Miss Marple.

Doamna Serrocold o privea. Şovăia dacă să răspundă.

— Nu e vorba de curiozitate. Am, într-adevăr, nevoie să ştiu. Poţi să contezi pe discreţia mea.

— Tu ai ştiut întotdeauna să păstrezi un secret, Jane, zise Carrie-Louise surâzând trecutului. Monseniorul Galbraith, episcopul de Cromer, este singurul la curent. Mama Pippei era Catherine Elsworth.

— Elsworth? Femeia care l-a făcut să ia arsenic pe soţul ei?

— Da.

— A fost spânzurată?

— Da. Dar n-a fost cu totul sigur că ea şi-a otrăvit soţul. El avea mania să consume arsenic; era ceva patologic la el. Şi, pe timpul acela, nu se înţelegeau deloc asemenea lucruri.

— Ea îl folosea ca să omoare muştele.

— Noi întotdeauna ne-am gândit că declaraţiile bonei au fost inspirate de răutate.

— Şi Pippa era fiica sa?

— Da. Noi am decis, Eric şi cu mine, că micuţa va fi o Gulbrandsen, că într-o anume măsură îi vom da o viaţă nouă… Înconjurând-o cu tandreţe, cu grijă şi cu tot ce îi este necesar unui copil. Am reuşit. Pippa a devenit o tânără încântătoare şi cât se poate de fericită.

Miss Marple păstră tăcere un moment.

— Iată, sunt gata, spuse Carrie-Louise ridicându-se de la măsuţa de toaletă. Vrei să fii aşa de bună ca să-i ceri… Inspectorului…, nu ştiu dacă aşa se numeşte, să urce în micul meu salon? Nu cred că asta o să-l contrarieze.

Departe de a fi contrariat, inspectorul Curry fu satisfăcut de ocazia care îi era oferită, de a o vedea pe doamna Serrocold în cadrul ei ambiental. Profită, aşteptând-o, ca să privească în jur, curios. Remarcă, îndeosebi, o fotografie, care înfăţişa două fetiţe. Una era brună şi surâzătoare, cealaltă, destul de urâtă, aţintea asupra universului, o uitătură bosumflată de sub părul tuns cu breton. Chiar dimineaţă, deja îl frapase o expresie analogă. Fotografia purta o inscripţie: „Pippa şi Mildred”…O privea încă, atunci când doamna Serrocold intră.

Purta o rochie neagră, făcută dintr-un material suplu şi vaporos. Chipul ei micuţ, alb-trandafiriu, părea straniu subţiat sub coroana de păr argintiu. Impresia de extremă fragilitate pe care o iradia îl emoţionă pe inspector, înţelese de ce toţi cei care o cunoşteau ţineau atâta să o cruţe de cea mai mică supărare.

Îl rugă să se aşeze şi se instală într-un fotoliu, aproape de el. Curry începu să o interogheze. Ea răspundea cu bunăvoinţă şi fără să ezite la întrebările pe care i le punea despre stingerea luminilor din salon, despre cearta dintre Edgar şi soţul său, despre împuşcătura pe care o auzise…

— Nu aţi avut impresia că acest zgomot venea din casă?

— Nu. Am crezut că se produsese în parc.
— În timpul scenei dintre soţul dumneavoastră şi tânărul Lawson, aţi observat dacă a ieşit cineva din salon?
— Wally plecase, deja, să înlocuiască siguranţa. Domnişoara Bellever a ieşit aproape imediat… Ca să caute ceva, dar nu mai ştiu ce.
— Şi altcineva?
— Nimeni, după câte ştiu.
— Aţi fi putut să nu băgaţi de seamă, doamnă Serrocold?
— Da. Aşa cred, zise, după o clipă de gândire.
— Eraţi prea absorbită de ceea ce se petrecea în cabinetul de lucru al domnului Serrocold?
— Da.
— Vă întrebaţi, cu îngrijorare, ce putea să se întâmple?
— Nu… Nu. Nu pot să spun asta. Nu credeam cu adevărat că ar putea să se întâmple ceva.
— Totuşi, Lawson avea un revolver?
— Da.
— Şi îl ameninţa pe soţul dumneavoastră?
— Da. Însă nu avea intenţia să-i facă rău.
Inspectorul Curry îşi stăpâni cu greutate exasperarea care urca în el.
— Nu puteaţi avea certitudinea asta, doamnă Serrocold.
— O aveam, totuşi. Edgar nu este decât un copil. Se prostea. Juca o melodramă, în care avea rolul unui personaj îndrăzneţ şi capabil de orice, rolul eroului nedreptăţit dintr-o aventură romanescă. Eram absolut sigură că nu se va servi niciodată de acest revolver.
— Dar, bine mersi, s-a servit, doamnă Serrocold.
— Împuşcătura trebuie să se fi declanşat accidental.
Din nou Curry se simţi exasperat.
— N-a fost nimic accidental. Lawson a tras de două ori. El vă viza soţul. Gloanţele au ratat ţinta cu puţin.
Carrie-Louise păru stupefiată şi luă o expresie gravă.
— Într-adevăr, nu pot s-o cred…, începu. Apoi adăugă repede, ca să prevină protestul inspectorului. Sunt obligată

să cred, pentru că mi-o spuneţi dumneavoastră. Dar, cu toate acestea, rămân cu senzaţia că trebuie să aibă o explicaţie foarte simplă. Doctorul Maverick poate să explice totul. Ştiu că ceea ce facem aici poate să vi se pară stupid şi lipsit de sens, adăugă doamna Serrocold, într-o manieră neaşteptată. Ştiu, de asemenea, că psihiatrii sunt, uneori, iritanţi. Dar, vedeţi, inspectore, obţinem rezultate. Iar Edgar, fără îndoială n-o credeţi, este realmente devotat soţului meu. Dacă s-a pretat la aceste poveşti ridicole susţinând că Lewis este tatăl său, e pentru că i-ar place să aibă un tată precum Lewis. Nu pot înţelege ce l-a făcut dintr-odată violent. Se simţea mult mai bine, era aproape normal. La drept vorbind, mie mi s-a părut întotdeauna normal.

Inspectorul nu încercă să comenteze ultima afirmaţie.

— Revolverul de care s-a servit Edgar Lawson aparţine soţului nepoatei dumneavoastră. Lawson trebuie să-l fi luat din camera domnului Hudd. Dar pe acesta l-aţi mai văzut?

Curry îi prezentă în palmă micuţul automat negru. Carrie-Louise îl examină cu atenţie.

— Nu cred.

— L-am găsit în taburetul pianului. Se vede că a fost folosit recent. N-am avut încă vreme să-i verificăm caracteristicile, dar cred că este arma cu care a fost ucis domnul Gulbrandsen.

Carrie-Louise îşi încruntă sprâncenele.

— În taburetul pianului l-aţi găsit?

— Da. Sub partituri foarte vechi de pian, care trebuie să nu fi fost atinse de ani.

— Era, deci, ascuns?

— Da. Vă amintiţi cine era la pian aseară?

— Stephen Restarick.

— Cânta?

— Da. În surdină… O melodie încântătoare, un pic tristă.

— Când s-a oprit din cântat?

— Când s-a oprit…? Nu ştiu.

— Dar s-a oprit? N-a cântat tot timpul cât a durat scena?
— Nu. Muzica a încetat, fără ca să-mi dau seama.
— El a părăsit taburetul pianului?
— Nu ştiu. Nu ştiu nimic din ce a făcut, până în momentul în care a venit lângă uşa cabinetului, ca să încerce o cheie.
— Credeţi că Stephen Restarick putea să aibă vreun motiv ca să-l ucidă pe domnul Gulbrandsen?
— Absolut niciunul.
Doamna Serrocold reflectă şi adăugă:
— Sunt convinsă.
— Domnul Gulbrandsen ar fi putut să ştie ceva supărător despre el.
— Este puţin probabil.
Curry simţi o dorinţă nebună să răspundă: „Chiar dacă un porc zboară, este puţin probabil ca să fie o pasăre”.
Era un dicton de la bunica şi era sigur că Miss Marple îl cunoştea.
Carrie-Louise coborî pe scara principală şi din toate părţile se precipitară în întâmpinarea ei. Gina venea din coridor. Miss Marple, din bibliotecă, iar domnişoara Bellever din salonul cel mare.
— Bunico! Strigă Gina. Cum te simţi? Nu te-au bruscat? Nu ţi-au făcut o grămadă de mizerii?
— Bineînţeles că nu! Ce imaginaţie ai, Gina! Inspectorul a fost încântător şi s-a arătat plin de respect.
— Este minimum dintre lucruri, declară domnişoara Bellever. Uite, Carra, am aici toate scrisorile tale şi un pachet. Tocmai voiam să ţi le aduc sus.
— Adu-mi totul în bibliotecă.
Cele patru femei intrară în bibliotecă şi Carrie-Louise se aşeză ca să-şi deschidă corespondenţa. Erau vreo douăzeci de scrisori. Pe măsură ce le vedea, le trecea domnişoarei Bellever, care le repartiza în mai multe teancuri.
— Noi împărţim corespondenţa în trei, îi explică lui Miss Marple domnişoara Bellever. Scrisorile rudelor băieţilor pe care i le încredinţez doctorului Maverick. Cererile de

ajutoare, de care mă ocup eu însămi şi, în sfârşit, scrisorile personale, pentru care Carra îmi pregăteşte note care indică ce răspunsuri trebuie date.

Odată corespondenţa desfăcută, doamna Serrocold se ocupă de pachet. Tăie legătura cu foarfecele şi scoase din ambalaj o cutie cu bomboane de ciocolată, foarte îmbietoare, înconjurată cu o panglicuţă aurită. În cutia de-acum deschisă, găsi o carte de vizită, care o surprinse: Cu întreaga mea afecţiune. Alex.

— Ce nostimă idee să-mi trimită, bomboane de ciocolată prin poştă, chiar în ziua venirii lui aici!

Un sentiment de nelinişte puse stăpânire pe Miss Marple. Sări.

— Un minut, Carrie-Louise! Nu gusta încă!

Doamna Serrocold rămase interzisă.

— De ce, Jane? Par delicioase.

— Este adevărat. Dar vreau, mai întâi, să întreb… Gina, nu ştii dacă Alex este acasă?

— Mi se pare că l-am văzut adineauri în salon.

Alergă la uşă şi-l strigă pe Alex. Acesta apăru numaidecât.

— Sfântă Fecioară! Eşti deja pe picioare! Te simţi mai bine?

El se apropie de doamna Serrocold şi o sărută gingaş pe amândoi obrajii.

— Carrie-Louise voia să vă mulţumească pentru bomboanele de ciocolată, zise Miss Marple.

Alex o privi năucit.

— Ce bomboane?

— Acestea, spuse Carrie-Louise.

— Cartea ta de vizită era în cutie, zise domnişoara Bellever.

Alex privi cartea de vizită.

— Într-adevăr… Asta este nostim… Este chiar foarte nostim! În orice caz, nu eu le-am trimis.

— Par atât de gustoase, spuse Gina, examinând bomboanele. Uite, bunico, sunt şi din cele pe care le preferi,

cu vişine. Aici, în mijloc!

Miss Marple îi luă cutia cu blândeţe şi fermitate, o puse sub braţ şi ieşi fără să spună nimic. Plecă în căutarea lui Lewis Serrocold. Îi trebui ceva timp ca să-l găsească, fiindcă era la internat, la doctorul Maverick. Îi puse cutia în faţă şi îi povesti incidentul. În timp ce o asculta, chipul lui Serrocold căpăta o expresie severă.

Cei doi bărbaţi scoaseră bomboanele din cutie cu cea mai mare grijă şi le cercetară una câte una.

— Sunt aproape sigur, spuse doctorul Maverick, că acelea pe care le-am pus deoparte au suferit intervenţii. Priviţi-le dedesubt: stratul de ciocolată nu mai este neted. Trebuie să fie analizate imediat.

— Este de necrezut! Exclamă Miss Marple. Întreaga familie ar fi putut fi otrăvită!

Lewis dădu din cap. Era foarte palid şi faţa îi rămânea crispată.

— Da, zise. E aici o cruzime, un dispreţ faţă de viaţa aproapelui… Cred că toate bomboanele pe care le-am pus deoparte sunt aromate cu vişinată. Cele care îi plac lui Carrie. Aceasta denotă o cunoaştere a celor mai mici detalii.

— Dacă nu vă înşelaţi, dacă există cu adevărat otravă în bomboane, mă tem, spuse Miss Marple, fără să ridice vocea, că va fi necesar să o avertizăm pe Carrie-Louise asupra a ceea ce se întâmplă. Va trebui prevenită.

— Ar trebui să ştie că cineva îi doreşte moartea, zise Serrocold. N-o s-o creadă niciodată.

Gina se îndreptă şi-şi aruncă în spate părul care îi cădea pe frunte. Avea vopsea pe faţă şi pe pantaloni. Ajutată de câţiva colaboratori, lucra la o pânză de fundal, botezată „Nilul la apus de soare”, în vederea viitoarei lor reprezentaţii.

— Ei, donşoară! E pe bune ce se zice? Cineva se distrează cu otravă? Şuşoti în spatele ei o voce un pic răguşită.

Era tânărul ei asistent, Ernie Gregg, cel care îi predase lecţii atât de preţioase despre funcţionarea încuietorilor.

Ernie era universal: excelent mecanic, actor de ocazie, el se arăta entuziast pentru tot ce privea teatrul, iar acum ideea acestei istorii straşnice făcea să-i strălucească ochii.

— Unde ai auzit asta? Întrebă Gina cu indignare.

Ernie clipi des.

— Se povesteşte în toate dormitoarele. Se petrec nişte chestii aici! Ieri i-au făcut seama bătrânului Gulbrandsen, acum se otrăveşte pe muteşte! Ei spun că e acelaşi client cel care a trimis bomboanele şi cel care a pus capăt zilelor moşului. Şi dacă v-aş spune, donşoară, că ştiu cine este?

— Nu poţi să ştii deloc!

— Nu pot să ştiu nimic? Nici chiar dacă, să zicem, că eram aseară afară şi am văzut câte ceva?

— Cum să fii afară? Porţile aşezământului se închid la ora 19:00, după apel.

— Hm, apelul! Eu, donşoară, pot să ies când îmi vine. Nu mă opresc eu în broaşte! Bat parcul… Am de ce să mă stric de râs… Mi se întâmplă des.

— Hai, Ernie, destul cu aşa minciuni!

— Minciuni? Cine zice?

— Tu. Tu minţi şi te lauzi cu o mulţime de lucruri pe care nu le-ai făcut niciodată.

— Haida-de! Aşteptaţi numai să vină sticleţii şi să mă descoasă ce-am văzut aseară!

— Şi? Ce-ai văzut?

— V-ar place să ştiţi!

Gina se îndreptă cu un aer ameninţător spre Ernie, care execută o retragere strategică. Stephen, care lucra în cealaltă parte a teatrului, veni la ea şi, după ce discutară anumite detalii tehnice, se reîntoarseră acasă, unul lângă celălalt.

— Toţi băieţii sunt la curent cu istoria bomboanelor bunicii, spuse Gina. Cum au aflat?

— Ei află tot, crede-mă.

— Ceea ce mă nedumireşte cel mai mult este această carte de vizită a lui Alex. A fost o prostie să fie pusă exact în ziua

în care el venea aici. Nu găseşti?
— Da. Dar nimeni nu ştia că avea să vină. S-a decis în două minute şi a expediat o telegramă. În momentul acela, deja se trimisese cutia. Dacă el n-ar fi apărut, ideea ar fi fost excelentă. I se întâmplă să-i trimită ciocolată lui Carrie. Dar ceea ce mă depăşeşte este că…
Gina îi tăie vorba:
— Este că există cineva care vrea să o otrăvească pe bunica. Ştiu! Este de neconceput! Ea este absolut fermecătoare… Şi toată lumea o adoră, absolut toată lumea.
Stephen nu răspunse. Gina îl privi cu intensitate.
— Ştiu la ce te gândeşti, Steve.
— Crezi?
— Te gândeşti că… Wally… N-o adoră. Dar niciodată Wally nu ar otrăvi pe cineva. Este o idee grotească.
— Ce soţie loială!
— N-o spune pe acest ton zeflemitor.
— Nu am nici o intenţie zeflemitoare. Cred că eşti loială şi nu pot decât să te admir şi mai mult. Dar, micuţa mea Gina, asta nu poate să dureze.
— Ce vrei să spui?
— O ştii perfect. Nu vă potriviţi, Wally şi cu tine. Nu poate să meargă, şi o ştie şi el. Într-una din zile, asta o să se facă ţăndări şi o să fiţi cu mult mai fericiţi, amândoi, când totul se va sfârşi.
— Ce prost eşti! Zise Gina.
— Ei, hai! Nu cumva o să-mi povesteşti că sunteţi făcuţi unul pentru altul, nici că Wally este fericit aici?
— Of! Nu ştiu ce are. Tot timpul este bosumflat. De-abia îşi mai descleştează dinţii. Nu ştiu ce ar trebui să fac pentru el. De ce nu reuşeşte să se simtă bine aici? Noi am fost atât de fericiţi la un moment dat! Atât am putut să ne amuzăm…! Dar acum este alt om. De ce trebuie ca oamenii să se schimbe aşa?
— Eu mă schimb?

— Nu, bătrânul meu Steve! Tu eşti mereu acelaşi… Odinioară, în vacanţe, nu te părăseam nici o clipă, îţi aminteşti?

— Şi cât putea să mă plictisească acea micuţă Gina! Însă, acum, totul e altfel! Ţi-ai atins scopul. Nu-i aşa, Gina?

— Prostii! Spuse cu vioiciune tânăra femeie şi se grăbi să schimbe vorba. Ce părere ai, Ernie minţea? Dacă stai să-l asculţi, se plimba aseară prin ceaţă şi pretinde că ar avea multe de spus despre crimă. Crezi că este adevărat?

— Adevărat? Sigur că nu. Ştii cât este de lăudăros. Pentru ca să pară interesant, ar spune orice.

— Ştiu bine. Numai că mă întrebam…

Merseră în tăcere tot restul drumului.

Soarele la apus lumina faţada de vest a casei.

Inspectorul Curry privea din partea aceea.

— Cam pe aici, întrebă, v-aţi oprit maşina ieri seară?

Alex Restarick se dădu un pas înapoi şi răspunse după ce reflectase:

— Cam pe aici. Mi-e greu să precizez, dat fiind faptul că era ceaţă. Da, cred că pe-aici.

— Dodgett! Zise inspectorul.

Agentul de poliţie, care stătea pregătit, ţâşni ca o săgeată. El se lansă spre casă, traversă în diagonală peluza care îl separa de aceasta, ajunse pe terasă şi intră prin uşa laterală. La capătul câtorva secunde, o mână invizibilă agită violent draperia unei ferestre, apoi Dodgett reapăru la uşa care dădea spre grădină şi alergă, alăturându-se celorlalţi. Sufla ca o focă.

— Două minute, patruzeci şi două de secunde, spuse inspectorul, oprindu-şi cronometrul. Şi adăugă zâmbind. Îţi iau puţin timp lucrurile astea.

— Aţi vrut, fără îndoială, să vă daţi seama de cât timp aş fi avut nevoie ca să alerg acolo şi să mă întorc? Spuse Alex.

— Pur şi simplu constat că v-ar fi fost cu putinţă să comiteţi crima. Asta-i tot, domnule Restarick. Nu acuz pe nimeni… Pentru moment.

Pentru prima dată, Alex păru descumpănit.

— Haideţi, inspectore! Nu puteţi să credeţi într-adevăr că eu sunt asasinul sau că eu sunt cel care a trimis o cutie de bomboane de ciocolată otrăvite cu cartea mea de vizită doamnei Serrocold!

— Este atât de strigător la cer, că ar putea fi adevărat. Un dublu bluf, domnule Restarick.

— Aha, înţeleg! Sunteţi grozav de viclean!

Foarte calm, inspectorul Curry aruncă o privire piezişă tânărului. Şi-i remarcă sclipirea maliţioasă a ochilor. Nu era simplu de ştiut ce gândea acest băiat!

Agentul Dodgett, care îşi regăsise suflul luă cuvântul:

— Am agitat draperia, cum mi-aţi cerut, domnule. Şi am numărat până la treizeci. Unul din cârligele acestei draperii este desprins de sus. Nu poţi să o tragi complet şi când încăperea este luminată, trebuie să se vadă de afară.

— Aţi văzut lumina filtrându-se prin fereastra aceea, ieri seară?

— Mi-era imposibil să văd casa din cauza ceţii. V-am mai spus.

— Se întâmplă ca densitatea ceţei să varieze. Câteodată se risipeşte dintr-un punct pentru câteva minute.

— Aseară nu s-a risipit suficient ca să-mi îngăduie să văd casa, faţada principală, cel puţin. Cea a gimnaziului, care era mai aproape de mine, se desena vag. Ea avea ceva imaterial, care m-a vrăjit. Ai fi zis că este un antrepozit pe chei. Iluzia era perfectă. Cum v-am spus, sunt pe cale să montez un balet care are Limehouse drept decor.

— Da. Mi-aţi povestit, zise Curry.

— Ştiţi, iei obiceiul să priveşti lucrurile ca pe un decor şi uiţi realitatea.

— Este posibil. Şi, totuşi, un decor este ceva foarte real. Nu, domnule Restarick?

— Nu înţeleg exact, ceea ce vreţi să spuneţi, inspectore.

— Este făcut din materiale care n-au nimic ireal… Pânză, lemn, vopsea, carton. Iluzia este în ochiul spectatorului şi

nu în decorul însuşi. Asta vreau să spun, decorul este ceva real, fie că îl priveşti din sală, fie din culise.

Alex se uită la Curry, cu ochii măriţi.

— Ştiţi, inspectore, că această remarcă este deosebit de profundă? Ea îmi dă o idee…

— Pentru un alt balet?

— Nu. Este vorba de cu totul altceva decât un balet! Mă întreb dacă noi toţi nu ne-am lăsat orbiţi.

Capitolul V

Alex Restarick urca pe alee, încet, întrebându-se ce putea să-i aducă noua lui idee. Dar o zări pe Gina pe cărarea care mergea de-a lungul bazinului şi îşi întrerupse meditaţia. Casa se înălţa pe o uşoară ridicătură şi terenul cobora într-o pantă dulce de la treptele presărate cu nisip ale terasei, până la iazul înconjurat de rododendroni şi de alţi arbuşti.

Alex alergă în întâmpinarea Ginei.

Încruntându-şi sprâncenele, arătă casa cu degetul.

— Dacă s-ar suprima această monstruozitate victoriană, spuse el, te-ai crede pe malul Lacului Lebedelor. Iar, tu, Gina, ai fi „Fata cu Aripi de Lebădă”…Ba nu… Tu semeni mai curând cu „Regina Zăpezilor”…Insensibilă şi foarte hotărâtă să nu faci decât cum te taie capul. Nici măcar nu bănuieşti ce pot să fie bunătatea, mila sau chiar caritatea cea mai elementară… Tu eşti foarte, foarte feminină, scumpa mea Gina!

— Iar tu eşti foarte răutăcios, scumpul meu Alex!

— Pentru că refuz să mă las dus? Eşti foarte satisfăcută de micuţa ta persoană, nu-i aşa, Gina? Ai făcut din noi ce ai vrut, fie că e vorba de mine, de Stephen sau de naivul tău soţ.

— Este o prostie ceea ce spui!

— Nu, nu este o prostie. Stephen este îndrăgostit de tine, eu sunt îndrăgostit de tine şi Wally este disperat. Ce poate o femeie să-şi dorească mai mult?

Gina îl privi şi începu să râdă. Alex clătină cu nerăbdare din cap:

— Constat cu plăcere că îţi rămâne un fond de onestitate. Glasul sângelui englez! Nu-ţi dai osteneala să pretinzi că eşti dezolată că vezi toţi bărbaţii la picioarele tale. Eşti crudă, Gina, chiar când este vorba de acest imbecil de Edgar Lawson.

Gina îl privi în ochi şi spuse pe un ton serios şi liniştit:

— Asta nu durează multă vreme, ştii. Femeia este mult mai nefericită decât bărbatul. Ea este mai vulnerabilă. Imediat ce i se duce frumuseţea, dispare totul. E înşelată, e abandonată, e îndepărtată. Eu nu condamn bărbaţii. Aş face ca ei. Detest oamenii care sunt bătrâni sau urâţi sau bolnavi, ori care se văicăresc pentru că au necazuri ori care sunt ridicoli ca Edgar. El îşi dă ifose, vrea să treacă drept important… Spui că sunt crudă? Lumea este crudă! Într-o zi sau alta, ea o să mă trateze cu cruzime. Pentru moment sunt tânără şi drăguţă şi unii mă găsesc seducătoare… Avu un surâs fermecător. Da, asta mi se pare foarte plăcut, Alex. De ce nu?

— De ce nu? Mă întreb şi eu, răspunse Alex. Însă ceea ce vreau să ştiu e ce ai să faci. Cu cine ai să te căsătoreşti, cu Stephen sau cu mine?

— Sunt deja căsătorită cu Wally.

— Provizoriu. Este normal ca o femeie să se înşele o dată măritându-se… Dar nimeni nu o obligă să persiste în greşeală. După ce ai debutat în provincie, vine vremea să joci piesa în West-End.

— Şi tu eşti West-End?

— Fără nici o îndoială.

— Chiar vrei să te căsătoreşti cu mine? Nu te văd însurat.

Râsul proaspăt şi limpede al Ginei răsună:

— Cât mă amuzi, Alex!

— Este cel mai valoros atu al meu. Stephen este cu mult mai bine decât mine. Este extrem de frumos şi foarte serios. Femeilor le place asta. Dar, cu timpul, un soţ prea serios oboseşte. Cu mine, Gina, ai să găseşti viaţa amuzantă!

— O să-mi spui îndată că mă iubeşti nebuneşte!

— Chiar dacă ar fi adevărat, cu siguranţă, n-am să ţi-o spun. Ai marca un punct în defavoarea mea. Nu. Tot ce sunt dispus să fac este să-ţi ofer să te măriţi cu mine.

— Trebuie să reflectez, spuse Gina.

— Bineînţeles. De altminteri, mai întâi ai să te ocupi de Wally. Acest nefericit de Wally! Îmi este foarte simpatic. Viaţa sa trebuie să fie un veritabil infern de când s-a însurat cu tine şi tu l-ai târât în această atmosferă irespirabilă de filantropie familială.

— Alex, nu eşti decât o brută!

— O brută clarvăzătoare.

— Din când în când, spuse Gina, am impresia că Wally nu ţine deloc la mine. Nu-şi dă seama nici măcar că exist.

— Ai încercat să-l aţâţi cu un baston, iar el nu mişcă. Foarte supărător!

Gina ridică repede mâna şi-i dădu o palmă sonoră pe obrazul neted al lui Alex.

— Atins! Strigă tânărul.

Cu o mişcare rapidă şi abilă, el o luă în braţe şi, înainte ca să i se poată împotrivi, buzele lui se lipiră de ale ei într-un lung şi pasional sărut. Ea se zbătu un moment, apoi încetă să se opună.

— Gina!

Brusc, se depărtară unul de celălalt. Mildred Strete, roşie şi cu buzele tremurând, îi fulgera cu privirea. Era într-un asemenea hal, că abia putea să vorbească.

— Ce ruşine…! Fată pierdută! Creatură josnică…! Eşti, într-adevăr, fiica mamei tale… O târâtură… Adulteră şi… Criminală peste toate! Da. Este adevărat. Ştiu eu ce ştiu!

— Şi ce ştii? Nu fi ridicolă, mătuşă Mildred!

— Nu sunt mătuşa ta, mulţumesc lui Dumnezeu! Prin venele noastre nu curge acelaşi sânge! Tu nu ştii cine era mama ta. Nu ştii de unde se trăgea! Dar tu ştii cine era tatăl meu şi o cunoşti pe mama mea. Ce copil puteau ei să înfieze? Bineînţeles, pe acela al unei criminale sau al unei prostituate. Ei ar fi trebuit să ţină minte că viciile sunt

ereditare. Dar nu mă îndoiesc că sângele tău italienesc a făcut din tine o otrăvitoare!

— Cum îndrăzneşti să zici asta?

— Am să zic ce-mi place! Cineva a încercat să-mi otrăvească mama, nu poţi să afirmi contrariul. Şi cine era capabil să o facă? Cine va moşteni o avere enormă la moartea mamei mele? Tu, Gina! Dar îţi garantez că poliţia nu uită asta!

Fremătând toată, Mildred se îndepărtă cu repeziciune.

— Este patologic, zise Alex. Este clar patologic. Şi foarte interesant. După asta, poţi să te întrebi ce putea să fi fost canonicul Strete…? Un cucernic din cale-afară de scrupulos? Un impotent?

— Alex, eşti dezgustător…! Vai…! O detest! O detest!

Cu pumnii crispaţi, Gina tremura de mânie.

— Din fericire, n-ai un pumnal ascuns în mânecă. Altfel, scumpa doamnă Strete ar fi făcut cunoştinţă cu asasinatul din punctul de vedere al victimei.

— Cum poate să îndrăznească să spună că am încercat să o otrăvesc pe bunica?

— Gândeşte-te draga mea. Pentru ceea ce se cheamă mobil, tu eşti foarte bine dotată, mi se pare.

Gina îl privi consternată.

— Oh, Alex… Asta-i şi părerea poliţiei?

— Este dificil de ştiut ce gândesc oamenii poliţiei. Ei îşi păstrează foarte bine secretele şi nu sunt nişte nătărăi. Asta îmi aminteşte că…

— Unde te duci?

— Să văd cât de valabilă este o idee care mi-a venit.

Năucită şi sceptică, Carrie-Louise îşi privea soţul, în cele din urmă, spuse:

— Pretinzi că a încercat cineva să mă otrăvească. Eu nu pot… Îmi este absolut imposibil să o cred.

— Aş fi vrut atât de mult să te cruţ de asta, scumpa mea! Zise Lewis cu blândeţe.

Miss Marple, care stătea lângă prietena ei, clătină capul cu simpatie.

— Este adevărat, Jane?

— Mă tem că da, biata mea prietenă.

— Atunci, totul…

Doamna Serrocold se opri pentru a continua imediat:

— Întotdeauna am crezut că ştiu să disting adevărul de fals. Există aici o realitate… Şi ea îmi pare ireală… Aşadar, pot să mă înşel asupra a tot… Dar cine să-mi dorească o moarte atât de înspăimântătoare? Nimeni din această casă nu poate să-mi dorească moartea…

Tonul rămânea incredul.

— Aşa gândeam şi eu, zise Lewis. Am greşit.

— Şi Christian o ştia. Asta explică o mulţime de lucruri.

— Ce explică?

— Atitudinea sa. L-am găsit ciudat, foarte schimbat faţă de cum era el de obicei. Se frământa şi simţeam că din cauza mea… Aveam impresia că voia să-mi vorbească şi nu spunea nimic. M-a întrebat dacă aveam inima rezistentă, dacă m-am simţit bine în ultima vreme. Poate că încerca să mă pună în gardă. Dar de ce nu mi-a vorbit limpede?

— Nu voia să te supere.

Ochii lui Carrie părură să se mărească.

— Să mă supere? Dar, de ce… Aha, înţeleg… Deci, asta crezi tu! Dar, te înşeli, Lewis! Te înşeli categoric, pot să ţi-o spun.

Lewis îi evită privirea.

— Nu pot să cred că tot ce s-a întâmplat în aceste zile este adevărat, spuse doamna Serrocold, după o scurtă tăcere. Că Edgar a tras în tine… Că Gina şi Stephen… Şi această ridicolă poveste cu bomboane de ciocolată! Nimic din toate astea nu este adevărat!

Nimeni nu vorbea, Carrie-Louise suspină.

— Îmi închipui că trebuie să fi trăit foarte mult timp în afara realităţii. Iertaţi-mă. Aş vrea să fiu singură. Trebuie să încerc să înţeleg.

Miss Marple coborî în salon. Lângă uşa mare, care dădea afară, îl găsi pe Alex Restarick, cu braţele întinse, într-o atitudine un pic teatrală.

— Intraţi! Intraţi! Spuse pe un ton vesel, ca şi cum era proprietarul salonului. Tocmai mă gândeam la ce s-a petrecut ieri seară.

Lewis Serrocold, care o urmase pe Miss Marple, traversă salonul, pentru ca să meargă în cabinetul lui, căruia îi închise uşa imediat.

— Încercaţi să reconstituiţi crima? Întrebă Miss Marple, străduindu-se să nu lase să se vadă până în ce punct o interesa ideea.

— Nu chiar. Luam în considerare totul dintr-un unghi de vedere nou. Vedeam această casă ca pe un teatru. Transportam viaţa din planul realului pe plan artificial. Veniţi încoace! Imaginaţi-vă că tot ce ne înconjoară este un decor: iluminatul, intrările, ieşirile, personajele, zgomotele din culise, nu lipseşte nimic. Este extrem de interesant. Dealtfel, această idee nu-mi aparţine, mi-a dat-o inspectorul. O simplă remarcă pe care a făcut-o în faţa mea. Efectele scenei nu sunt o iluzie decât pentru spectator… Cred că este puţin crud, acest bărbat! Azi dimineaţă a făcut tot ce a putut ca să mă înfricoşeze.

— A reuşit?

— Nu sunt prea sigur.

Alex îi povesti lui Miss Marple experienţa lui Curry şi cronometrarea performanţei realizate de Dodgett: „Timpul este atât de înşelător! A zis inspectorul Se crede că e nevoie de mult pentru a face lucrurile, dar nu este deloc adevărat”.

— Nu. Nu este adevărat, repetă Miss Marple.

Ca să reprezinte publicul, ea îşi schimbă locul. Un perete acoperit cu o tapiserie reprezenta acum fundalul scenei. La stânga, un pian cu coadă, la dreapta, o fereastră cu un divan într-o ambrazură, foarte aproape de uşa bibliotecii. Taburetul pianului nu era decât la doi metri şi jumătate de uşa antecamerei care preceda coridorul. Două ieşiri foarte comode. Miss Marple le vedea foarte bine, şi pe una şi pe cealaltă.

Dar, în seara din ajun, publicul nu era aici. Nimeni nu era aşezat în faţa decorului pe care îl privea Miss Marple. În seara din ajun, publicul stătea cu spatele la acest decor.

Miss Marple se întrebă de cât timp era nevoie pentru ca să te strecori din încăpere, să alergi în lungul coridorului, să-l ucizi pe Gulbrandsen şi să vii înapoi. Cu mult mai puţin decât s-ar crede: două sau trei minute, fără îndoială.

La ce se putea gândi Carrie-Louise când îi spusese soţului ei „Deci, asta crezi tu! Dar, te înşeli, Lewis!”?

Glasul lui Alex o smulse pe Miss Marple din gândurile sale.

— Această observaţie a inspectorului cu privire la realitatea unui decor de teatru este cu adevărat foarte profundă. Făcut din lemn şi carton fixate cu lipici, el este la fel de real din moment ce este pictat, ca şi acela care nu este. „Iluzia, a spus el, este în ochiul spectatorului”.

— Ca pentru toate scamatoriile, murmură Miss Marple. Iluzia este produsă printr-un „joc de oglinzi”…Cred că acesta e termenul consacrat.

Stephen Restarick apăru ca o rafală.

— Zi-mi, Alex, îţi aminteşti de Ernie Gregg, micuţa puşlama?

— Cel care o făcea pe Feste, când aţi jucat „Noaptea regilor”? Promitea să aibă ceva talent, mi se pare.

— Da. Nu-i lipseşte talentul şi este şi extrem de isteţ. Ca mecanic este uluitor. Dar nu de asta-i vorba. El s-a lăudat Ginei că iese noaptea ca să hoinărească prin parc. Dacă stai să-l asculţi, era afară ieri seară şi pretinde că ar fi văzut ceva.

Alex se întoarse pe călcâie.

— Ce a văzut?

— Nu vrea să spună. Sunt aproape sigur că vrea să epateze, ca să pară interesant. Este un mincinos de prima clasă. Însă, cu toate acestea, mă întreb dacă n-ar trebui interogat.

— Pentru moment este mai bine să nu se ocupe de el, spuse cu repeziciune Alex. Nu trebuie lăsat să creadă că ne interesează ce povesteşte.

— Poate… Da, ai dreptate. Vom vedea diseară.

Stephen trecu în bibliotecă. Miss Marple, absorbită de rolul ei de public ambulant, intră în coliziune cu Alex, care se dăduse brusc înapoi.

— Vă cer iertare, spuse ea.

Alex îşi încruntă sprâncenele şi zise cu un aer distrat:

— Scuzaţi-mă… Ia te uită! Dumneavoastră! Adăugă el, ca şi cum ar fi fost uimit să o vadă acolo.

Această exclamaţie, venind de la cineva cu care stătea de vorbă de ceva timp, i se păru ciudată lui Miss Marple.

— Mă gândeam la altceva, spuse Alex. Băiatul acela, Ernie…

O schimbare bruscă se petrecuse cu el. Făcu un gest cu mâinile şi plecă după Stephen în bibliotecă.

Se auzea murmurul vocilor lor în spatele uşii închise, dar Miss Marple abia îl percepea. Remarca inspectorului, pe care Alex i-o citase, dădea naştere în mintea ei la ceva încă destul de vag, care îi acapara întreaga atenţie. Această observaţie, care îi inspirase deja o idee lui Alex, îi dădea, poate, şi ei una. Era aceeaşi?

Merse să se aşeze în locul în care stătuse Alex Restarick. „Acesta nu este un salon veritabil, îşi spuse. Nu este decât lemn, carton, pânză… Este scena unui teatru…” Crâmpeie de frază îi veniră în minte: „Iluzie… În ochii publicului… Este un joc de oglinzi…” Se gândi la bocalul cu peştişorii roşii, la bucăţile de panglică, la femeile care dispar… La toate trucurile, la toate scamatoriile din arta prestidigitatorului…

O imagine se forma în mintea sa, sugerată de cuvintele pe care Alex le rostise, de descrierea pe care i-o făcuse… Agentul Dodgett gâfâind, suflând după cursa sa. Declicul se operă în creierul ei… Şi văzu clar.

— Sigur că da, spuse în şoaptă. Nu poate să fie decât asta…

— Oh, Wally! Ce m-ai speriat!

Silueta înaltă a lui Walter se detaşase pe neaşteptate din umbră şi Gina, care venea de la teatru, tresărise. Nu se întunecase cu totul. Un amestec misterios de zi şi seară domnea încă şi obiectele îşi pierdeau aspectul real, ca să ia formele fantastice pe care le au câteodată în coşmare.

— Ce faci aici? De obicei nu vii, niciodată, la teatru.

— Poate că te căutam, Gina. Este locul în care sunt cele mai multe şanse să fii găsită.

Vocea blândă şi un pic trenantă a lui Wally nu lăsa să se ghicească nici un gând ascuns, totuşi Gina încercă o uşoară nelinişte auzind-o.

— Îmi place mult munca asta, spuse ea. Îmi plac mirosul vopselei, pânzei, atmosfera culiselor.

— Da. Am înţeles bine că tu o doreai… Zi-mi, Gina, de cât timp crezi că va fi nevoie pentru limpezirea acestei afaceri?

— Ancheta ofiţerului de poliţie va avea loc mâine, dar nimic nu se va hotărî înainte de vreo cincisprezece zile. Cel puţin, aşa ne-a lăsat inspectorul să înţelegem.

— Vreo cincisprezece zile, repetă Wally, cu un aer gânditor. Să spunem, trei săptămâni. Şi după aceea, vom fi liberi… Atunci am să mă întorc în America.

— Aa… Dar nu pot să plec aşa, pe neaşteptate. Nu pot s-o abandonez pe bunica… Şi-avem şi aceste două reprezentaţii pe care tocmai le pregătim…

— N-am spus „noi”…Am spus că „eu” am să plec.

Gina se opri brusc şi îşi privi soţul în penumbră, îi părea enorm. Un soi de uriaş liniştit şi…, poate nu era decât efectul imaginaţiei sale, un pic ameninţător…

Dar de ce ar fi ameninţat-o?

— Atunci, nu vrei să plec cu tine?

— De ce? Nu. N-am spus asta.

— Puţin îţi pasă dacă plec sau rămân? Aşa-i? Întrebă ea cu o mânie neaşteptată.

— Ascultă, Gina. Suntem într-un punct în care o explicaţie este necesară. Când ne-am căsătorit, noi nu ştiam mare lucru unul de celălalt, nu mare lucru despre familiile noastre, nici de mediile respective. Ne gândeam că asta nu avea nici o importanţă. Noi voiam, pur şi simplu, să ducem o viaţă frumoasă în doi. Acum, primul act s-a terminat. Familia ta nu are deloc aerul că mă apreciază mult. Poate că are dreptate. Sunt dintr-o altă specie. Dar dacă tu crezi că am să rămân aici să-mi muşc zăbala, făcând „diverse lucrări” în ceea ce eu socotesc un azil de nebuni, te înşeli. Vreau să trăiesc în ţara mea, să muncesc acolo ce îmi place

şi ce sunt în stare. Tu nu te potriveşti deloc cu ideea pe care mi-am creat-o despre „soţia mea”…Fără îndoială, ne-am căsătorit prea repede. Eu am vrut-o. În aceste condiţii, vei fi îndreptăţită să te eliberezi şi să-ţi reîncepi viaţa pe baze noi. Tu decizi. Dacă preferi unul din aceşti artişti, e viaţa ta la mijloc, nu ai decât de ales. Dar eu mă reîntorc la mine acasă.

— Eşti o figură! Replică Gina. Eu mă distrez grozav aici!

— Serios? Ei, bine, eu nu! Deci, totul te amuză? Chiar şi crima?

Gina sări.

— Este crud şi injust ceea ce spui! Ţineam mult la unchiul Christian! Şi-apoi, îţi dai seama că, de luni de zile, cineva încearcă să o otrăvească pe bunica? Este oribil!

— Ţi-am spus destul că nu-mi place acest loc. Cu atât mai mult nu-mi place ce se întâmplă aici. Aşa că mă duc!

— Dacă te autorizează. Aşadar, tu nu vezi că, fără îndoială, te vor aresta? Se crede că tu l-ai ucis pe unchiul Christian. Am oroare de acest soi de a te privi al inspectorului Curry. Este exact ca o pisică pândind un şoarece, cu ghearele scoase, gata să sară. Sunt sigură că vor să-ţi pună asta în cârcă, numai pentru că ai ieşit din salon, ca să înlocuieşti siguranţa şi fiindcă tu nu eşti englez!

— Ar trebui, mai întâi, să aibă dovezi.

— Mi-e frică, Wally. Mi-a fost frică pentru tine încă de la început.

— Nu foloseşte la nimic să te temi. Îţi spun că n-au nici o dovadă împotriva mea.

Se îndreptau în tăcere spre casă, când Gina continuă:

— Cred că nu doreşti deloc să mă reîntorc cu tine în America.

Walter nu răspunse.

Gina se întoarse spre el, lovind din picior.

— Te detest! Te detest! Eşti o brută! O brută odioasă şi fără inimă! Nu ţi-ar păsa dacă nu m-ai mai vedea niciodată! Am fost destul de proastă să mă căsătoresc cu tine! Voi

divorţa cât de repede am să pot. După aceea, am să mă mărit cu Alex sau Stephen şi am să fiu mult mai fericită decât aş fi putut fi vreodată cu tine!

— Bravo! Exclamă Wally. Acum ştim cum stăm!

Miss Marple îi văzu pe Gina şi Walter intrând împreună în casă. Stătea în locul în care, cu câteva ore mai devreme, inspectorul Curry recursese la experienţa sa cu agentul Dodgett.

Tresări auzind vocea domnişoarei Bellever în spatele ei:

— Miss Marple, o să vă ia cu frig, dacă mai staţi afară după apusul soarelui.

Docilă, Miss Marple o urmă şi se întoarseră spre casă.

— Mă gândeam, spuse Miss Marple, la trucurile scamatorilor, atât de dificil de înţeles când le observi şi atât de simple odată ce ţi-au fost explicate. N-aţi văzut niciodată „Femeia tăiată în două”? Te înfioară. Este numărul care mă fascina când aveam unsprezece ani. Îmi aduc aminte. N-am izbutit niciodată să aflu cum îi reuşea. Şi, deunăzi, am citit într-un ziar un articol care îl explica. Se pare că nu e o femeie, ci două. Se vede capul uneia şi picioarele celeilalte. Crezi că nu e decât una şi, în realitate, sunt două… Şi în celălalt sens, asta ar merge la fel de bine.

Domnişoara Bellever o cercetă cu uimire. Miss Marple era rareori atât de incoerentă. Toate aceste evenimente însemnau, într-adevăr, prea mult pentru o persoană în vârstă, ca ea.

— Când priveşti numai o latură a lucrurilor, nu vezi decât latura aceea, continuă Miss Marple. Dar dacă ajungi să determini partea de realitate şi cea de iluzie, totul devine clar.

Apoi, deodată, adăugă:

— Şi Carrie-Louise…? Cum se simte?

— Foarte bine, răspunse domnişoara Bellever. Dar, ştiţi, trebuie să fi fost o lovitură teribilă să afle că voia cineva s-o omoare. Şi în mod special pentru ea, care nu concepe violenţa.

— Carrie-Louise înţelege multe lucruri care nouă ne scapă, spuse Miss Marple, gânditoare. Întotdeauna a fost aşa.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi. Dar, ea trăieşte în afara realităţii.

— Credeţi?

Domnişoara Bellever o privi pe bătrâna domnişoară cu mirare.

— Nu cunosc pe nimeni care să fie atât de complet în afara vieţii precum Carrie.

— Nu vă gândiţi că poate…

Miss Marple se întrerupse, auzind pe cineva alergând în spatele ei. Era Edgar Lawson. El salută cu un aer jenat şi întoarse capul, depăşindu-le.

— Ştiu! Zise Miss Marple. Am realizat pe neaşteptate. Acest băiat îmi aminteşte de un oarecare Leonard Wylie. Tatăl lui, care era dentist, îmbătrânea. Îşi pierdea vederea, mâinile începeau să-i tremure şi oamenii preferau să fie trataţi de fiu. Dar bătrânul era tare nefericit, nu înceta să se vaite că nu mai era bun de nimic. Leonard, care avea o inimă gingaşă şi care era un pic prostuţ, a început să se poarte ca şi cum ar bea peste măsură. El mirosea întotdeauna a whisky şi părea să aibă un pahar în plus la bord când îi veneau pacienţi, convins că ei vor merge din nou la tatăl său, pe motiv că fiul nu era la înălţime.

— Şi au făcut-o?

— Bineînţeles că nu. Au mers la domnul Reilly, concurentul. Mulţi oameni au inimă, dar le lipseşte bunul simţ. În plus, Leonard Wylie nu ştia cum să se prefacă. Nu avea nici o idee despre ce înseamnă un beţiv. Exagera… Îşi turna whisky pe haine şi din acea clipă totul devenea absolut neverosimil.

Intrară în casă prin uşa laterală şi găsiră familia adunată în bibliotecă.

Lewis măsura camera în lung şi în lat şi atmosfera era deosebit de încordată.

— Ce se petrece? Întrebă domnişoara Bellever.

— Ernie Gregg lipseşte de la apel în această seară, răspunse sec Lewis.

— A evadat?

— Nu ştim. Maverick şi o parte din personal cercetează întreaga proprietate. Dacă nu e găsit, va trebui anunţată poliţia.

— Bunico, ai un aer suferind!

Gina, mişcată de paloarea lui Carrie-Louise, alergă lângă ea.

— Nu. Sunt supărată. Bietul băiat!

— Voiam să-l întreb dacă a văzut ceva neobişnuit ieri seară. Mi s-a propus o situaţie bună pentru el şi chibzuiam ca, după ce-i voi fi vorbit de aceasta, să abordez mai uşor celălalt subiect. Acum…

Nu spuse mai mult.

— Prostuţul…, murmură blând Miss Marple, clătinând din cap.

— Nu te-am găsit la teatru, Gina! Strigă Stephen intrând. Am crezut că ai spus… Ei! Ce se întâmplă?

Lewis repetă explicaţiile, dar înainte ca Stephen să rostească un cuvânt, voci se făcură auzite în vestibul.

Uşa se deschise brusc şi doctorul Maverick intră clătinându-se. Era palid ca un mort.

— L-am găsit… I-am găsit… Este oribil…!

Sufocându-se, se prăbuşi pe un scaun şi îşi şterse fruntea.

— Ce vreţi să spuneţi…? I-aţi găsit? Întrebă agitat Mildred.

Maverick tremura din cap până în picioare.

— Acolo… La teatru, zise. Cu feţele, capetele zdrobite. Contragreutatea cea mare trebuie să fi căzut pe ei… Alex Restarick şi micuţul Ernie Gregg. Sunt morţi, amândoi!

Carrie-Louise, ţi-am adus o ceaşcă de supă care să te întremeze, spuse Miss Marple. Fă-mi plăcere şi bea-o.

Doamna Serrocold stătea în patul larg. Era atât de mică, încât avea aerul unui copil. Obrajii îşi pierduseră culoarea şi se citea în ochii ei că gândurile o duseseră foarte departe.

Luă supusă ceaşca pe care i-o întindea Miss Marple. În vreme ce bea supa cu înghiţituri mici, vechea sa prietenă se aşează într-un fotoliu, lângă patul ei.

— Întâi Christian…, spuse Carrie-Louise, şi-acum Alex… Şi-acest micuţ, bietul Ernie, care era totodată atât de prostuţ şi de şiret! Ştia, într-adevăr, ceva?

— Nu cred, răspunse Miss Marple. A minţit, asta-i tot… Ca să se grozăvească a lăsat să se înţeleagă faptul că ar şti ceva… Din nenorocire, cineva l-a crezut.

Carrie-Louise se înfioră, privirea i se pierdu în depărtare.

— Am vrut să facem atâtea pentru aceşti băieţi! Am obţinut rezultate. Unii au reuşit admirabil. Mulţi au acum răspunderi care cer competenţe reale. Alţii au recăzut. Este inevitabil… În civilizaţia modernă, totul a devenit atât de complex… Prea complex pentru naturile simple, neajutate să se dezvolte.

Ştii marele proiect al lui Lewis? A fost întotdeauna convins că, în trecut, transplantarea a salvat numeroşi indivizi, care păreau destinaţi să devină criminali.

Au fost îmbarcaţi pentru ţări îndepărtate şi şi-au reînceput viaţa într-un mediu mai puţin complicat. Pe această idee, adaptată la vremurile noastre, s-a fondat proiectul lui Lewis.

El voia să cumpere un vast teritoriu sau un arhipelag, pentru a crea acolo, asumându-şi toate cheltuielile timp de câţiva ani, o societate cooperativă, suficientă ei înseşi şi ale cărei beneficii să fie împărţite între societari. Această colonie ar fi îndeajuns de izolată, pentru ca tentaţia., cu totul normală la început, de a se reîntoarce în oraşe şi de a-şi relua relele obiceiuri, să fie neutralizată.

Este visul său. Ar trebui mulţi bani pentru a-l realiza, iar în zilele noastre nu există deloc filantropi, care să vadă atât de departe…

Miss Marple luase de pe masă nişte forfecuţe pe care le examină curioasă.

— Ce nostime! Spuse. Cu două braţe într-o parte şi unul singur, în cealaltă.

Carrie-Louise păru să revină din depărtări.

— Alex mi le-a dat dimineaţă, zise. Cel de-al treilea permite, se pare, să-ţi tai mai uşor unghiile mâinii drepte. Dragul de el Alex, atât de entuziast! M-a obligat să le folosesc imediat.

— Şi presupun că după ce a adunat unghiile tăiate, el le-a luat, ca să nu lase dezordine.

— Da. El… Se opri brusc şi continuă: De ce spui asta?

— Alex era inteligent. Da. Foarte inteligent.

— Crezi că de asta a murit?

— Da.

— Ernie şi el… Nici nu pot să mă gândesc! Când crezi că s-a întâmplat?

— La sfârşitul după-amiezii. Probabil între orele 18:00 şi 19:00.

— După lucru?

— Da…

— Gina era în acel moment la teatru… Wally Hudd, de asemenea, iar Stephen plecase să vadă dacă Gina era acolo… În sfârşit, oricine ar fi putut…

Miss Marple fu întreruptă din reflecţiile sale de Carrie-Louise, care îi puse, pe un ton calm, o întrebare neaşteptată:

— Ce ştii tu, Jane?

Miss Marple înălţă cu vioiciune capul. Ochii celor două femei se întâlniră şi Miss Marple spuse încet:

— Dacă aş fi absolut sigură…

— Cred că eşti, Jane.

Miss Marple întrebă pe acelaşi ton:

— Ce vrei să fac?

Carrie-Louise îşi lăsă capul pe pernă.

— Mă încredinţez ţie, Jane. Fă ce crezi că trebuie făcut.

Închise ochii.

— Mâine., spuse Miss Marple. Şovăi o clipă. Mâine voi încerca să-i vorbesc inspectorului Curry… Dacă va consimţi să mă asculte.

Capitolul VI

— Aşadar, Miss Marple? Zise inspectorul Curry, cu o oarecare nerăbdare.

— Am putea să mergem în salonul cel mare, dacă nu vedeţi nici un inconvenient, răspunse Miss Marple.

Inspectorul păru puţin surprins.

— Credeţi că tocmai acolo vom evita indiscreţiile? Acest birou mi se pare întru totul indicat., spuse, privind în jur.

— Nu mă gândeam să evităm indiscreţiile. Voiam să vă arăt ce am observat, datorită lui Alex Restarick.

Inspectorul îşi înăbuşi un oftat, se ridică şi o urmă pe Miss Marple.

— V-a spus cineva ceva? Întrebă, sperând un răspuns afirmativ.

— Nu, spuse Miss Marple. Nu este vorba de ceea ce oamenii au putut să-mi povestească. Este vorba de procedee folosite de prestidigitatori… De jocuri de oglinzi… Înţelegeţi ce vreau să zic?

Inspectorul nu înţelegea prea bine. Căscă ochii, întrebându-se dacă Miss Marple n-o luase razna.

Ea se opri şi-i făcu semn să se plaseze lângă ea.

— Străduiţi-vă să vă imaginaţi că acest salon nu este decât un decor de teatru, inspectore. Vedeţi lucrurile cum erau în seara în care Christian Gulbrandsen a fost ucis. Dumneavoastră faceţi parte din publicul care priveşte actorii pe scena. Eu sunt acolo, cu doamna Serrocold, doamna Strete, Gina şi Stephen, şi, ca într-un adevărat teatru, personajele intră şi ies. Ele merg în diverse locuri, dar dumneavoastră, care faceţi parte din public, nu vă întrebaţi unde merg în realitate. După piesa în care joacă, ele merg fie în bucătărie, fie în vestibul şi, când uşa se deschide, dumneavoastră observaţi o bucăţică de pânză pictată. Dar, în realitate, şi asta se înţelege de la sine, merg

în culise sau întâlnesc în spatele scenei maşiniştii, electricienii şi pe ceilalţi actori, care îşi aşteaptă rândul. Ei intră într-o lume care n-are nici o legătură cu aceea pe care au părăsit-o.

— Nu prea înţeleg, Miss Marple.

— Da. Ştiu. Toate acestea trebuie să vi se pară prosteşti. Dar dacă vă imaginaţi că sunteţi la teatru şi că scena reprezintă „Salonul cel mare de la Stonygates", ce se află exact în spatele decorului? Sau, mai curând, ce constituie culisele? Terasa, nu-i aşa? Şi un număr de ferestre care dau spre terasă. Datorită lor scamatoria a reuşit. „Femeia tăiată în două" m-a făcut să mă gândesc la asta.

— Femeia tăiată în două?

De data aceasta, inspectorul Curry avea certitudinea că Miss Marple era complet scrântită.

— Este un număr senzaţional. Cu siguranţă l-aţi văzut… Numai că, în realitate, sunt două femei. Vezi capul uneia şi picioarele celeilalte. Ai spune că este o singură persoană, dar în realitate sunt două. Mi-am zis că ar fi întru totul cu putinţă şi contrariul. S-ar vedea, atunci, două persoane şi n-ar fi decât una.

— S-ar vedea două persoane şi n-ar fi decât una?

Inspectorul nu ştia ce să mai creadă.

— Da. Nu pentru mult timp. Doar ştim că agentului dumneavoastră i-au fost necesare două minute patruzeci şi două de secunde, ca să ajungă, alergând prin parc, la casă şi să revină în punctul de plecare. Sunt sigură că a fost nevoie de mai puţin de două minute pentru a o face.

— Pentru a face ce?

— Numărul, scamatoria. Numărul în care nu erau două persoane, ci una singură. Acolo… În cabinet. În acest moment, noi nu privim decât partea vizibilă, scena. Dincolo de decor există o fereastră şi un rând de ferestre. Dacă două persoane se găsesc în cabinet, este uşor ca una dintre ele să iasă prin fereastră, să alerge pe terasă (Alex a auzit paşi precipitaţi), să intre pe uşa laterală, să-l ucidă pe

Gulbrandsen şi să revină în fugă. În această vreme, persoana care a rămas în cabinet vorbeşte şi imită vocea celeilalte, în aşa fel, încât noi să avem certitudinea că sunt amândouă în încăpere. Şi este adevărat, cu excepţia acelui interval, care a durat mai puţin de două minute…

Curry respira mai regulat. Îşi regăsi uzajul cuvântului.

— Aşadar, credeţi că Edgar Lawson a fost cel care a alergat pe terasă şi l-a ucis pe Gulbrandsen? Şi credeţi că el este cel care a încercat să o otrăvească pe doamna Serrocold?

— Ştiţi, inspectore, nimeni n-a încercat să o otrăvească pe doamna Serrocold. Aici intervine falsul indiciu. Cineva a profitat cu abilitate de faptul că durerile reumatismale de care suferea doamna Serrocold sunt asemănătoare cu simptomele otrăvirii cu arsenic. Este vechiul truc al scamatorului, care constă în a te forţa să tragi o carte… Nu e greu de pus câteva picături de arsenic într-o sticluţă de medicament şi de adăugat câteva rânduri la o scrisoare dactilografiată. Iar motivul care l-a adus pe domnul Gulbrandsen aici este cel mai verosimil dintre toate. El a revenit ca să se ocupe de Fundaţia Gulbrandsen. O chestiune de bani. Presupuneţi că a avut loc o deturnare de fonduri… O deturnare de fonduri extrem de importantă… Vă daţi seama unde ne duce asta…? Nu putem să ne gândim decât la o singură persoană.

— Lewis Serrocold?

— Lewis Serrocold.

Fragmente dintr-o scrisoare a Ginei Hudd către mătuşa sa Van Rydock: „…Şi înţelegi, mătuşă scumpă, că era un veritabil coşmar, mai ales la sfârşit. Ţi-am vorbit deja de tânărul acela ridicol, Edgar Lawson. M-a făcut întotdeauna să mă gândesc la un iepure… Când inspectorul a început să-i pună întrebări stânjenitoare, el şi-a pierdut orice urmă de sânge rece şi a luat-o la sănătoasa, ca un iepure. Exact aşa: cuprins de panică a zbughit-o la fugă. Cum îţi zic. A sărit pe fereastră, a înconjurat casa. În alee, un agent de

poliţie a vrut să-l împiedice să treacă. Atunci a făcut un salt într-o parte şi s-a precipitat spre iaz. A sărit pe vechea ambarcaţiune, toată putrezită, care se afla acolo de ani şi care se descompunea în bucăţi, şi s-a depărtat de mal, împingând cu o vâslă. Era nebunie curată, dar, cum ţi-am spus, el nu era decât un iepure îngrozit.

Atunci, Lewis a urlat: „Ambarcaţiunea este putrezită!” şi a alergat şi el, cu toată viteza, până la iaz. Ambarcaţiunea s-a scufundat, Edgar se zbătea în apă, nu ştia să înoate. Lewis s-a aruncat în apă. A putut să ajungă la el, dar acum erau amândoi în primejdie în apa adâncă, din cauza stufărişului. Unul dintre poliţişti a intrat, de asemenea, în stufăriş şi a trebuit să fie readus pe mal trăgându-l cu o coardă.

Mătuşa Mildred a început să strige: „Or să se înece, or să se înece! Se vor îneca amândoi…!”, într-un fel un pic prostesc, şi bunica a spus simplu: „Da”…Nu pot să-ţi dau o idee asupra tonului cu care ea a pronunţat acest unic cuvânt: „Da”…Ai fi zis că o sabie îţi despica trupul.

După aceea i-au scos din apă şi au încercat să-i readucă la viaţă. Dar respiraţia artificială nu a ajutat la nimic. Atunci, inspectorul a venit să ne caute şi i-a spus bunicii: „Mă tem, doamnă Serrocold, că nu mai este nici o speranţă”.

Bunica a răspuns foarte calm: „Mulţumesc, inspectore” şi ne-a privit pe toţi. Eu aş fi vrut să-i fiu de folos în vreun fel, dar nu ştiam cum s-o fac. Jolly, gravă şi înduioşată, era pregătită, ca întotdeauna, să se îngrijească de bunica. Stephen i-a întins mâinile. Bătrâna Miss Marple, întotdeauna încântătoare, avea acum un aer atât de trist, se vedea că era obosită. Chiar şi Wally părea răscolit. Noi toţi o iubim mult pe bunica şi toţi am fi vrut să o putem ajuta.

Dar bunica a spus numai „Mildred!” şi mătuşa Mildred a răspuns „Mamă!” Şi au intrat împreună în casă.

Bunica părea foarte mică şi atât de fragilă! Mătuşa Mildred i-a dat braţul. Până atunci nu mi-am dat seama că se iubeau cu atâta tandreţe. Nu se prea vedea, ştii…

Gina se opri, îşi muşcă stiloul şi reîncepu să scrie:

Wally şi cu mine avem de gând să ne întoarcem în Statele Unite cât mai curând posibil…”

Miss Marple privea gânditoare cele două persoane care se găseau cu ea în încăpere: Carrie-Louise, mai slabă şi mai fragilă ca niciodată, în ciuda surprinzătoarei sale impasibilităţi, şi bătrânul episcop de Cromer, căruia frumoase şuviţe de păr alb îi încadrau figura blajină şi surâzătoare.

Episcopul îi luă mâna lui Carrie-Louise într-a sa.

— Este o mare supărare pentru tine, biata mea copilă, şi trebuie să fi fost răvăşită.

— Da. Este o mare supărare, dar n-am fost răvăşită.

Doamna Serrocold se întoarse spre Miss Marple.

— Ce te-a făcut să ghiceşti adevărul, Jane?

— La drept vorbind, tu, Carrie-Louise, răspunse Miss Marple, şi ai fi putut crede că încerca să se scuze. De când mi-am dat seama că oamenii se înşeală când spuneau că tu trăieşti în altă lume şi că ai pierdut legătura cu realitatea, am început să întrevăd adevărul: vreau să spun că tu trăiai pe deplin în real, nu într-o lume iluzorie. Tu nu eşti niciodată jucăria unei iluzii, precum cei mai mulţi dintre noi. Când, dintr-o dată, am realizat asta, am înţeles că sentimentele tale şi maniera de a vedea lucrurile erau cele care trebuiau să mă ghideze.

Tu erai sigură că nimeni nu încerca să te otrăvească. Tu nu puteai să o crezi… Şi tu aveai dreptate: nu era adevărat. Tu n-ai crezut niciodată că Edgar ar putea să-i facă vreun rău lui Lewis… Şi aici, tu aveai dreptate: el nu i-ar fi făcut niciodată rău. Tu erai sigură că Gina nu-şi iubea decât soţul, şi era exact.

Deci, dacă mă lăsam condusă de tine, toate cele care păreau adevărate nu erau decât iluzii. Şi aceste iluzii erau create cu o intenţie precisă… Un scamator nu procedează altfel ca să-şi amăgească publicul.

Alex Restarick a presimţit ca şi mine, adevărul, pentru că a avut ocazia să vadă lucrurile dintr-un unghi diferit… Le-a

văzut din exterior. Era pe alee cu inspectorul şi privea casa. Şi-a dat seama că se putea profita de ferestre şi şi-a amintit că a auzit pe cineva alergând în ceaţă. După aceea, cronometrarea cursei agentului de poliţie i-a dovedit că este nevoie de mai puţin timp decât ne închipuim pentru a face anumite lucruri. Agentul era cu răsuflarea tăiată şi, mai târziu, gândindu-mă la acest amănunt, mi-am adus aminte că Lewis Serrocold, când a deschis uşa cabinetului său, avea respiraţia pierdută. Tocmai alergase foarte repede.

Dar, în toate acestea, Edgar Lawson era pivotul, întotdeauna m-am îndoit de Edgar Lawson. Tot ce spunea sau făcea se potrivea cu ceea ce voia să ne facă să credem că era, dar exista ceva în el care suna fals. Acest băiat, perfect normal, care juca rolul unui seminebun, depăşea i tot timpul măsura. Era permanent teatral.

Evident, totul a fost conceput şi pregătit cu cea mai mare atenţie. Lewis trebuie să-şi fi dat seama, de când domnul Gulbrandsen a venit aici, luna trecută, că avea bănuieli. Şi îl cunoştea destul de bine pe Christian Gulbrandsen ca să ştie că avea să întreprindă totul pentru a verifica dacă suspiciunile sale erau fondate sau nu.

Carrie-Louise interveni:

— Da, îi stătea în caracter. Christian era lent, dar tenace şi foarte competent. Nu ştiu ce a putut să-i sară în ochi, dar a mers până în profunzimea lucrurilor… Şi a descoperit adevărul.

— Îmi reproşez că nu am fost un administrator mai conştiincios, spuse episcopul.

— Nu eraţi considerat răspunzător de problemele financiare, declară Carrie-Louise. La început, era domeniul bătrânului domn Gilfoy. După moartea sa, cum Lewis avea multă experienţă în afaceri, a fost lăsat să conducă cum credea de cuviinţă şi asta l-a făcut să-şi piardă capul.

O undă trandafirie urcă în obrajii doamnei Serrocold:

— Lewis a fost un om remarcabil, zise. El avea o viziune vastă şi convingerea că totul este posibil… Cu bani. Nu îi dorea pentru el. Cu atât mai mult nu era vorba de cupiditate, nici de alt sentiment vulgar. El voia puterea pe care ţi-o dă banul. Voia să fie destul de puternic, pentru ca să facă mult bine.

— Voia să fie Dumnezeu, spuse episcopul. Şi, deodată, vocea sa deveni severă: El uita că omul nu este decât umila unealtă a voinţei Domnului.

— Şi… A deturnat… Capitalul Fundaţiei? Întrebă Miss Marple.

— Asta nu-i tot…

Monseniorul Galbraith şovăi.

— Nu-i ascundeţi nimic, spuse Carrie-Louise, ea este cea mai veche prietenă a mea.

— Pe plan financiar, Lewis Serrocold era un veritabil vrăjitor, zise episcopul. În vremea în care exercita, cu o înaltă competenţă, funcţia de expert-contabil, s-a amuzat să pună la punct diverse procedee, care permiteau comiterea unor escrocherii, aproape fără risc. Era vorba, atunci, de cercetări pur teoretice. Dar când a luat în considerare tot ce ar putea să întreprindă, dacă ar poseda mulţi bani, a pus aceste procedee în practică. El avea, de asemenea, la dispoziţia sa elemente excepţionale. Alegându-le dintre băieţii care treceau pe aici, a format o mică bandă selectă pentru furat. Aceşti băieţi, ale căror dispoziţii naturale îi împingeau spre rău, iubeau senzaţiile tari şi mulţi dintre ei erau foarte inteligenţi.

Episcopul tăcu o clipă, apoi continuă:

— Suntem încă departe de a fi limpezit totul, dar se pare că unii dintre membrii acestei organizaţii primeau o instruire specială, după care erau plasaţi în poziţii-cheie, în care, conformându-se indicaţiilor lui Lewis, falsificau documentele în condiţii care au permis deturnarea unor sume considerabile, fără ca să trezească vreodată bănuieli.

După câte mi s-a spus, aceste operaţii şi ramificaţiile lor sunt atât de complicate, încât experţii vor avea nevoie de luni de zile, pentru a le descâlci. Ştiu deja că, sub nume diferite, Lewis Serrocold avea conturi în mai multe bănci şi interese în numeroase societăţi.

El ar fi putut în curând să dispună de o sumă colosală, cu care avea intenţia să fondeze o colonie într-o ţară depărtată. Acolo ar fi realizat o experienţă de ordin cooperativ, datorită căreia tinerii delincvenţi ar fi devenit, în cele din urmă, proprietarii şi administratorii acestui teritoriu. Era, fără îndoială, un vis fantastic…

— Era un vis care ar fi putut să se realizeze, spuse Carrie-Louise.

— Da. Poate. Dar mijloacele adoptate de Lewis Serrocold erau necinstite şi Christian Gulbrandsen şi-a dat seama. A fost cu atât mai tulburat, cu cât a înţeles că această descoperire şi consecinţele pe care le angaja te vor distruge neîndoielnic, pe tine, Carrie-Louise.

— Iată de ce m-a întrebat dacă stăteam bine cu inima, spuse doamna Serrocold. Era foarte preocupat de sănătatea mea şi eu nu pricepeam de ce.

— Lewis s-a întors din călătoria sa din nord, continuă episcopul. Christian l-a întâlnit în faţa casei şi i-a spus că ştia ce se petrecea. Cred că Lewis a luat lucrurile cu mult calm. Au decis împreună să facă tot ce puteau ca să te menajeze. Christian a zis că îmi va scrie pentru a-mi cere să vin, dat fiind faptul că eram şi eu administrator al Fundaţiei, ca să analizăm situaţia.

— Dar, fireşte, spuse Miss Marple, Lewis prevăzuse această eventualitate. Pregătise totul dinainte. Îl adusese aici pe tânărul care trebuia să joace rolul lui Edgar Lawson. Se înţelege de la sine că există un Edgar Lawson. Era necesar, pentru cazul în care poliţia ar fi încercat să se informeze asupra falsului Edgar. Acesta ştia exact ce avea de făcut… Să joace rolul unui mare nervos, care se crede

persecutat şi să-i asigure lui Lewis Serrocold un alibi pentru câteva minute de-o importanţă vitală.

Şi asta nu-i tot. Lewis imaginase din vreme această poveste cu otrăvirea. Cineva vrea să te omoare, încetul cu încetul, Carrie-Louise… Dar, atent analizată, povestea era fondată numai şi numai pe ceea ce, chipurile, Christian i-ar fi povestit lui Lewis… Şi pe cele câteva adăugate de acesta din urmă, în timp ce aştepta poliţia, pe scrisoarea care se afla în maşina de scris! Era uşor de pus arsenic în tonifiant şi asta nu reprezenta nici un pericol pentru tine… Lewis era acolo, ca să te împiedice să-l iei. Bomboanele de ciocolată au completat tabloul. Natural, cele care se găseau în cutie, când tu ai primit-o, nu erau otrăvite, dar înainte de a i le preda inspectorului Curry, Lewis le-a înlocuit cu altele, care erau.

— Iar Alex ghicise, spuse Carrie-Louise.

— Da. De aceea îţi dăduse forfecuţele acelea. S-ar fi găsit arsenic în unghiile tale, dacă tu l-ai fi absorbit de mult timp.

— Lewis risca enorm, luându-l pe Edgar complice, chiar dacă avea un mare ascendent asupra lui, spuse episcopul.

— Nu, răspunse Carrie-Louise. Absolut deloc. Edgar îl iubea cu adevărat pe Lewis.

— Da, murmură Miss Marple, aşa cum Leonard Wylie îşi iubea tatăl. Mă întreb…

Delicateţea o împiedica să spună mai mult.

— Aşadar, nu ţi-a scăpat asemănarea? Şopti Carrie-Louise.

— Ai ştiut întotdeauna?

— Am ghicit-o. Ştiam că Lewis, cândva, înainte de a mă cunoaşte, a avut un sentiment trecător pentru o actriţă. El mi-a spus. Sunt convinsă că Edgar era fiul său.

— Asta explică totul, zise Miss Marple.

— Şi, pentru a încheia, Lewis şi-a dat viaţa pentru el.

Carrie-Louise îi aruncă o privire imploratoare episcopului şi adăugă:

— Este adevărat, o ştiţi.

După o lungă tăcere, doamna Serrocold continuă:

— Sunt fericită că totul s-a terminat aşa, că şi-a dat viaţa în speranţa de a salva acest copil. Un om care poate să fie foarte bun poate să fie, în aceeaşi măsură, şi foarte rău. N-am ignorat niciodată că acesta era cazul lui Lewis. Şi adăugă cu simplitate: Dar el mă iubea mult şi eu îl iubeam la fel.

— Eu cred că bunica se va înţelege cu mătuşa Mildred, zise Gina. Mătuşa Mildred a devenit mult mai amabilă, mai puţin curioasă. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Înţeleg foarte bine, zise Miss Marple.

— În ce ne priveşte, Wally şi cu mine vom pleca în Statele Unite în vreo cincisprezece zile.

Gina îşi privi soţul cu coada ochiului.

— Am să uit Stonygates, Italia, tot trecutul meu de fată şi voi deveni o americană sută la sută. Şi-l vom chema întotdeauna pe băiatul nostru Junior. Mi se pare cum nu se poate mai bine. Tu ce crezi, Wally?

Miss Marple îi privea când pe unul, când pe celălalt, spunându-şi că este minunat să vezi doi tineri atât de tandru îndrăgostiţi. Walter Hudd se schimbase. Băiatul posomorât de dinainte făcuse loc unui tânăr uriaş şi zâmbitor şi mereu bine dispus.

— Voi doi îmi amintiţi… Începu ea.

Gina sări şi pecetlui cu degetul buzele bătrânei domnişoare, exclamând:

— Nu, nu spuneţi! Nu-mi plac aceste comparaţii. Cu cei de la sat, cuvântul final este întotdeauna periculos! În fond, o ştiţi prea bine, nu sunteţi decât o bătrână ştrengăriţă!

Privirea Ginei se înceţoşă şi ea continuă dulce:

— Când mă gândesc la dumneata, la mătuşa Ruth şi la bunicuţa ca la trei fete, împreună, oricât aş încerca să îmi închipui cum eraţi, tot nu pot să-mi imaginez…

— Nu, nu poţi să-ţi imaginezi, spuse Miss Marple. A trecut atâta timp de-atunci…

SFÂRŞIT